

DE WET VAN DE LIEFDE

De Spirituele Wetten II

Vicent Guillem

Titel: De Wet van de Liefde

Ondertitel: De Spirituele Wetten II

Auteur: Vicent Guillem Primo

Vertaald uit het Spaans. Oorspronkelijke titel: "La Ley del Amor"

Vertaling: Albert en Annie Berkelaar-Tomesen

Eerste editie: februari 2012

Nr v.h. register van het intellectuele eigendom: V-289-12 (Valencia, Spanje).

De gehele of gedeeltelijke reproductie van dit werk via alle momenteel beschikbare middelen is toegestaan, onder voorwaarde dat men dat niet doet met lucratieve doeleinden en men geen veranderingen aanbrengt in de inhoud.

Officiële website van het boek: <http://lasleyesepirituales.blogspot.com>

Nederlandse website: <http://despirituelewetten.blogspot.com>

e-mailadres: lasleyesepirituales@gmail.com

INHOUD

PROLOOG	4
INLEIDING	5
DE WET VAN DE LIEFDE	13
DE PARTNERRELATIES IN LICHT VAN DE WET VAN DE LIEFDE	21
DE ONTROUW IN DE PARTNERRELATIE IN HET LICHT VAN DE WET VAN DE LIEFDE	59
DE EGOGEVOELEN EN DE PARTNERSCHAPSRELATIES	63
DE RELATIES MET DE KINDEREN IN HET LICHT VAN DE WET VAN DE LIEFDE	81
DE NAASTENLIEFDE IN HET LICHT VAN DE WET VAN DE LIEFDE	92
DE TIEN GEBODEN IN HET LICHT VAN DE WET VAN DE LIEFDE	113
DE MISSIE VAN JEZUS OP DE AARDE II	166
HET AFSCHEID	182
EINDOVERWEGINGEN VAN DE AUTEURS	190

VOORWOORD

Beste lezer of lezeres. Wanneer je deze regels leest, heb je vast en zeker eerder al het boek: *De Spirituele Wetten* gelezen. Daarom zul je begrijpen dat ik er de voorkeur aan geef, je met 'broer' of 'zus' aan te spreken. We begonnen het voorwoord van *De Spirituele Wetten* met de opmerking, dat de inhoud van het boek een boodschap was van liefde voor de hele mensheid. De inhoud van het boek dat je nu gaat lezen, blijft een liefdesboodschap; het is in feite het vervolg op het voorafgaande boek. We zullen erin -zo mogelijk- dieper ingaan op één van deze spirituele wetten die wellicht de belangrijkste wet is: de Wet van de Liefde.

In dit tweede deel zullen we aan onze vriend: Isaias, vragen blijven stellen over al onze twijfels die we nog hebben over de zin van het leven en over de emoties. Veel van de vragen die jullie hierna zullen tegenkomen, zijn jullie vragen; vragen die jullie ons per e-mail gestuurd, of ons tijdens de lezingen, of persoonlijk gesteld hebben. We hebben die vragen geselecteerd, waarvoor de meeste belangstelling bestond en die gericht waren op het thema dat we gaan bespreken: de liefde.

Ik wens je toe, dat je er wat aan hebt om je emoties beter te leren kennen, dat je er de gevoelens van waarachtige liefde leert onderscheiden van vormen van egoïsme die op liefde lijken, maar geen liefde zijn, dat je die eerste gevoelens probeert te koesteren en te versterken en de tweede soort van je af te zetten., omdat dat de enige manier is om gelukkig te worden, Ik wens je toe dat je erin slaagt je angst voor de liefde kwijt te raken, opdat je leven een weerspiegeling wordt van wat je voelt.

Ik hoop dat het je -na het lezen van dit boek- duidelijk is, dat je een fundamenteel recht hebt om niet toe te staan dat iemand je kwetst en dat dit het recht is op vrijheid van gevoelens.

Met al mijn liefde voor jou!

INLEIDING

Ben je gelukkig? Nee, antwoord me nog niet, want ik denk niet dat dit een vraag is die je luchtigjes kunt beantwoorden. Bovendien zou ik het fijn vinden als het een eerlijk antwoord zou zijn, dat je niet geeft om eenvoudigweg een goeie indruk te maken, terwijl je je afvraagt wat het antwoord is dat ik zou willen horen. Geloof nou niet dat ik voor mezelf eerlijkheid vraag. Mij zou je vast en zeker voor de gek kunnen houden en er zou niks aan de hand zijn. Ik vraag je om eerlijk te zijn tegen jezelf, dat je jezelf niet voor de gek probeert te houden, omdat van het antwoord op deze vraag je hele leven afhangt. Waarom ik geloof dat het zó belangrijk is? Omdat ik van mening ben dat elk menselijk wezen ernaar verlangt écht gelukkig te worden. Of verlang jij daar niet naar? Ik kijk naar de mensen en zie niet dat de meesten van hen gelukkig zijn. Ze stralen geen geluk uit. Waarom? Misschien komt dat omdat we niet weten hoe we gelukkig kunnen worden. Kan men wel gelukkig worden en -zo ja- hoe? Ik denk dat we ons allemaal wel eens deze vraag hebben gesteld, dat wil zeggen: "Hoe kan men gelukkig worden?" Intuïtief leggen we een verband tussen 'gelukkig-zijn' en 'de-liefde-kennen'. Ik verwijs daarbij naar de partnerliefde. Daarom hebben we vaak gedroomd over het ervaren van deze liefde die ons gelukkig maakt. Er zijn mensen die me zouden zeggen: "Nee! Dat is niet zo zeker!" De liefde maakt niet gelukkig, omdat ik heel veel van mijn partner gehouden heb en deze liefde me veel lijden veroorzaakt heeft." Dat zijn mensen die de liefde associëren met het lijden en die er de voorkeur aan geven om maar niet van iemand te houden om niet te hoeven lijden. Maar wat is dan die liefde, wat zijn die gevoelens? Weten we wel wat liefde in werkelijkheid is? Laten we deze vraag nog even onbeantwoord laten. We zullen nog tijd genoeg hebben om daarover veel na te denken in de loop van dit boek. Ik wil nu met jullie praten over een ander onderwerp.

Als gevolg van mijn eerste contacten met de spirituele wereld en mijn eerste ervaringen met de astrale reizen ontwikkelde er zich bij mij een sterk gevoel van nostalgie naar die wereld en -tegelijkertijd- een gebrek aan belangstelling voor het leven op deze wereld. Mijn visie op deze wereld en op het leven was radicaal veranderd. Zo ik

vroeger al niet begreep wat er gebeurde . . . , nú -na mijn eerste buitenlichamelijke ervaringen- kreeg ik de indruk dat deze wereld een soort schouwtoneel is, waar de mens zijn hele leven doorbrengt met het vertolken van een rol, alsof hij een acteur is die -door het maar voortdurend spelen van die rol- deze tenslotte zó diep in zijn persoonlijkheid verankerd krijgt, dat hij gelooft dat zijn persoonlijkheid die van degene is die hij speelt en dat er geen andere werkelijkheid is, dan die van het toneelstuk waarin hij zijn rol speelt. Ik keek naar de mensen met het gevoel dat we allemaal robots waren die mechanisch handelden, onbewust van de werkelijke realiteit, zich vermakend met banale, irrelevante zaken die we erg belangrijk vonden. Ik refereer aan het belang dat wij toekennen aan succes-in-het-leven, dat wil zeggen, aan erkenning, aan roem, aan prestige, geld of macht. De meeste mensen gebruiken al hun krachten om deze doelen te verwezenlijken, alsof daar hun geluk van zou afhangen. Ik had het gevoel dat al die voor die mensen zo belangrijke zaken, voor mij irrelevant waren, omdat ik in geen van die zaken een aanleiding vond die me gelukkig zou maken, zó gelukkig als ik me gevoeld had toen ik me op het spirituele niveau bevond. Tegelijkertijd maakte een andere bezorgdheid me onrustig en dat was het feit dat ik me perfect alle details van de op het spirituele niveau opgedane ervaringen kon herinneren, maar dat ik -hoewel ik alles wat ik me herinnerde kon aangeven- het gevoel had dat het onmogelijk was om me alles compleet te herinneren en weer te geven precies zoals ik het beleefd had. En daarom kon ik -wanneer ik me probeerde te ontspannen en me los te maken van mijn lichaam- dat niet voor elkaar krijgen. Ongeordende gedachten schoten er door mijn hoofd en verhinderden de complete ontspanning die ik nodig had. Mijn bewustzijn was niet voldoende ontspannen en kalm om deze ervaring opnieuw te kunnen meemaken. Dat veroorzaakte nog meer nervositeit en gevoelens van onmacht.

Een van de vele keren dat ik me -heel alleen opgesloten in volledige stilte en bijna complete duisternis, liggend op de divan in mijn kamer met een hoofd vol ongeordend-dwarrelende gedachten- probeerde te ontspannen, hoorde ik heel duidelijk: "MAAK JE GEEN ZORGEN!" Ik schrok er geweldig van, zoals wanneer ze je plotseling wakker maken als je ligt te slapen. In een eerste reactie deed ik mijn ogen open en keek om me heen. Het was donker. Op de tast deed ik het licht aan. Er was niemand. Alles

was rustig. Ik hoorde helemaal niets, geen deuren open en dicht gaan, geen enkel ander geluid. Toen begon ik na te denken: zal ik het me verbeeld hebben? Ik deed het licht weer uit en ging weer op de divan liggen en probeerde me opnieuw te ontspannen door een oefening te doen met diepe ademhaling. Maar heel even later hoorde ik opnieuw heel duidelijk: "MAAK JE GEEN ZORGEN!" Deze tweede keer schrok ik minder en in plaats van op te staan, bleef ik onbeweeglijk liggen. Het drong tot me door dat deze stem niet echt in mijn oren klonk. Het was meer alsof er een stem in mijn geest sprak, als een heel duidelijke gedachte, maar dan een gedachte die niet uit mezelf kwam.

-Wie ben je?-, vroeg ik mentaal, om maar iets te proberen en zonder de verwachting dat er op deze vraag een antwoord zou komen. Er kwam niet direct een antwoord. Er gingen enkele minuten voorbij waarin er niets gebeurde, dus ging ik me weer ontspannen.

-KLEINGELOVIGE! EN DAT MET ALLES WAT JE HEBT MEEGEMAAKT! EN NOG STEEDS TWIJFEL JE? WIE DENK JE DAT IK BEN?

-Ben je Isaias? - vroeg ik.

-ZEG JÍJ HET ME MAAR.- antwoordde hij.

-Ik herken "de stem van je gedachte". Maar ik zie je niet. Daardoor twijfel ik.

-DENK NIET ALLEEN, MAAR VOÉL EN JE TWIJFELS ZULLEN VERDWIJNEN. JE ZIET ME NIET, OMDAT JE VASTZIT IN JE LICHAAM, MAAR JE KUNT ME DUIDELIJK HOREN EN DAT IS VOLDOENDE VOOR WAT JE WILT.

-En wat wil ik? Ik weet niet wat je bedoelt.- zei ik tegen hem.

-JE MAAKT JE ZORGEN OVER IETS EN IK ANTWOORDDE JE DAT DIT NIET NODIG IS.

-O ja? En waar maak ik me zorgen over?- zei ik.

-ZEG JÍJ HET ME MAAR. OF WIL JE DAT WE ELKAAR RAADSELS

OPGEVEN? IK VERZEKER JE, DAT IK DAT VAN JE ZAL WINNEN. HOUD ER EKENING MEE DAT IK GEDACHTEN KAN LEZEN. MAAR IK HEB LIEVER DAT WE DAT EEN ANDERE KEER DOEN. IK HOUD ER NIET VAN OM TE SPELEN, TERWIJL IK EEN VOORSPRONG OP MIJN PARTNER HEB.

-Wel, ik maak me zorgen over verschillende dingen. Van één kant maak ik me zorgen, wanneer ik zie hoe de mensen er aan toe zijn, hoe ze te lijden hebben.

-VROEGER LEDEN ZE OOK EN TOCH MAAKTE JE JE ER NIET VEEL ZORGEN OVER.

-Vroeger zag ik dat niet. Ik bedoel, ik merkte dat niet zoals nú.- zei ik.

-DAT IS DUIDELIJK, OMDAT NU JE GEVOELIGHEID WAKKER GESCHUD IS EN JE ZÍET DAT NIET, MAAR JE VÓELT EN BELÉÉFT HET. ZIJ LEDEN VROEGER OOK AL, MAAR OMDAT JE DAT NIET IN DE GATEN HAD, RAAKTE HET JE NIET. NU JE JE HET BEWUST BENT, RAAKT HET JE WEL. DAT IS HEEL GEWOON. MAAR HET FEIT DAT JIJ DAARONDER LIJDT, ZAL HUN LIJDEN NIET WEGNEMEN.

-Ik zou zo graag iets voor hen willen doen, maar ik voel me machteloos. Ik weet dat we het daarover hadden toen Vesta en Juno er waren. Ik bedoel, over hoe we de mensen konden laten weten hoe de wereld werkelijk functioneert, wat spiritualiteit betekent en dat de mens het nodig heeft zijn vermogen om lief te hebben te ontwikkelen, om te kunnen evolueren en gelukkig te worden. Maar ik weet niet waar ik moet beginnen.

-WEL, BEGIN BIJ HET BEGIN. HA, HA!

Ik voelde me een beetje ongemakkelijk, omdat ik het gevoel had dat Isaías iets als een grapje opvatte, dat voor mij heel serieus was. En -uiteraard- merkte hij dat meteen.

-WORD NOU NIET KWAAD, JOH. GELOOF NOU NIET DAT DIT VOOR MIJ GEEN BELANGRIJK THEMA IS. DAAROM BEN IK IMMERS HIER. IK PROBEERDE JE ALLEEN EVEN AAN HET LACHEN TE MAKEN OM JE WAT TE ONTSPANNEN. WEET JE NIET DAT DE HUMOR EN DE LIEFDE AAN ELKAAR GERELATEERD ZIJN? DE LACH IS DE WEERSPIEGELING VAN JE

INNERLIJK GOED-VOELEN, VAN GELUK, NET ZOALS DE LIEFDE.

-Sorry, maar ik ben een beetje overgevoelig.

-HET DOET ER NIET TOE. IK HEB JE AL GEZEGD, DAT IK HIER BEN OM JE TE HELPEN.

-Het mag een kleinigheid lijken, maar ik weet niet hoe ik deze boodschap bekend kan maken en het blijft me ook maar bezig houden, dat ik me niet meer herinner wat ik meegemaakt heb. Ik heb ook het gevoel, dat ik niet genoeg weet om dat wat de mensen nodig hebben te kunnen overbrengen. Ik voel me niet voorbereid en heb zelf nog veel vragen. Hoe kan ik de twijfels van anderen wegnemen, als het mezelf nog niet duidelijk is?

-JE ZULT DAARTOE IN STAAT ZIJN, OMDAT IK JE GA HELPEN.

-Ik geloof dat je me niet begrijpt. Ook al help je me, dan nog ben ik bang dat ik me later -wanneer ik terugga naar mijn lichaam- me niet herinner wat je me gezegd hebt.

-IK BEGRIJP JE, MAAR JIJ BEGRIJPT ME NIET, OMDAT JE IN DE WAR BENT. IK HEB JE EERDER AL GEZEGD, DAT JE JE DAAR GEEN ZORGEN OVER MOET MAKEN. VOOR ALLES IS EEN OPLOSSING EN ZEKER IN DEZE TIJD. KUN JE PRATEN?

-Wat? Ik begrijp je niet! Waarom vraag je me of ik nu kan praten? Praten we dan nu niet met elkaar? -zei ik tegen hem.

-JE HEBT ME NIET BEGREPEN, NIET MENTAAL. WE PRATEN NU MET GEDACHTEN. IK BEDOEL OF JE NU KUNT PRATEN MET JE STEM, KLANKEN UITBRENGEN. GEEF JE ER REKENSCHAP VAN DAT JE MET JE LICHAAM VERBONDEN BENT.

-Ik weet het niet. Ik heb het niet geprobeerd. -antwoordde ik.

-PROBEER HET, MAAR ZORG ERVOOR DAT JE NIET AFGELEID WORDT.

Ik probeerde te doen wat Isaiās van me vroeg. Toen pas drong het tot me door wat Isaiās me gezegd had. Ik bleef in mijn lichaam, hoewel ik dat vergeten was. Ik bedoel, dat ik er geen aandacht

aan had geschonken. Nu Isaiās me vroeg te praten begon het tot me door te dringen, hoewel mijn lichaam mijn 'bevelen' niet scheen op te volgen en ik het nauwelijks voelde. Ik voelde me als verlamd, verstijfd. Ik probeerde mijn mond te bewegen om te praten, maar dat lukte niet. Ik was in mijn lichaam, maar kon me niet bewegen.

-Ik kan het niet. -zei ik mentaal.

-WACHT EVEN. IK ZAL JE EEN BEETJE HELPEN.

Even later voelde ik ergens in mijn hoofd een soort jeuk, die in mijn kruin begon; erg aangenaam en zacht. Die jeuk trok in mijn hoofd steeds verder naar beneden, tot aan mijn hals. Het leek op een elektrisch stroompje dat absoluut geen kwaad deed, maar juist heel prettig aanvoelde. De jeuk leek op een in intensiteit-wisselende, pulserende stroom en circuleerde van bovenin mijn hoofd tot aan mijn keel als een stroompje. Daardoor voelde ik niet meer de stijfheid in mijn hoofd, hoewel de rest van mijn lichaam verlamd bleef.

-PROBEER HET NU EENS. -zei hij tegen me.

Het kostte me nog steeds moeite mijn mond te bewegen, maar ik kon hem toch iets bewegen, hoewel ik nog geen woord kon uitbrengen. Met veel moeite kon ik mijn speeksel inslikken.

-Het is erg moeilijk. -dacht ik.

-BLIJF HET MAAR PROBEREN.

Een minuut of vijf lang bewoog ik mijn mond en mijn tong zonder dat er verder iets gebeurde, totdat ik uiteindelijk een zacht gemurmel kon voortbrengen, dat meer op gesnurk leek.

-HOOR JE ME NOG?

-Ja. -antwoordde ik mentaal.

-VOOR VANDAAG IS HET GENOEG. WE ZULLEN DEZE OEFENING BIJ ANDERE GELEGENHEDEN NOG EENS DOEN.

-En wat is de zin van deze oefening?

-DAT JE -TERWIJL JE MENTAAL NAAR ME LUISTERT- KUNT PRATEN.

-Waar dient dat voor?

-OM WAT IK TEGEN JE ZEG, GOED OP TE NEMEN.

-Opnemen?

-JA, JOH. BESTAAN ER DAN GEEN APPARATEN OM DE STEM VAST TE LEGGEN? GEBRUIK ZE DAN. OP DIE MANIER ZUL JE GEDETAILLEERD VAST KUNNEN LEGGEN WAAROVER WE PRATEN, ZONDER DAT JE JE ALLES HOEFT TE HERINNEREN. DAARMEE HEB JE JE PROBLEEM OPGELOST.

-En wat moet ik daarmee doen?

-WIL JE OOK NOG DAT IK JE VERTEL WAT JE ER MEE MOET DOEN? GEBRUIK JE FANTASIE. WAT DOEN ZE IN JULLIE WERELD WANNEER IEMAND IETS MEE TE DELEN HEEFT EN ANDEREN DAT WIL LATEN WETEN?

-Een boek schrijven?

-BIJVOORBEELD! WIL JE DE MENSEN NIET HELPEN? WILDE JE NIET DAT DE MENSEN DE WERKELIJKHEID WETEN VAN HOE DE WERELD FUNCTIONEERT EN HEN HELPEN OPDAT ZIJ HUN VERMOGEN OM LIEF TE HEBBEN ONTWIKKELEN OM GELUKKIG TE WORDEN? WELNU, DAT WIL IK OOK. IK GA JE HELPEN, OPDAT JE DE MENSEN DE KENNIS OVERBRENGT DIE ZE NODIG HEBBEN OM INNERLIJK WAKKER TE WORDEN EN ZE ZICH HET DOEL HERINNEREN WAAROM ZE NAAR DE WERELD KWAMEN; DAT DOEL DAT NIETS ANDERS IS DAN DE ONTWIKKELING VAN HUN VERMOGEN OM LIEF TE HEBBEN EN ZO TE KUNNEN BEGINNEN EEN BEETJE GELUKKIGER TE WORDEN, ALLEEN ÉÉN BOEK ZAL DAARTOE NIET VOLDOENDE ZIJN; DAARTOE HEB JE EEN PAAR BOEKEN NODIG. MAAR ALLES OP ZIJN TIJD. ALS JE WILT, BEGINNEN WE VANDAAG MET DE TITEL. LATEN WE EENS KIJKEN OF JE JE DIE KUNT HERINNEREN. DE TITEL IS: "DE SPIRITUELE WETTEN".

-Ah! Maar wat zijn die "Spirituele Wetten"?

-LATEN WE HOPEN DAT JE KUNT 'VASTLEGGEN' WAAROVER WE PRATEN EN DAT JE DAT LATER NIET VERGEET. IK WIL JE GEEN TRAUMA BEZORGEN. HA, HA!

-Wat flauw zeg!

-IK GA WAT OP DE DINGEN VOORUITLOPEN. WEET JE DAT ÉÉN VAN DIE SPIRITUELE WETTEN, DE WET VAN DE LIEFDE IS? HET IS DE BELANGRIJKSTE WET, WANT ALLES IN HET UNIVERSUM DRAAIT OM DE LIEFDE. EN WE ZULLEN ER VEEL OVER TE BESPREKEN HEBBEN. DAAROM ZAL ER MEER DAN ÉÉN BOEK GESCHREVEN MOETEN WORDEN OM TE PRATEN OVER DE WET VAN DE LIEFDE.

DE WET VAN DE LIEFDE

- DE BESTEMMING VAN DE GEEST IS: HET DOOR EEN VRIJWILLIG GENOMEN BESLUIT BEREIKEN VAN HET GELUK, VIA DE ERVARING VAN DE ONVOORWAARDELIJKE LIEFDE.
- ZONDER LIEFDE BESTAAT ER GEEN EVOLUTIE. ZONDER LIEFDE BESTAAT ER GEEN WIJSHEID. ZONDER LIEFDE BESTAAT ER GEEN GELUK.
- DE LIEFDE IS DE HARMONISERENDE EN VITALISERENDE KRACHT VAN HET SPIRITUELE UNIVERSUM.

Wat is -volgens jouw criterium- het belangrijkste streven van de mens?

Het bereiken van het waarachtige en duurzame geluk.

Wat is het geheim om het geluk te bereiken?

Liefhebben, maar dat is helemaal geen geheim. Iedere geest, dat wil zeggen ieder mens, kent het, voelt intuïtief aan dat hij liefde nodig heeft om gelukkig te zijn. Heel zijn evolutieproces draait om dit doel: de ontwikkeling van het vermogen om lief te hebben teneinde gelukkig te zijn.

Welke weg moet je daartoe bewandelen? Ik bedoel, wanneer we in de liefde vooruit willen komen, waar moeten we dan beginnen?

De weg begint bij jezelf en loopt door naar de ander. Dat wil zeggen, dat je van jezelf moet houden om van anderen te kunnen houden.

En wanneer elk menselijk wezen deze weg intuïtief aanvoelt . . . , waarom zijn we er dan nog niet in geslaagd die te vinden? Ik heb de indruk dat er maar heel weinig mensen op de Aarde leven, waarvan je kunt zeggen dat ze gelukkig zijn.

Nou moeten jullie niet denken, dat het een makkelijke, of korte weg is. Het proces van 'van-zichzelf-houden' bestaat uit verschillende etappes, die je moet afleggen om aan de eindstreep te komen; die eindstreep is: onvoorwaardelijk houden van iedereen, net zoals van jezelf. Jezus vatte ditzelfde samen in een simpele maar diepzinnige boodschap, toen hij zei: "hou van je naaste zoals van jezelf". Het is een weg die inhoudt dat er veel ervaringen moeten worden opgedaan door ontelbare keren te reïncarneren. Het werk is tweeledig. Aan de ene kant de ontwikkeling van de gevoelens en aan de andere kant de eliminatie van het egoïsme. Al eerder bespraken we de verschillende niveaus van het egoïsme vanuit het spirituele standpunt; van de etappes van de ijdelheid, van de trots en van de hoogmoed en hoe het egoïsme zich in elk van deze etappes manifesteert. Nu zou ik graag wat dieper willen ingaan op de ontwikkeling van de gevoelens, op hoe die zich langzaam ontwikkelen van jezelf naar de ander, te beginnen bij degenen direct om ons heen, naar degenen die geen enkele speciale band met ons hebben. We zullen het hebben over de liefde tussen partners, de liefde tussen de gezinsleden (tussen ouders en kinderen) en over de menselijke en sociale relaties. We zullen

analyseren hoe het egoïsme binnendringt in de gevoelens en die verdraait, daarbij een echte ravage aanricht door de mensen in verwarring te brengen en hen van de weg van de liefde en het geluk af te brengen. Het egoïsme is de grootste vijand van de ontwikkeling van de liefde en heeft vele vertakkingen. Wanneer we die niet kennen, kunnen we onze evolutie geweld aandoen en wel in die mate dat we zover kunnen komen dat we geloven dat we liefhebben, terwijl we ons in werkelijkheid laten leiden door vormen van egoïsme, vermomd als liefde, als het ware door een wolf in schaapskleding.

Maar wat betekent 'van-jezelf houden'?

Handelen vanuit vrijheid van gevoel, dat wil zeggen: de eigen affectieve behoeften en gevoelens erkennen en over gaan tot de ontwikkeling daarvan met de bedoeling dat zij de motor worden van je leven, opdat de belangrijke beslissingen genomen worden in overeenstemming met deze gevoelens.

Wat wil zeggen 'van anderen houden'?

Gevoel hebben voor anderen zoals je dat hebt voor jezelf. Wanneer je dat doet, voel je het geluk van die anderen alsof het je eigen geluk is en neem je het lijden van die anderen waar, alsof het je eigen lijden betreft. Wanneer iemand van anderen houdt, verlangt hij naar hun geluk net zo als naar zijn eigen geluk en dan zet hij zich net zo in om hen te helpen dit geluk te bereiken, als hij hoopt dat die pogingen hun geen schade of leed veroorzaken.

Waar komt het lijden vandaan?

Het lijden kan het gevolg zijn van de egoïstische daden van anderen, of van jezelf. Dat wil zeggen, dat we soms lijden omdat we het slachtoffer zijn van egoïstische daden van anderen, terwijl - een andere keer - onze eigen egoïstische houding er voor zorgt dat we de daden van anderen verkeerd beoordelen en de schuld geven van ons lijden, terwijl we in werkelijkheid lijden, omdat die anderen niet handelen zoals we hopen of van hen eisen. Men lijdt ook wanneer men zijn gevoelens onderdrukt en niet leeft in overeenstemming daarmee, maar er juist tegen ingaat. Dit laatste is de oorzaak van een heviger lijden.

Hoe kunnen we er achter komen of we lijden als gevolg van de daden van anderen, of dat dit het gevolg is van onze eigen

houding?

Door eerlijk te zijn tegenover onszelf. Zonder oprechtheid kan er geen sprake zijn van vooruitgang, want dan zullen we -in plaats van de werkelijkheid te erkennen zoals die is en onze manier van doen te veranderen in overeenstemming met deze erkenning- de realiteit gaan verdraaien om onze egoïstische daden te rechtvaardigen, om de egoïstische daden van anderen te rechtvaardigen, of om de verdringing van onze eigen gevoelens te rechtvaardigen.

Hoe kunnen we te weten komen of de anderen wel of niet lijden als gevolg van onze daden? Kan het niet gebeuren dat je lijden veroorzaakt bij anderen hoewel je niet van plan was hun schade toe te brengen? Wat moet je in zulke gevallen doen?

We moeten eerst onderkennen waar het lijden vandaan komt, alvorens te besluiten of het een gevolg is van onze egoïstische daden, van onze repressieve houding ten opzichte van de gevoelens, of dat het een gevolg is van het egoïsme van anderen. Er bestaat lijden dat we de mensen waarvan we houden niet kunnen besparen; dat is leed dat zich voordoet in hun leven als gevolg van hun eigen egoïsme, omdat ze geconfronteerd worden met de pijnlijke consequenties van hun eigen egoïsme uit het verleden. In deze gevallen is het beste dat we voor hen kunnen doen: hen zo goed mogelijk adviseren, opdat ze zich bewust worden van het feit dat het lijden een consequentie kan zijn van hun eigen egoïstische houding en dat ze goede nota nemen van de ervaring die ze meemaken, om te vermijden dat zij zelf dit lijden genereren bij anderen.

Er bestaat leed dat ontstaat wanneer we geconfronteerd worden met een beproeving die we gekozen hebben voordat we incarneerden en deze beproeving maakt deel uit van het spirituele leerproces. In deze gevallen kan men degene die dit moment meemaakt, troosten en bemoedigen opdat hij zich sterk voelt om deze beproeving te boven te komen, door hem duidelijk te maken dat deze beproeving betekenisvol is en dat hij -als hij die overwint- daardoor spiritueel 'groeit'.

Laten we aannemen dat iemand anders ons heeft laten weten dat wij hem laten lijden. Hoe moeten we deze situatie aanpakken?

Realistisch en eerlijk. Eerst moeten we onze houding tegenover deze persoon analyseren en nagaan of er wel of niet sprake is van egoïsme van onze kant. Wanneer wij erkennen dat er een egoïstische kant is aan onze houding, die nadeel of leed

veroorzaakt voor de ander, dan past het ons onze egoïstische houding te veranderen. De bewustwording van onze egoïstische houding maakt deel uit van het spirituele leerproces, want heel vaak handelt men egoïstisch zonder dat men zich bewust is dat dit egoïsme schade veroorzaakt bij anderen. Daaruit vloeit voor ons dan ook de noodzaak voort dat we de gevolgen van onze daden moeten beleven om ons bewust te worden van het lijden dat wij veroorzaakt hebben. Het geval kan zich ook voordoen, dat de andere persoon lijdt, omdat wij onze gevoelens van liefde tegenover deze persoon verdringen, omdat het verdringen van het gevoel niet alleen schadelijk is voor jezelf, maar ook voor de ander. Dat wil zeggen dat die ander dan lijdt omdat hem liefde onthouden wordt.

We zouden ook de mogelijkheid moeten onderzoeken, of het lijden van deze andere niet veroorzaakt wordt door óns egoïsme, maar door dat van hemzélf; dat wil zeggen dat het zich handelt om een foutieve inschatting van de werkelijkheid door die ander. In dit geval is zijn eigen egoïstische houding er de oorzaak van dat hij onze handelswijze -onrechtvaardig- ziet als egoïstisch, omdat hij zich niet voldaan voelt in zijn verwachtingen, of omdat wij niet zo gehandeld hebben als hij verwachtte, of van ons eiste.

Zouden wij -in dit laatste geval- aan zijn grillige eisen moeten beantwoorden? Ik bedoel, zouden wij hem dat wat hij verwacht moeten geven om zijn lijden te voorkómen?

Gebruik je gezonde verstand en ga na of dat wat hij van jullie vraagt rechtvaardig en eerlijk is en of jullie er wel of niet aan kunnen en willen voldoen. Het mag in ieder geval sowieso niet geëist worden, omdat een veeleisend verzoek op zich al een egoïstische daad is. Het kan hoogstens gevraagd worden als een verzoek, waarin de mogelijkheid bestaat weer te geven dat er bij weigering geen enkele vorm van vergelding zal zijn; in het tegengestelde geval zou er sprake zijn van een schending van de vrije wil. Het is in ieder geval niet goed zichzelf te verplichten dingen te doen zonder dat het gevoel daarbij een rol speelt, alleen om anderen een plezier te doen. Als we onze eigen wil en onze eigen vrijheid prijsgeven, bereiken we alleen zinloos lijden; we boeken zelf geen vooruitgang en helpen de ander niet te 'groeien'. We bevredigen slechts zijn egoïsme. Het zou -om een voorbeeld te noemen- een net zo nutteloze poging zijn als wanneer iemand een ander -die doet of hij kreupel is maar uitstekend kan lopen- op zijn

schouders neemt. In dit geval doet men een ander een plezier dat gebaseerd is op het doen van een onnodige, overmatige krachtsinspanning, want wat wij voor hem doen, kan hij zélf doen.

Maar er zijn mensen die menen dat je -wanneer je van iemand houdt- je voor hem moet opofferen, dat wil zeggen dat zij het geluk van de geliefde plaatsen vóór hun eigen geluk. Wat vind je daarvan?

Dat zó denken verkeerd is. Het geluk van iemand kan niet gedragen worden door het lijden van de ander. Van iemand vragen om af te zien van zijn recht op geluk, zou -voor wat betreft de spirituele wereld- onrechtvaardig zijn. Alle spirituele wezens hebben het recht om gelukkig te zijn; dit mag echter nooit het recht daarop van de ander aantasten. Daarom is het niet eerlijk om af te zien van je eigen geluk voor het geluk van de ander en evenmin is het eerlijk om dat van de ander te eisen, of opofferingen van hem te verlangen ten gunste van jezelf. Het egoïsme en niet de liefde beperkt het recht op geluk. Wat er aan de hand is, is dat jullie een foutief begrip hebben van wat liefde is; jullie manier van liefhebben is meestal doordrenkt van egoïsme en daarom geloven jullie dat je voor het geluk van de ander, af moet zien van je eigen recht op geluk, of menen jullie dat je er recht op hebt van anderen te eisen dat ze van dat recht afzien ten bate van jouw geluk. Daarom is het belangrijk om onze manier van liefhebben heel goed te analyseren, om de gevoelens van werkelijk liefhebben te scheiden van egoïstische uitingen. Op die manier vergissen jullie je niet door onnodige dingen te doen of opofferingen te brengen of van anderen te eisen.

Maar is het niet waar dat het soms nodig is om van bepaalde dingen af te zien ter wille van mensen waarvan men houdt?

Dat is afhankelijk van wat jullie verstaan onder afzien. Afzien van egoïsme uit liefde, is iets moois. Afzien van liefde uit liefde, is zinloos.

Ik begrijp niet precies wat je daarmee wilt zeggen. Heb je een voorbeeld om dat te verduidelijken?

Stel je het geval voor van een materialistisch paar dat van plan is kinderen te krijgen. Kinderen krijgen kunnen zij beleven als afzien van het bevredigen van hun materiële grillen, omdat zij dan het levensonderhoud van de kinderen onder ogen moeten zien, of zij kunnen dit beleven als afzien van vrije tijd, omdat zij dan een deel

van hun tijd aan hun kinderen zullen moeten besteden. Wanneer zij dat ervaren als 'afzien-van', dan komt dat omdat het egoïsme de liefde overheerst, omdat zij het materiële bezit en het gemak een veel grotere waarde toekennen en de gevoelens weinig waarderen. Wanneer zij zich -uit liefde voor hun kinderen- inspannen om minder wispelturig te zijn, zal dat voor hen iets goeds betekenen, want de verliezende partij is het egoïsme en de winnende, het gevoel.

Een ander -heel belangrijk- geval is dat van de vrouw -die alleen om samen met een man een kind te krijgen- zich verplicht voelt om met hem samen te wonen, zonder dat ze van hem houdt, hoewel zij verliefd is op een andere man; zij veroordeelt zichzelf tot een leven van lijden, omdat ze gelooft dat dat het beste is voor haar kind. Dit is degene die -onjuist- uit liefde afziet van haar gevoelsvrijheid, doordat zij abusievelijk van mening is dat dit beter is voor het geluk van haar kind.

Dit voorbeeld dat je zojuist gegeven hebt, zet me aan het denken over de hoeveelheid verschillende situaties die er zich kunnen voordoen en hoe moeilijk het is om die duidelijk te kunnen analyseren, om er achter te komen wat je moet doen in elke situatie, zonder de gevoelens te verwarren met het egoïsme. Je hebt het thema van de partnerrelaties en die van de relaties met de kinderen besproken. Ik denk dat het grondig onderzoeken van deze situaties, die zich voordoen in de persoonlijke sfeer, voor veel mensen niet bruikbaar is en dat geldt als eerste voor mij, omdat ik van mening ben, dat bijna iedereen ermee te maken heeft en omdat ik denk, dat veel mensen lijden als gevolg van het feit dat ze niet duidelijk weten, hoe je de situatie -spiritueel gezien- het hoofd moet bieden. Je zou alleen hierover al een boek kunnen schrijven.

Oké. We zijn hier om te proberen dit alles helder en duidelijk te maken. Het is zeker waar, dat het grootste deel van het emotionele lijden van de mens te maken heeft met de persoonlijke relaties, te beginnen met de partnerrelaties en de relaties tussen de familieleden (tussen ouders en kinderen, tussen broers en zusters, etc.). Daarom is het goed dat we die diepgaand behandelen. Waar wil je dat we beginnen?

Als ik mag kiezen, dan zou ik beginnen met de relaties tussen de partners.

Welnu, vooruit dan! Stel je vragen, ik ben geheel en al oor.

DE PARTNERRELATIES IN LICHT VAN DE WET VAN DE LIEFDE

Ik constateer, dat één van de meest-vóórkomende oorzaken van het feit dat de mens ongelukkig is, te maken heeft met het thema van de relatie tussen partners. Sommigen lijden doordat ze geen partner vinden en anderen lijden doordat ze ongelukkig zijn in hun partnerrelatie. Waarom zijn er zoveel mensen ongelukkig in de relatie met hun partner?

Omdat er tussen beide partners geen waarachtig gevoel van liefde heerst, of omdat de onvolmaaktheden de overhand hebben op de gevoelens, of omdat beide oorzaken zich tegelijkertijd voordoen.

Wat maakt dat twee partners gelukkig zijn?

Het volmaakte geluk in de partnerrelatie is alleen mogelijk wanneer er sprake is van volledige, innerlijke 'verwantschap' en een wederzijds, waarachtig gevoel van liefde, dat beantwoord wordt en zich vrij kan uiten. Maar dat komt in jullie wereld maar weinig voor.

Waarom?

Omdat in de partnerkeuze het egoïsme en de noodzaak overheersen en daar komt nog bij dat bij de meeste mensen het vermogen om lief te hebben niet voldoende ontwikkeld is. Juist dit vermogen om lief te hebben, geeft voldoende helderheid van geest om degene die aan hem geestelijk verwant is, te herkennen en de gevoelens ten opzichte van die persoon op te wekken en daaraan toe te geven en de moed op te brengen zich ervoor in te zetten.

Wanneer je het hebt over 'herkennen' van de geestelijk-verwante mens, refereer je dan aan het herkennen van de 'tweelingziel'?

Ja, hoewel "geestelijk-verwante zielen" een betere term zou zijn dan "tweelingzielen".

Waarom?

Omdat jullie het woord "tweeling" gelijkstellen aan "identiek" en jullie geloven dat tweelingzielen identiek behoren te zijn, gelijk in alles. Maar dat is niet zo. Geestelijk-verwante zielen of tweelingen zijn wezens die voortkomen uit dezelfde scheppingsdaad, van dezelfde "spirituele geboorte", om zo te zeggen. Het zijn voor

honderd procent complementaire geesten, die op hetzelfde moment geschapen zijn om in de liefde vereend te worden. Maar dat betekent niet, dat ze hetzelfde zijn.

Waarom zijn ze niet hetzelfde wanneer ze gelijk geschapen zijn?

Omdat geestelijk verwant-zijn niet wil zeggen dat ze één wil hebben. Elk van de twee heeft zijn eigen persoonlijkheid, die het resultaat is van zijn persoonlijke evolutieproces, dat nooit identiek is, omdat elke geest zelf beslist. Dit bepaalt op alle niveaus enkele verschillen.

Bedoel je dat ze niet hetzelfde evolutieniveau hebben?

Gewoonlijk lijken hun evolutieniveaus veel op elkaar, maar ze zijn niet identiek.; dat is onmogelijk, omdat elk van de 'tweelingen' zijn eigen, onafhankelijke wil heeft en een aantal verschillende ervaringen heeft gehad; hoewel er geen sprake is van erg grote verschillen, kan het vóórkomen dat één van de twee vlugger vorderingen heeft maakt dan de ander, of dat de ene in een aantal aspecten meer 'groeit' en de tweede dat doet in andere opzichten en dit bepaalt een verschil in zijn spirituele persoonlijkheid en in zijn evolutieniveau. Maar hoewel er verschillen tussen hen bestaan, blijven ze 'verwanten'.

Wanneer dus twee personen die partners worden, 'geestelijk-verwant' zijn, betekent dat dan dat ze in hun partnerrelatie volmaakt gelukkig zullen worden?

Zij zullen dan het volmaakte geluk bereiken, wanneer ze voldoende geëvolueerd zijn, zodat de gevoelens tussen hen sterker zijn dan hun tekortkomingen. Dat ze geestelijk-verwant zijn wil niet zeggen dat ze volmaakt zijn. Zolang hun vermogen om lief te hebben nog weinig ontwikkeld is, overheerst het egoïsme bij beiden en dit belet dat de verwantschap en het gevoel zich manifesteren en dit verhindert dat ze volmaakt gelukkig zijn.

Kan het vóórkomen dat je tweelingziel niet gelijktijdig met jou in een leven geïncarneerd is?

Ja.

Nou ik begrijp werkelijk niet wat daarvan de bedoeling zou zijn. Dat wil zeggen, wanneer ze niet gelijktijdig incarneren, wordt deze geesten dan niet de mogelijkheid ontnomen om gelukkig te

worden door de verbondenheid van het partnerschap te ervaren?

Dit zeg je omdat je alleen maar een deel van het leven waarin geïncarneerd wordt, beschouwt. Ik herinner je eraan dat de scheiding slechts tijdelijk is, omdat het fysieke leven maar een moment is in het werkelijke leven. Het is slechts een deel van de tijd van het leven van de geest die hij geïncarneerd doorbrengt, die voor de meer-gevorderde geesten nog korter is, daar zij hun incarnaties behoorlijk over de tijd verdelen.

Maar waarom kiest men zo'n situatie, ik bedoel: niet-gelijktijdig incarneren?

De geesten kiezen daarvoor -in dit geval de tweelingzielen- op grond van de beproeving die ze willen doormaken, of de missie die ze willen uitvoeren. Dat wil niet zeggen dat ze volkomen gescheiden zijn, daar de geïncarneerde geest tijdens de slaap naar de spirituele wereld terugkeert en -tijdelijk- de wezens waarvan hij houdt en die in de spirituele wereld zijn achtergebleven, weer ontmoet en niet alleen de geestelijk-verwante ziel, maar ook andere geliefde wezens die niet gelijktijdig geïncarneerd zijn. In werkelijkheid werken beide zielen in deze missie samen, elk vanuit een verschillend niveau.

Maar herinnert die geïncarneerde geest zich dit contact-tijdens-de-slaap bewust?

De meesten herinneren zich dat contact niet bewust.

Wat heeft hij er dan aan, wanneer hij zich dat ontmoetingsmoment met zijn niet-geïncarneerde tweelingziel niet kan herinneren?

Hoewel hij zich dat niet bewust herinnert, versterkt dat contact hem innerlijk toch.

Maar is het -tenminste voor de geïncarneerde- geen frustratie om zo te leven?

Het is een moeilijke beproeving die te vergelijken is met het sterven van de geliefde waarmee je een leven lang samengeleefd hebt en het alleen moeten achterblijven op het fysieke niveau. In het besproken geval waarin men zich niet volledig bewust is van het feit dat zijn geestelijk-verwante ziel zich in een andere wereld bevindt, voorkomt dit feit extra lijden.

Is er iemand die zover komt dat hij zich dat bewust wordt?

Ja, wanneer hij gevoelig genoeg is, kan hij bewust contact leggen.

Dan zal hij wel meer lijden, niet?

Dat is afhankelijk van zijn evolutieniveau, van hoe hij voorbereid is om deze situatie te verwerken. Houd er rekening mee, dat het voor de geestelijk-verwante zielen -zelfs als ze beiden gelijktijdig incarneren- heel moeilijk is om permanent vereend te worden. Het kan betrekkelijk lang duren voordat ze elkaar 'herkennen'. Heel vaak doen ze -hoewel ze elkaar ontmoeten- niet zo erg hun best om samen te zijn, wellicht ontbreekt het hun aan vastberadenheid in hun gevoelens, aan moed om hun uiterste best te doen; ook kan het zijn dat in hen nog steeds het egoïsme overheerst. Het komt ook voor dat beide zielen deze incarnatie verlaten op bepaalde, in de tijd gescheiden momenten, zodanig dat één van hen achterblijft op het fysieke niveau, terwijl de ander terugkeert naar zijn spirituele niveau. Wanneer elk van beide zielen gedurende deze periode van scheiding het voorgenomen doel bereikt, dan zal het weerzien schitterend zijn.

En wat gebeurt er wanneer jij naar het spirituele plan terugkeert en je tweelingziel al weer geïncarneerd is?

Houd er rekening mee dat de incarnaties elkaar niet direct opvolgen. Men brengt een behoorlijk lange tijd door op het astrale niveau, voordat men opnieuw incarneert. Gewoonlijk is er tijd voor de geestelijk-verwante zielen om elkaar weer te ontmoeten en ze kunnen dan samenleven in de spirituele wereld, voordat ze terugkeren naar de fysieke wereld.

Je kunt je bewust zijn van het feit dat je tweelingziel nog in de spirituele wereld is; staat dat het hebben van een partner in de materiële wereld in de weg?

Nee. Het is hetzelfde als wanneer iemand die zijn partner verloren heeft, een nieuwe partner krijgt; daarmee overtreedt hij geen enkele spirituele wet. De geïncarneerde kan doen wat hij met betrekking tot zijn leven gepast vindt: wel of geen partner hebben. Hij heeft immers zijn vrije wil om te beslissen.

Wordt de ziel die op het andere plan blijft niet jaloers, omdat zijn tweelingziel een andere, aardse partner heeft?

Nee, omdat men vanuit de spirituele wereld de dingen in een

ruimer perspectief ziet dan dat op de Aarde het geval is. Zijn geestelijk-verwante ziel begrijpt de situatie en zal ernaar verlangen dat hij de beslissingen neemt die hem gelukkig maken, hoewel hij hem natuurlijk terug wil zien.

Maar kan hij in deze relatie gelukkig zijn?

Dat is afhankelijk van de affiniteit die er tussen hen bestaat. Wanneer die er is, dan kan hij een bepaalde graad van geluk ervaren. Maar het is zeker waar, dat hij altijd -innerlijk- een lege plek zal voelen, die niet gevuld kan worden. Hij kan zich nooit in de partnerrelatie volmaakt gelukkig voelen, omdat hij immers de volmaakt verwantschap voelt met het wezen in die andere wereld.

En hoe kunnen zij beide gevoelens combineren? Ik bedoel, hoe wat je voelt voor je spirituele partner, combineren met je gevoelens voor je aardse partner? Is dat geen onoplosbaar dilemma?

De oplossing ligt in het begrijpen van de situatie. Het gevoel dat je hebt voor je spirituele partner die leeft in, of overgegaan is naar de spirituele wereld, willen vergeten om niet te hoeven lijden, is in ieder geval een geweldig grote fout, doordat je dan méér lijdt dan dat je die gevoelens wilt verdringen. Het is ook een misvatting om van jezelf te 'eisen' dat je voor je aardse partner hetzelfde voelt als voor je geestelijk-verwante ziel, of je schuldig te voelen, omdat je voor de tweede partner niet hetzelfde voelt als voor de eerste; het gevoel komt immers voort uit de volmaakte affiniteit en als die er niet is, is dat niet mogelijk; dat is niemands schuld. Wel is het zeker waar, dat heel vergevorderde zielen die dat gevoel met hun geestelijk-verwante ziel hebben leren kennen en beleefd hebben, gewoonlijk geen verbintenis aangaan met een andere partner, maar er de voorkeur aan geven om te wachten op het weerzien, omdat ze weten dat geen enkele, andere relatie voor hen bevredigend zal zijn. Bovendien kunnen zij door hun vermogen en gevoeligheid het contact in stand houden, ondanks het feit dat elk van hen beiden op een ander bestaansniveau leeft.

Wanneer twee tweelingzielen gelijktijdig incarneren, doen ze dat dan altijd om partners te worden?

Nee, men incarneert niet altijd met het doel partners te worden, hoewel het wel erg gebruikelijk is.

Moeten de tweelingzielen dezelfde aardse leeftijd hebben, of kunnen ze wel 30 jaar in leeftijd verschillen?

Alles is mogelijk. Ze kunnen vele jaren in leeftijd verschillen en dat verschil kan ook klein zijn. Het ogenblik van de incarnatie en de omstandigheden waaronder die plaats vindt, kiezen ze vóór de geboorte en ieder heeft daarvoor zijn eigen redenen.

En is het leeftijdsverschil geen beletsel voor deze zielen om partners te worden?

Wanneer de ene een kind is en de andere volwassen, zal dat het geval zijn. Wanneer beiden volwassen zijn, is dat niet zo.

Kunnen de tweelingzielen incarneren in een situatie die het hun onmogelijk maakt om partners te worden, bijvoorbeeld incarneren als moeder en zoon, of als broers/zusters?

Ja. Er kunnen zich heel veel situaties voordoen: ouders en kinderen, broers en zusters, etc.

En maakt deze situatie het hen onmogelijk een andere partner te zoeken?

Welnee! Maar het is zeker waar, dat ze altijd meer verbondenheid zullen voelen met hun tweelingziel die geïncarneerd is als familielid, dan voor de partner die ze in dit leven kiezen.

Kunnen twee tweelingzielen gelijktijdig incarneren terwijl ze dezelfde sekse hebben?

Hoewel dit niet erg vaak vóórkomt, kan het toch gebeuren.

Dat doet me denken dat de homoseksualiteit het gevolg kan zijn van het feit dat twee tweelingzielen incarneren terwijl ze dezelfde sekse hebben.

Nee, dat is niet de reden. Net zomin als het feit dat ze incarneren als moeder en zoon, vader, of broer en zus, aanzet tot incest.

Welnu, wanneer dit niet de reden is, wat is dan de reden voor de homoseksuele geaardheid, gezien vanuit het spirituele standpunt?

Een antwoord geven dat algemeen kan worden toegepast op alle gevallen, is gecompliceerd, omdat elk geval uniek is. Maar het is zeker zo, dat de homoseksuele aard van degene die homoseksueel geboren wordt, te maken heeft met wat deze ziel in andere, eerdere levens heeft meegemaakt. De geest die niet voorzien is

van een stoffelijk omhulsel, heeft geen sekse. Hij krijgt zijn seksuele aard bij zijn incarnatie; hij kan -hoewel hij gewoonlijk een voorkeur heeft voor een concrete sekse op het moment van zijn incarnatie- in het algemeen in het ene leven incarneren als man en in het volgende leven als vrouw, of omgekeerd.; dit wordt bepaald door zijn ontwikkelingsbehoeften. Het komt af en toe voor, dat de geest die gaat incarneren in de sekse die tegengesteld is aan de in de voorafgaande incarnatie gekozen sekse, zich nog niet volledig losgemaakt heeft van de persoonlijkheid (inclusief de seksuele aard) van het voorafgaande leven; dit beïnvloedt zijn perceptie van de seksualiteit in het actuele leven. Afhankelijk van de mate van identificatie met de seksuele aard in het voorafgaande leven, zullen we verschillende situaties tegenkomen: van de transseksueel, die zich in alles rechtstreeks identificeert met de tegengestelde sekse en die de fysionomie wil verkrijgen waarmee hij zich identificeert, de homoseksueel, die - zonder dat hij zich identificeert met de tegengestelde sekse- dezelfde seksuele aantrekkingskracht voelt als in het voorafgaande leven waarin hij incarneerde, tot de tegengestelde sekse in het actuele leven, of de biseksueel die seksuele gevoelens ervaart die horen bij zijn actuele geaardheid en die van zijn voorafgaande leven.

Wat zijn de beweegredenen van de persoonlijkheid om het voorafgaande leven niet los te laten?

De oorzaken van dit 'niet-loskomen' kunnen heel talrijk en gevarieerd zijn, maar in het algemeen zijn ze het gevolg van een heel sterk in de geest verankerde egoïstische houding, die ze gebruikt hebben, waarbij ze zich bedienden van de seksuele geaardheid om zich te uiten en die inhield dat ze de vrije wil van de anderen geweld aandeden, inclusief de vrijheid van gevoelens.

Heb je een voorbeeld?

Een geest die als man incarneerde was buitengewoon machistisch en misbruikte vrouwen. Het geval -bijvoorbeeld- deed zich voor, dat hij een vrouw die niet van hem hield verplichtte om zijn echtgenote te worden en hij dwong haar dus met geweld tot het in stand houden van seksuele relaties, of hij vernederde haar gedurende haar leven en hij nam -in het algemeen- deze zelfde houding van minachting voor alle vrouwen aan.

In dit leven incarneert hij met dezelfde seksuele eigenschappen die hij zo minachtte, maar hij heeft de persoonlijkheid van het

voorafgaande leven, met soortgelijke neigingen, waarvan zijn geest geheel en al doordrenkt is, omdat hij die niet heeft overwonnen.

Of een geest die als vrouw incarneerde en heel haar attractieve lichaam en haar verleidingskracht gebruikte om te domineren en de mannen aan zich te onderwerpen. In dit leven incarneert zij met dezelfde seksuele eigenschappen van degenen die zij misbruikte, maar ook met de persoonlijkheid van het vorige leven, omdat die sterk in hem geworteld is en daarom vertoont hij -geheel of gedeeltelijk- dezelfde seksuele neigingen.

En wat moeten we van deze situatie leren?

De geest kiest er voor om te incarneren in dezelfde sekse die hij misbruikte om de geaardheid van de soort te leren respecteren. Dat wil zeggen, dat wanneer hij als man de vrouw misbruikte, hij als vrouw incarneert om de vrouw te leren respecteren; hij is immers nu zelf ook een vrouw.

Of, als hij als vrouw de mannen misbruikte, incarneert hij nu als man, om te leren respect te hebben voor de mannen, omdat hij nu zelf ook één van hen is.

De transseksuele of homoseksuele geaardheid doet hij zelf ontstaan in deze omstandigheden, omdat hij de persoonlijkheid van zijn voorafgaande leven -met inbegrip van de gehele of gedeeltelijke seksuele voorliefde- in stand houdt, daar deze sterk in hem geworteld is.

Veel religies -met inbegrip van het Katholicisme- zijn van oordeel dat de homoseksuele geaardheid iets negatiefs is en dat degene die homoseksueel is, zijn geaardheid moet 'opgeven', daar die als een afwijking beschouwd wordt. Men raadt zelfs aan op zoek te gaan naar een heteroseksuele relatie. Wat is jouw mening?

Het heeft geen zin dat iemand die homoseksueel is, het als zijn plicht ziet om heteroseksueel te worden, wanneer hij dat niet is, alleen om de schijn op te houden. Dat wil zeggen dat het tot niets goeds leidt zijn homoseksualiteit niet te accepteren of te onderdrukken. Dit zou een oorzaak kunnen zijn van een gevoel van ongelukkig-zijn voor hemzelf en voor de partner die hij kiest, daar je immers niet kunt forceren wat zich niet spontaan voordoet. De homoseksuele mens moet -zoals ieder ander mens- zichzelf zijn, zichzelf accepteren zoals hij is en in overeenstemming daarmee zijn geluk zoeken. De homoseksuele geaardheid op zich is niet iets

negatiefs. Integendeel. Voor deze geest is het een natuur die hem kan helpen vooruitgang te boeken in de appreciatie van de waarde van de vrije wil en de vrijheid van gevoelens; wanneer je immers verplicht wordt te zijn die je niet bent, of te leven zoals je niet wilt, betekent dat veel leed. Dit is een beproeving. Worstelen om zichzelf te zijn, ondanks onbegrip en afwijzing. Wanneer iemand het moeilijk vindt om zichzelf te zijn, hecht hij erg veel waarde aan de vrije wil en begint hij zich bewust te worden van het feit dat hij op geen enkele manier de vrije wil van anderen geweld mag aandoen, omdat dat een belangrijke oorzaak is van lijden. Ik zal hier alleen aan toevoegen, dat de homoseksualiteit en de transseksualiteit sterke banden hebben met de ijdelheid en dat wanneer de ijdelheid niet overwonnen wordt, deze condities zich zullen blijven voordoen.

Laten we terugkeren naar het thema van de tweelingzielen. Als je me zegt dat het partnerschapsgeluk voortkomt uit de vereniging van de tweelingzielen . . . , is het dan geen contradictie om de situatie te kiezen waarin ze in dit leven niet als partners samen kunnen zijn, zoals -bijvoorbeeld- een bloedverwantschapsband?

Soms kiezen ze de bloedverwantschapsbanden omdat dat een manier is om je ervan te verzekeren dat je meest-verwante schepsel altijd dichtbij je is. Wanneer er geen sprake is van een bloedband doen er zich gewoonlijk meer materiële problemen voor, die het samenzijn van twee geestelijk-verwante schepsels in de weg staan; daardoor komt meestal de vereniging -hoewel gewenst- niet tot stand. In dit geval gokt men op zekerheid, ook al is die niet de meest-gewenste situatie.

Wil je daarmee zeggen, dat de meeste mensen die een partner hebben, niet samenleven met hun tweelingziel?

Ja, dat hebben we al gezegd. Op de vingers van één hand kan men de aardse paren tellen die een vereniging van tweelingzielen vormen, ook al zal -vast en zeker- bijna niemand toegeven dat dit bij hen het geval is, dat wil zeggen dat er in hun partnerschap geen sprake is van geestelijk-verwante zielen.

Ja, maar er zullen mensen zijn die er niet zeker van zijn of iemand zijn tweelingziel is. Ik bedoel . . . , hoe kun je nou je tweelingziel herkennen? Ik begrijp dat het niet gemakkelijk moet zijn.

Het zou veel gemakkelijker zijn, wanneer jullie zouden handelen in

overeenstemming met jullie gevoelens en jullie zouden veel vrijer zijn in jullie wereld wanneer het op liefde aankomt. Maar aangezien dit niet het geval is, verandert dat wat mogelijk is, in iets dat gecompliceerd is.

Welke moeilijkheden verhinderen dat twee tweelingzielen een paar worden, wanneer ze geïncarneerd zijn?

Dat hebben we al verteld. Als gevolg van het feit dat de mens op jullie planeet nog steeds erg doordrenkt is van het egoïsme en weinig ontwikkeld is in het vermogen om lief te hebben, houdt hij bij het kiezen van een partner meer rekening met andere factoren dan met de gevoelens van de liefde. Hoewel de geestelijk-verbante zielen zich vóór de incarnatie voornamen een paar te worden, kiezen ze -wanneer ze geïncarneerd zijn- gewoonlijk ander mensen als partner.

En welke factoren zijn dat? Ik bedoel . . . , waarom kan men zo'n verbinding zonder liefde tot stand brengen?

Op grond van verschillende motieven. Wellicht omdat er sprake is van een fysieke aantrekkingskracht, uit overwegingen van materieel of emotioneel voordeel, uit mentale affiniteit, uit de behoefte aan liefde of aan het geven van liefde.

Kun je wat dieper ingaan op elk van deze redenen, opdat het me duidelijk wordt waaruit die bestaan?

Natuurlijk! Laten we -met je welnemen- beginnen bij reden nummer één in jullie wereld: de fysieke attractiviteit, of seksueel instinct. Wanneer de geest nog weinig ontwikkeld is in zijn vermogen tot liefhebben, staat de wil nog héél, héél sterk onder de invloed van de instincten en in het concrete geval van de keuze van de partner, overheerst het seksuele instinct de gevoelens. Daarom kiest men gewoonlijk op grond van datgene wat zijn seksuele instinct activeert en niet naar het innerlijk. Daarom hebben fysiek-attractieve personen het gemakkelijk om een partner te vinden, terwijl iemand die er weinig aantrekkelijk uitziet, veroordeeld lijkt te worden tot het 'niet-tegenkomen' van een partner. In het algemeen vertonen de meeste mensen in jullie wereld dit gedrag, als gevolg van het feit dat de meeste mensen een slecht-ontwikkeld vermogen tot liefde hebben en dit is nog opvallender in de adolescentie, die immers een etappe is, waarin het seksuele instinct zich laat gelden; dit instinct valt samen met de eigen

onvolwassenheid van de jeugd. Dit heeft tot gevolg, dat zelfs bij de meer-ontwikkelde geesten het verlangen naar bevrediging van zijn seksuele instinct de overhand heeft op het werkzaam-worden van de gevoelens.

Ik denk dat in een partnerschapsrelatie noodzakelijkerwijze een wederzijdse seksuele aantrekkingskracht moet bestaan. Wanneer er geen seksueel verlangen tussen hen aanwezig is, welke zin zou het dan hebben, dat zij zich als paar met elkaar verbinden?

Absoluut, dit is een noodzakelijke voorwaarde. Maar jullie moeten het seksuele instinct niet verwarren met het seksuele verlangen. Er bestaat een nuanceverschil dat hen onderscheidt. Het is zeker waar, dat het seksuele verlangen geactiveerd kan worden door het biologische, seksuele instinct, maar niet alleen door dit instinct. Het kan ook geactiveerd worden door de gevoelens. Het biologische, seksuele instinct wordt in laatste instantie geactiveerd door de fysieke aantrekkingskracht en het nieuwe. Het is een biologische programmering, die het individu aanzet tot de promiscuïteit, omdat dit vanuit genetisch gezichtspunt de genetische uitwisseling en de verspreiding van de soort begunstigt. Wanneer twee personen zich verenigen door fysieke aantrekkingskracht, zonder dat er sprake is van een gevoel, ontstaat er gewoonlijk -nadat ze hun behoefte bevredigd hebben-tussen hen een afname van het seksuele verlangen, daar voor het seksuele instinct deze relatie niet nieuw is en niet meer wordt aangewakkerd, zoals in het begin.

De consequentie daarvan is, dat wanneer deze relatie voortduurt, er gewoonlijk een afname optreedt van de seksuele lust, daar tussen hen immers het seksuele verlangen volledig afhankelijk was van het instinct. De seksuele relaties worden zeldzamer en saai. De belangstelling voor deze partner verdwijnt, daar die niet nieuw is en de belangstelling voor andere 'candidaten' wordt aangewakkerd door het feit dat die nieuw zijn. Wanneer deze relaties voortduren, worden het bronnen van ongelukkig-zijn, daar het gebrek aan affiniteit en gevoelens aan het licht komt; aanvankelijk bleef dat in het duister, omdat het seksuele instinct die bedekte. En dit wordt zichtbaar in een toename van onenigheden en verwijten. Men zegt dan gewoonlijk, dat er tussen de partners geen liefde meer is, dat de passie voorbij is, terwijl er in werkelijkheid nooit sprake is geweest van liefde, alleen maar van instinctieve aantrekkingskracht.

Wanneer er affiniteit is op basis van gevoelens, dan wordt de seksuele begeerte gewekt en die dooft nooit meer uit, omdat die niet gevoed wordt door het instinct, maar door het gevoel.

Laten we het eens hebben over de verbintenis op basis van materieel voordeel.

Daarover valt niet veel uit te leggen. Het is een verbintenis op grond van materiële belangen. Die komt voor wanneer één van de twee partners denkt er in het leven een materieel voordeel mee te behalen dat hij vroeger niet had (dit kan ook gelden voor beide betrokkenen), zoals materiële welstand, een bepaalde sociale positie, succes, beroemdheid, rijkdom of macht. Dit motief voor een verbintenis is nog armtieriger dan het voorafgaande, omdat er zelfs geen sprake is van een seksuele aantrekkingskracht en het is meer dan zonneklaar, dat er geen enkel gevoel een rol speelt, hoewel er gewoonlijk iets van gevoel geveinsd wordt, dat wil zeggen de ene partner laat de andere geloven, dat het motief voor de verbintenis liefdesgevoel is.

Dat wil zeggen dat het motief voor de verbintenis bij de beide partners verschillend kan zijn, omdat wanneer beiden er in materieel opzicht belang bij zouden hebben, men niets zou hoeven te veinzen.

Inderdaad. Gewoonlijk is het zo dat elk van de beide partners er voor de verbintenis een eigen motief op na houdt. In het ene geval kan er sprake zijn van een materieel voordeel en in het andere de fysieke aantrekkingskracht. Bijvoorbeeld: de verbintenissen tussen een niet-attractieve miljonair die zich aangetrokken voelt door mooie vrouwen en een attractieve vrouw zonder geld, die naar geld verlangt. In geen van beide gevallen is er sprake van gevoelens; er bestaat alleen een verwachting om een verlangen te bevredigen, maar beiden zullen vast en zeker doen alsof er gevoelens bestaan om hun bedoelingen te verbergen. Het zal een relatie worden waarin geen van beiden gelukkig zal zijn, hoewel men in het begin betrekkelijk tevreden kan zijn, nu blijkt dat hun verwachtingen uitgekomen zijn.

Wanneer spreken we van een verbintenis op grond van emotionele wenselijkheid?

Die komt tot stand wanneer één van beide personen denkt dat het psychologische profiel van de ander voor hem van voordeel kan

zijn, wanneer bepaalde eigenschappen van zijn persoonlijkheid - waarvan hij weet dat die egoïstisch zijn, maar die hij niet wil veranderen- zich manifesteren. Bijvoorbeeld: een dominante en autoritaire persoon kan het goed uitkomen wanneer hij als partner iemand heeft die onderdanig en meegaand is; voor een grillige persoon kan een inschikkelijke partner wenselijk zijn; voor een bang iemand, een vastberaden partner, of voor een luie persoon, iemand die actief is.

Begrijp ik nou goed dat het hebben van schijnbaar tegengestelde, psychologische karaktereigenschappen niet negatief hoeft te zijn, maar meer een mogelijkheid kan zijn om te helpen? De vastberaden persoon kan -bijvoorbeeld- de bangelijke partner helpen om de angst te overwinnen.

Begrijp goed dat het probleem er niet in bestaat dat er sprake is van persoonlijkheidsverschillen, maar dat hij een partner kiest op grond van emotioneel eigenbelang en niet omdat hij iets voor hem voelt. Wanneer iemand noodzakelijkerwijze zijn angst wil overwinnen, kan hij psychologische hulp zoeken om deze te boven te komen, ook bij zijn partner, maar hij moet die niet kiezen om die reden. Gewoonlijk berust de relatie tussen de beide partners dan op psychologische overheersing, of afhankelijkheid. Eén van die partners zal zich in zo'n relatie onderworpen voelen, daar die van de andere alleen maar bevelen krijgt en geen gevoelens, terwijl die andere -laten we die 'dominator', of 'psychisch afhankelijke' noemen- ook lijden ervaart, daar immers -hoewel zijn egoïsme bevredigd is- de afwezigheid van gevoelens voor hem maakt, dat hij zich in die relatie leeg en onvoldaan voelt.

Vertel me nu over de verbintenis uit mentale verwantschap.

Dat is een verbintenis op grond van twee personen met dezelfde 'smaak', dezelfde liefhebberijen, of dezelfde interesses. Bijvoorbeeld personen uit hetzelfde sociale milieu, met dezelfde baan, een vergelijkbaar intelligentieniveau, dezelfde professionele of materiële verwachtingspatronen, of die zich vermaken met dezelfde hobby's, bijvoorbeeld sportbeoefening, of het bezoeken van feesten.

Maar is het dan niet goed om de 'smaak' en de liefhebberijen te delen? Ik denk dat het iets natuurlijk en wenselijk is tussen partners.

Er steekt niets verkeerd in het delen van liefhebberijen, of interesses. Wat we hier uiteenzetten is, dat het besluit om een partner te kiezen, niet genomen kan worden op grond van mentale verwantschap, daar dit gegeven alleen verenigt op mentaal niveau, maar niet op gevoelsniveau.

Maar veel mensen zijn ervan overtuigd, dat het feit dat de partners dezelfde 'smaak' en interesses hebben, veel te maken heeft met de mogelijkheid tot paarvorming en dat de gevoelens kunnen ontstaan op grond van deze verenigbaarheid. De huwelijksbureaus maken -bijvoorbeeld- overeenstemmingstests in een poging om de ideale partner te vinden voor hun cliënten op grond van hun 'smaak', interesses en aspiraties, met het idee dat dit de mogelijkheid verhoogt dat er tussen hen verwantschap bestaat.

Dat zal dan slechts een mentale- en nooit een gevoelsverwantschap zijn. Gevoelens weten geen raad met kansen, noch kan men die plannen. Ze moeten spontaan ontstaan, zelfs wanneer ze niet passen in de mentale voorstelling die iemand heeft van "de ideale partner". Die voorstelling is gewoonlijk stereotiep, zoals een lange, knappe, romantische man bij de vrouwen, of het sexy, blonde, hartstochtelijke meisje bij de mannen. Dat zijn alleen maar mentale fantasiebeelden, die de verbeelding prikkelen en die weinig te maken hebben met de gevoelens. Wanneer gevoelens zouden functioneren als een soort kansberekening, dan zouden de geestelijk-verwante zielen zich nooit met elkaar kunnen verenigen, gegeven het feit dat de kans op zo'n verbintenis erg klein is. Deze verbintenissen op grond van mentale verwantschap gaan gewoonlijk gedurende een wat langere tijd goed, maar veroorzaken innerlijk een gevoel van leegte, waarvan de bron moeilijk vast te stellen is, daar voor de ogen van de buitenwereld -die vooral met het verstand werkt- het lijkt dat alles wat in het leven nodig is om gelukkig te zijn, aanwezig is. Deze verbintenissen missen echter het enige dat nodig is om gelukkig te zijn: gevoelens.

Laten we nu praten over de personen die een verbintenis aangaan, omdat ze willen dat er van hen gehouden wordt.

Dit is een reden die behoorlijk veel vóórkomt. In het algemeen past die bij mensen die zich in het leven weinig-geliefd gevoeld hebben, of nostalgische gevoelens koesteren naar een liefde die ze in dit leven niet hebben leren kennen., maar die innerlijk aanvoelen dat

ze die beleefd hebben (in hun verleden, voorafgaand aan het actuele leven). Ze hebben het zó nodig dat er van hen gehouden wordt, dat wanneer iemand in hen wellicht een mogelijke partner ziet, ze zó dankbaar zijn, dat ze deze relatie accepteren, zonder rekening te houden met hun eigen gevoelens. Meestal zijn het mensen met een slecht-ontwikkeld gevoel voor eigenwaarde. Ze hebben het gevoel dat ze niet aantrekkelijk zijn en zijn van mening dat niemand van hen zal houden. Ze denken dat ze er geen recht op hebben om gelukkig te kunnen worden. Veel van deze personen hebben een moeilijke kindertijd gehad, met een enorm tekort aan gevoelswarmte, verwaarlozing, of situaties van fysieke of psychische mishandeling. Wanneer zo iemand zich nog niet bevrijd heeft uit dit onderdrukkende gezinsmilieu, kan hij de partnerrelatie gebruiken als een veiligheidsklep om zich te bevrijden uit deze ondraaglijke gezinsrelatie.

Maar is er soms iets verkeerd aan het gevoel dat je het nodig hebt dat er van je gehouden wordt? Ik denk dat het natuurlijk is en eigen aan elke mens en ik ben van mening, dat er niemand is die daar niet naar verlangt.

Er is niets mis aan het verlangen dat er van je gehouden wordt. Het is inderdaad iets natuurlijks in elke geest en een teken dat er al een bepaald niveau van evolutie aanwezig is, omdat die geest er zich immers al van bewust is, dat de sleutel tot het geluk te maken heeft met liefhebben. Het probleem is, dat deze behoefte aan de liefde van anderen zó hevig is, dat die wanhoop en emotionele blindheid kan teweeg brengen, stressachtige haast om vlug iemand tegen te komen die het gevoel van leegte kan opvullen, waardoor die persoon te haastig en ondoordacht te werk gaat als het ogenblik gekomen is om een partner te kiezen; hij zal dan vast en zeker iedereen als partner accepteren, die zich op dat ogenblik aanbiedt en niet degene die de gevoelens wekt. De affectieve leegte veroorzaakt de emotionele blindheid, die verhindert de partner te zien zoals hij is. Hij idealiseert hem veeleer overeenkomstig zijn verwachtingen om van hem te kunnen houden.

Deze mensen leven gewoonlijk ook in relaties waarin ze gedomineerd worden, of afhankelijk zijn. Velen van hen zijn de relatie aangegaan om te vluchten uit een verstikkende gezinsrelatie. Wanneer ze een autoritaire, dominante persoon

treffen, zijn ze meestal onderworpen en laten ze toe dat de anderen domineert en vernedert. De emotionele blindheid, het gebrek aan duidelijkheid en het verlangen om weg te gaan uit de huidige situatie, hebben hem het onbekende doen kiezen in de overtuiging dat het niet slechter kan zijn dan hun vorige leven, met als resultaat dat het onbekende gelijk, of slechter was dan de situatie die zij achter zich probeerden te laten. Het feit dat ze iets beters niet kennen, maakt dat ze zelfs deze situatie als 'normaal' accepteren en uiteindelijk dezelfde onderdanige rol aanvaarden, die zij in hun familie speelden, waardoor ze in hun partnerrelatie dezelfde lijdensveroorzakende situaties reproduceren.

Soms -wanneer ze over enige kennis beschikken van wat hun situatie veroorzaakt heeft- zoeken ze het tegengestelde van de situatie die ze meegemaakt hebben; dat wil zeggen, ze zoeken mensen die hartelijk, vreedzaam, tolerant en goedhartig zijn, waarvan zij weten dat die hen goed zullen behandelen. In deze gevallen is er sprake van een relatie van het type: vader/kind, of moeder/kind, daar ze op zoek zijn naar een relatie, waarin ze van de partner de warmte willen ontvangen, die ze niet van hun ouders kregen en de partner treedt dan meer op als beschermer dan als partner. De persoon die uit de lijdensveroorzakende familierelatie gered is, voelt zich dankbaar en in de schuld staan bij de beschermer., die hem redde uit die lijdenssituatie en hij probeert dat op de een of andere manier te compenseren; daarbij gaat hij zover, dat hij zichzelf ervan overtuigt, dat dit gevoel van dankbaarheid de liefde is die hij voelt voor zijn partner. Er ontstaat dan tussen hen beiden een afhankelijkheidsrelatie.

Ik constateer dat er in dit laatste geval tenminste sprake is van een gelukkig einde.

Er is minder leed, maar het blijft nog steeds een relatie zonder geluk, omdat er geen gevoelsrespons is, daar er immers -tenminste van één kant- alleen maar sprake is van dankbaarheid en dat is er de oorzaak van, dat geen van beiden gelukkig is: de ene, omdat hij niet van de ander houdt en de andere, omdat er niet van hem gehouden wordt.

Dit laatste voorbeeld van de beschermingsrelatie lijkt dus op de relatie uit emotioneel eigenbelang, nietwaar?

De beschermingsrelatie lijkt erop, omdat iemand een partner-met-

bepaalde,-psychologische karaktereigenschappen zoekt, met die nuance, dat in de relatie uit emotioneel eigenbelang de noodzaak om liefde te krijgen niet bestaat, terwijl het in dit geval de noodzaak om liefde te krijgen is, die de zoektocht naar een partner met bepaalde psychologische karaktereigenschappen teweeg brengt.

Ik denk ook dat er veel personen zijn die een verbintenis aangaan met een ander uit angst voor de eenzaamheid. Kan iemand die een relatie zoekt uit angst voor de eenzaamheid, denken dat hij niet leven kan zonder dat er van hem gehouden wordt, of doet hij dat uit emotionele wenselijkheid?

Soms om de ene reden en soms om de andere. Er zijn mensen die bang zijn voor de eenzaamheid, maar die geen relatie zoeken omdat ze het nodig hebben dat er van hen gehouden wordt; zij doen dat uit wenselijkheid, omdat zij iemand nodig hebben die hun verlangens bevredigt, hun leven makkelijker, of gerieflijker maakt, vooral wanneer ze ze ouder worden, omdat ze angst hebben voor de ouderdom en voor ziekte en niet eenzaam of hulpeloos willen blijven op het einde van hun leven. Maar het is zeker waar, dat in sommige gevallen de angst voor de eenzaamheid een manifestatie is van het feit dat ze het nodig hebben dat er van hen gehouden wordt.

Vertel me nu over de verbintenis die steunt op de behoefte om van iemand te houden.

Oké. In de relatie van dit type heeft één van beiden -of hebben beiden- al een behoorlijk vermogen om lief te hebben en bestaat de noodzaak die capaciteit gestalte te geven om zich bevredigd te voelen. De partners in zo'n relatie zijn gewoonlijk personen die nostalgische gevoelens koesteren naar een relatie waarin ze intens van iemand hielden en die ze in dit leven niet gehad hebben, maar waarvan hun intuïtie zegt, dat ze die beleefd hebben (in een ander leven). Wanneer deze behoefte om van een ander te houden en iemand tegen te komen die die liefde beantwoordt erg sterk is, kan het vóórkomen -zoals in het geval van partners die het nodig hebben dat er van hen gehouden wordt- dat de behoefte aan gevoelens voor de ander de overhand krijgt op hun eigen gevoelens en dan kiest men de partner niet op grond van de gevoelens, maar uit eigen behoefte om lief te hebben.

Maar is er iets mis met de behoefte-hebben om van iemand te houden? Ik zeg je dat je zonder de behoefte om lief te hebben, geen gevoelens kunt hebben, omdat er zonder deze behoefte geen partner gezocht zou worden. Het lijkt in tegenspraak met de boodschap dat je je gevoelens moet ontwikkelen toch?

Zoals ik al gezegd heb toen we het hadden over de mensen die er behoefte aan hebben dat er van hen gehouden wordt, is er niets mis met de behoefte om lief te hebben. Zoals je -juist!- zegt, is de behoefte om lief te hebben, verbonden met het vermogen om lief te hebben. De mensen die een groot vermogen hebben om lief te hebben, kunnen van veel mensen houden, maar dat wil niet zeggen, dat ze op iedere willekeurige persoon verliefd kunnen worden, daar immers het gevoel van partnerliefde niet opwelt bij iedere, willekeurige persoon. Het probleem ontstaat wanneer iemand -uit de behoefte om te voelen- zich forceert om te voelen wat hij niet voelt, dat wil zeggen, zijn gevoelens overdrijft en in liefdesrelaties kan men de gevoelens niet dwingen, maar die moeten zich spontaan voordoen. Gevoelens forceren is iets anders dan gevoelens ontwikkelen en wat we hier beweren is, dat het forceren van gevoelens niet goed is, eenvoudigweg omdat het lijden veroorzaakt in plaats van geluk. Degene die ervaart dat hij gedomineerd wordt door de behoefte om lief te hebben, lijdt ook aan emotionele blindheid, die hem belet onderscheid te maken tussen liefde en de behoefte om lief te hebben. Dat wil zeggen, hij overtuigt zichzelf ervan dat hij verliefd is, terwijl hij zich in werkelijkheid dwingt om liefde te voelen. Bovendien kijkt hij gewoonlijk evenmin of zijn liefdesgevoelens wel of niet worden beantwoord. Hij overtuigt er zichzelf eenvoudigweg van, dat dit het geval is, of -wanneer dit nu niet zo is- dat zijn vermeende liefde beantwoord zal worden als hij zich helemaal wijdt aan die andere persoon, dat wil zeggen, dat die andere persoon geen weerstand zal kunnen bieden aan de overvloed van zijn gevoelens en uiteindelijk verliefd op hem zal worden.

Maar ik had begrepen dat liefde betekent: geven zonder daarvoor iets terug te verwachten. Maar het lijkt erop, dat de partnerliefde een uitzondering is, omdat daar wel degelijk sprake is van iets dat er tegenover moet staan: namelijk dat die beantwoord wordt.

En toch blijft het zo dat degene die lief heeft, daar werkelijk niets voor terug verlangt; hij kan immers niet eisen dat zijn gevoelens beantwoord worden door degene waarvan hij houdt, of hij kan -in

het geval dat die wel beantwoord werden- de andere niet verplichten dat die zijn gevoelens erkent, of dat die erin toestemt zijn partner te worden als hij dat niet wil. Dat wil zeggen, hij moet de wil en de vrijheid van de ander respecteren en bereid zijn als antwoord een afwijzing te incasseren, ondanks het feit dat hij zijn hart aan die ander verpand heeft. Maar het is zeker zo, dat het - in het geval van een partnerrelatie- noodzakelijk is, dat de liefde wederzijds beantwoord wordt om gelukkig te worden. Een onbeantwoorde liefde maakt geen van beide betrokkenen gelukkig.

Je hebt hier verschillende motieven -los van de gevoelens- uiteengezet die kunnen leiden tot een partnerverbintenis. Je hebt gesproken over de fysieke aantrekkingskracht, het materiële en/of emotionele belang, de mentale verwantschap, de behoefte aan het ontvangen van liefde en de behoefte om liefde te geven. Doen die motieven zich onafhankelijk van elkaar voor, of kunnen die ook samengaan? Ik bedoel: wanneer iemand zich door een ander fysiek aangetrokken voelt, kan hij dan -bijvoorbeeld- ook de behoefte voelen dat er van hem gehouden wordt?

Ja, natuurlijk! In feite zijn er gewoonlijk een mengeling van motieven aanwezig. De fysieke aantrekkingskracht gaat meestal gepaard met alle andere motieven; het biologisch-seksuele instinct is immers in elke mens werkzaam, hoewel het af en toe ook afwezig is. Afhankelijk van het vermogen van de geest om lief te hebben, hebben een bepaald soort motieven de overhand. Bij de weinig-ontwikkelde geesten, die de liefde nog maar weinig kennen en waarderen, komen gewoonlijk -gecombineerd- de eerste vier motivaties voor: fysieke aantrekkingskracht, materiële en/of emotionele wenselijkheid en mentale verwantschap. Bij de meer-ontwikkelde geesten zien we gewoonlijk meer combinaties van de fysieke aantrekkingskracht en de behoefte aan bemind- worden en/of de behoefte liefde geven. En bij de geesten die qua spirituele ontwikkeling tussen beide eerder genoemde in zitten, kunnen motieven vóórkomen die combinaties zijn en ergens liggen tussen de fysieke aantrekkingskracht, emotionele wenselijkheid, mentale verwantschap en de behoefte aan liefde, in. Het komt soms ook voor, dat deze motieven zich niet gelijktijdig voordoen, maar op bepaalde momenten van de relatie opduiken. Men kan - bijvoorbeeld- een relatie beginnen vanwege een fysieke aantrekkingskracht en wanneer de attractie wegwijnt, kunnen er

andere soorten motieven verschijnen om de relatie in stand te houden en die kunnen zijn: materiële- of emotionele wenselijkheid.

Dit compliceert de zaken nog meer. Ik denk dat het niet makkelijk moet zijn om op het moment dat men zijn gevoelens onder de loep neemt, de gevoelens uit elkaar te houden. Wanneer er - bijvoorbeeld- sprake is van een mengeling van seksuele aantrekkingskracht, behoefte aan liefde en behoefte aan liefde-geven, begrijp ik dat het moeilijk moet zijn om uit te maken wat liefde is en die te scheiden van de behoeften en gevoelens.

In jullie wereld is dat voor de overgrote groep van mensen lastig, omdat jullie gevoelens niet duidelijk, noch standvastig zijn. Maar daartoe bestaat het evolutieproces: om te leren van je ervaringen en om het onderscheid te weten tussen wat er wel en niet is.

Maar begrijp ik ook goed dat niet alle liefdes gelijk zijn? Dat zeg ik omdat er mensen zijn, die erg gesteld zijn op hun partner, die goed met elkaar kunnen opschieten, maar die geen behoefte hebben aan seksuele relaties met hun partner. Wat is er aan de hand in deze gevallen?

Deze persoon heeft broederlijke gevoelens voor zijn partner, zoals hij die kan hebben voor een broer, of voor een vriend, maar hij is er niet verliefd op. Er is geen sprake van partnerliefde. Hij haalt verschillende gevoelens door elkaar.

En hoe kun je er achter komen, of de liefde die je voelt wel of geen partnerliefde is?

Iemand die voelt dat er iets in zijn relatie ontbreekt om hem volledig te bevredigen -ook al is er geen sprake van gekibbel, of conflicten-weet, dat hij niet de waarachtige liefde gevonden heeft. Wanneer hij geen verbintenis is aangegaan met zijn geestelijk-verwante geest, bestaat er geen volledige verwantschap tussen de partners. Het ontbreken van verwantschap manifesteert zich op alle niveaus, op het gevoelsniveau, op het mentale niveau en op het seksuele niveau en dit veroorzaakt een innerlijke leegte die niet opgevuld kan worden. Iemand die in dit leven de liefde van de geestelijk-verwante ziel heeft ervaren, zal het onderscheid heel goed weten, daar alleen al de herinnering aan zijn geliefde maakt dat hij innerlijk gaat trillen en zich vervuld voelt.

Iemand die in dit leven het gevoel, dat gewekt wordt als hij zijn geestelijk-verwante ziel herkent, nog niet ervaren heeft, kan nog

meer twijfels hebben. Hij zal moeten vertrouwen op zijn spirituele intuïtie, omdat de gevoelens tussen geestelijk-verwante zielen -ook al heb je die in dit leven niet ervaren- nooit verloren gaan en in de geest blijven voortbestaan en daarin een onuitwisbaar spoor achterlaten, hoewel bij een nieuwe incarnatie de herinneringen uit het verleden tijdelijk verloren gaan. Deze gevoelsintuïtie maakt het mogelijk om onderscheid te maken. tussen wat wel, of geen waarachtige liefde is.

Neem me niet kwalijk dat ik aandrung, maar hoe kan iemand een onderscheid maken tussen een broederlijke liefde en de liefde tussen tweelingzielen? Kan iemand zich soms niet vervuld voelen, wanneer hij van zijn broers en zusters, of van zijn kinderen houdt?

Iemand die zijn partner beschouwt als een broer en niet als zijn levensgezel, weet dat er geen partnerliefde in het spel is. Ik bedoel, dat als iemand zijn partner graag mag, net zoals hij genegenheid voelt voor een kind, of voor een broer en daarbij geen seksueel verlangen voelt, of wanneer hij zich tijdens de seksuele relaties met zijn partner leeg voelt, of wanneer er bij hem niet het gevoel ontstaat, dat hij zich in deze relatie helemaal wil geven, moet concluderen dat de liefde die hij voelt van de broederlijke soort is.

En wat gebeurt er wanneer iemand er achter komt, dat hij op een broederlijke manier en niet als partner van zijn levensgezel houdt? Moet hij deze relatie wel of niet voortzetten?

Wanneer hij gelukkig wil worden, dan moet hij ten aanzien van zijn gevoelens eerlijk zijn tegenover zichzelf en tegenover zijn partner en -als gevolg daarvan- handelen. Het heeft geen zin een partnerrelatie in stand te houden wanneer één van de twee weet, dat hij niet verliefd is, omdat hij niet gelukkig is en de ander niet gelukkig kan maken. Seksuele relaties in stand houden zonder daarnaar te verlangen bijvoorbeeld, zal aanleiding geven tot lijden bij de ene partner en tot ontevredenheid bij de andere. En om deze moeilijke situatie te vermijden, moeten ze geen seksuele relatie onderhouden. Wat is het verschil tussen zo'n relatie en een broederlijke relatie? Dat wil zeggen, deze persoon houdt van zijn partner zoals hij van een broer houdt en beleeft de relatie zoals hij die zou beleven met een broer. Het heeft geen zin dat hij de relatie voortzet als partner, daar hij immers ook niet met zijn broer een partnerrelatie heeft.

Er zullen vast mensen zijn, die -terwijl ze van hun partner houden zoals van een broer- al gelukkig zijn en deze relatie beschouwen als: “beter-dan-geen-relatie”. Dat wil zeggen, ze zijn tevreden met wat ze hebben. Doen ze daar goed aan, of niet?

Het heeft geen zin om hier te praten over “goed”, of ‘niet-goed’. We kunnen beter spreken van wel of niet gelukkig zijn. Er zijn mensen die zich in deze situatie schikken en zichzelf ervan overtuigen, dat ze zo gelukkig zijn. Maar dit is zelfbedrog, omdat het niet waar is.

Er zijn mensen, die het moeilijk vinden de stap te zetten om te gaan scheiden, omdat ze te kampen hebben met tegengestelde gevoelens; ze erkennen dat ze niet verliefd zijn op hun partner, maar blijven een grote genegenheid voor hem koesteren en willen de warme band met hem niet verliezen. Wat zou je tegen hen willen zeggen?

Erkennen dat we geen partnerliefde koesteren voor de levensgezel wil niet noodzakelijkerwijze zeggen, dat we een hekel aan hem moeten hebben., of dat we hem volledig uit ons leven moeten verbannen. Je moet eenvoudigweg het gevoel dat we voor iemand hebben, herkennen en zodanig handelen dat ons leven zich aanpast aan het soort gevoel dat we hebben. Als je vriendschap voelt, kan deze vriendschap blijven bestaan, zonder dat dit gevoel je verplicht de partnerrelatie in stand te houden. Als we deze realiteit niet accepteren, komen we ertoe deze persoon gevoelsmatig af te wijzen, door het feit dat we ons verplicht voelen in een relatie te leven, die niet in overeenstemming is met onze gevoelens daaromtrent.

Veel mensen erkennen dat ze niet verliefd zijn. Ze zeggen, dat als het alleen van hen zou afhangen, ze zeker de stap tot een echtscheiding zouden zetten. Maar omdat ze de ander geen pijn willen doen, geven ze er de voorkeur aan, de relatie in stand te houden. Wat moet je daar over zeggen?

Dat ze door het in stand houden van de relatie leed veroorzaken, daar ze door niet van de partner te houden, hem niet gelukkig kunnen maken. Wanneer ze de relatie prolongeren, beletten ze de anderen een partner te ontmoeten die gevoelsmatig wél bij hen past; bovendien houden ze hen voor ze gek, omdat ze hen doen geloven dat ze als partner van hen houden, terwijl dat niet zo zeker is. Het in stand houden van de relatie brengt -onder deze omstandigheden- meer schade toe dan de verbreking ervan, daar

er immers geen sprake is van affectieve banden. Het zal een fictieve verbintenis zijn, om voor het oog van de wereld de schijn op te houden, een gedwongen relatie, die voor beide partners lijden veroorzaakt.

Er zijn mensen die -wanneer de partner er niet mee instemt de relatie te verbreken- menen dat ze die in stand moeten houden, omdat ze denken, dat -omdat het een onderwerp is dat beide partners aangaat- beiden het over de te nemen beslissing eens moeten zijn. Hebben zij gelijk?

Neel!. Als maar één van de deelnemers aan de verbintenis de relatie niet in stand wil houden, is dat voldoende om die te verbreken. Het doet er niet toe of de levensgezel het met dat besluit eens is. Niemand -zelfs de levensgezel niet- heeft het recht iemand te verplichten die relatie in stand te houden, want dat zou immers een inbreuk zijn op iemands persoonlijke vrije wil. Dit argument is vaak niet meer dan een excuus, dat verraad dat de noodzakelijke moed om de relatie te beëindigen ontbreekt en dat men verwacht dat de andere partner de stappen zet die men zelf net durft te zetten.

Maar komt het niet vaak voor, dat wanneer iemand aan zijn partner kenbaar maakt dat hij niet (meer) verliefd is en de relatie wil verbreken, het juist die partner is, die daar kwaad op reageert en erop staat de relatie -ondanks alles- voort te zetten?

Ja, dat is zeker waar, omdat ze weigeren de realiteit te accepteren. Ze voelen zich gerieflijk gesettled, zijn gewend geraakt aan deze relatie en zijn bang voor de veranderingen die in hun leven zullen gaan vóórkomen. Ze geven de voorkeur aan het bekende onaangename, boven het onbekende aangename. De opvoeding die zij hebben genoten speelt hierin een grote rol; de verbreking van de partnerrelatie wordt -wanneer er sprake is van een traditionele vorming en vooral als er een huwelijksovereenkomst is- beschouwd als iets beschamends voor iemands reputatie. Ook de gehechtheid, of possessieve liefde oefent een grote invloed uit; dit egogevoel dat de schijn aanneemt van liefde, maakt dat degene die daaraan lijdt, de neiging heeft de partner te beschouwen als zijn eigendom en hij heeft er heel veel moeite mee, dit 'bezit' kwijt te raken. Ondanks het feit dat hij niet gelukkig is, kan het zijn dat hij tevreden is met zijn huidige situatie en niet bereid is af te zien van waaraan hij gewend was en

waarvan hij gelooft dat hem dat toekomt. Jammer genoeg zijn er - door de gehechtheid- maar heel weinig mensen die bereid zijn een verandering in hun gevoels situatie te accepteren. Dat wil zeggen, zij accepteren de overgang van partner naar vriend niet en vatten die op als een afwijzing, of vernedering. Daar zij de wil van de ander niet respecteren, proberen zij soms de voortzetting van de relatie te forceren, door gebruik te maken van wapens als: de slachtofferrol, de overtuiging, de chantage en zelfs de agressie, waardoor zij bij hun momentele ex-partner een ernstig emotioneel en/of fysiek lijden veroorzaken, dat zichtbaar maakt hoe weinig ze van hen hielden. De ex-partner ziet zich heel vaak gedwongen om elk contact met hem te vermijden, om niet psychisch of fysiek-agressief benaderd te worden; dit wordt soms zó erg dat ze wensen degene die eens de partner was, nooit meer tegen te komen.

Wat je zegt bewijst een andere, veel vóórkomende situatie: die van degene die de relatie niet durft te verbreken uit angst voor de gewelddadige reactie van zijn partner. Daarbij ingesloten de mensen die voor hun leven moeten vrezen, wanneer zij de relatie verbreken.

Ja. Jammer genoeg toont men in jullie wereld weinig respect voor de vrijheid van gevoelens en dat maakt dat er veel relaties bestaan die niet op liefde, maar op dominantie en onderwerping berusten, omdat daarin samengeleefd wordt als tiran en slachtoffer. In die gevallen voelt het slachtoffer van de dominantie angst voor zijn vermeende partner en geen liefde. Deze angst verlamt hem op het ogenblik, dat het besluit genomen moet worden om de relatie te verbreken, omdat hij weet dat wanneer hij die stap zet, dat hij onverbidlijk lastig gevallen zal worden. Bovendien manipuleert degene die de andere mishandelt, heel vaak zijn slachtoffer psychologisch, door haar te doen geloven dat hij nog steeds van haar houdt, waardoor sommige vrouwen zich schuldig voelen wanneer zij de relatie verbreken.

Heeft de oorzaak van de toename van het aantal gevallen van menselijk geweld te maken met het feit dat de agressiviteit van de mensen -in dit geval van de mannen ten opzichte van de vrouwen- in de partnerrelatie is toegenomen?

Nee. Vroeger was er sprake van even veel -of zelfs méér- geweld en agressiviteit dan nu, maar daar de man zich meer gesteund voelde door de wet en door de sociale normen om de vrouw te

domineren, durfde zij de banden van haar onderwerping niet te verbreken. Er zijn nu meer gevallen van menselijk geweld, omdat er meer moedige vrouwen zijn, die zich durven te bevrijden van degenen die hen mishandelen, vooral in de landen met een wetgeving die hen beschermt en er een sociaal bewustzijn is, dat misbruik en mishandeling onaanvaardbaar zijn. Degene die de mishandelingen uitvoert, neemt zijn toevlucht tot meer drastische acties om haar tegen te houden -waarbij hij moord niet schuwt- daar het voor hem onmogelijk is, zijn slachtoffer te blijven domineren.

Ik begrijp dat er vrouwen zijn, die -uit angst om door hun man, of partner vermoord te worden- het besluit nemen de relatie niet te verbreken. Wat zouden die in deze situatie moeten doen?

Wanneer ze deze relatie in stand houden, zijn ze levend al dood, omdat het op deze manier leven, innerlijk erger is dan sterven. Het is beter om voor je vrijheid, voor je geluk te vechten, ook al verlies je door deze strijd het leven, dan een heel leven te verliezen waarin je onderworpen bent aan de tirannie van iemand die je mishandelt. Iedereen heeft het recht om vrij en gelukkig te zijn en niemand - behalve die iemand zélf- om besluiten te nemen ten aanzien van zijn eigen leven en zijn eigen gevoelens.

Wat kan men -spiritueel- leren van deze situatie waarin men mishandeld wordt?

Dit soort pijnlijke beproevingen helpen de geest om vastberadenheid en moed te verwerven en de wil om voor de vrijheid van gevoelens te vechten en zich bewust te worden van het feit dat niemand mag worden beroofd van het recht op de vrijheid van gevoelens, dat één van de oorzaken is van heel veel lijden en ongelukkig-zijn van de mens.

Er zijn mensen die argumenteren dat ze niet verliefd zijn en toch niet scheiden, omdat hun partner hun nooit redenen daartoe heeft gegeven; zij hebben een hartelijke relatie, hadden nooit twistgesprekken en evenmin is er sprake van mishandeling. Wat zou je tegen hen zeggen?

Soms denkt men dat er een onaangename reden moet zijn, die het verbreken van een partnerrelatie rechtvaardigt, bijvoorbeeld, wanneer er sprake is van fysieke of psychische mishandeling, of dat één van de partners verslaafd is aan drugs, aan alcohol, of goklust,

iets waardoor een normaal samenleven tot mislukking gedoemd is. De mensen die deze mening erop nahouden -dat wil zeggen, dat als er geen sprake is van mishandeling, er geen rechtvaardiging bestaat om de relatie te beëindigen- zijn gewoonlijk diegenen die een traditioneel-religieuze opvoeding 'genoten' hebben; het schijnt dat daarin de mishandeling het enige geval is, waarin een scheiding van de levensgezel min of meer toegestaan is en men voelt zich verplicht om deze relatie levenslang in stand te houden, zonder er rekening mee te houden, of er sprake is van wel of geen partnergevoelens tussen beide partners. Toch is dat niet waar. Het enige dat er nodig is om een relatie te beëindigen, is: de afwezigheid van wederzijdse partnergevoelens.

Ik denk dat deze bevestiging verrassend is voor sommige mensen, die geloven dat het verbreken van het huwelijk ingaat tegen een of andere goddelijke wet. Is het niet zo, dat de meeste monotheïstische godsdiensten -inclusief het Katholicisme- tegen echtscheiding zijn?

Veel religies zijn tegen de echtscheiding, maar ik zeg jullie dat het verplichten van iemand om een relatie in stand te houden tegen zijn wil, inderdaad tegen een spirituele wet in gaat: dat is de wet van de Vrije Wil. Wij vinden het heel triest dat we moeten constateren, dat zeer veel mensen oppervlakkig en zonder liefde leven, maar tegelijkertijd legt men zichzelf de verplichting op, om zonder gevoel gehuwd te leven, of uit angst, of uit gemakzucht, of omdat ze menen dat als ze scheiden, ze -omdat ze tegen de religieuze wet van de onontbindbaarheid van het huwelijk ingaan- in de ogen van God een overtreding begaan. Men heeft veel mensen doen geloven, dat God van de mens eist, dat zijn huwelijk een verbintenis voor het hele leven is en wel zodanig, dat de mens gelooft dat hij met het lijden dat die relatie-zonder-liefde veroorzaakt, "de hemel verdient". Dit is echter niet waar. Er is geen enkele spirituele vooruitgang in degene die het opgeeft om te leven in overeenstemming met zijn gevoelens, omdat het niet God is die hem daartoe verplicht, maar die persoon zelf, of de sociale of religieuze normen, die hem voorschrijven waartoe hij verplicht is. Het moet duidelijk zijn dat het niet God is, of de superieure spiritualiteit, die eist, maar de van egoïsme doordrenkte "menselijke wetten", die alles tot commercie maken.

Dus, als het niet van God komt, waar komt dan het idee van de onontbindbaarheid van het huwelijk vandaan?

In jullie egoïstische en op handel gerichte mentaliteit geven jullie alles een prijs en bepalen jullie voor alles wat bestaat, wiens eigendom het is en daaraan kennen jullie meer waarde toe, dan aan jullie eigen leven; het maakt jullie immers niets uit om daarvoor te doden, of te sterven. Jullie beschouwen het als een uitgemaakte zaak, dat alles gekocht en verkocht kan worden en jullie zouden - als jullie die zouden beheersen- je zelfs meester maken van de lucht die jullie inademen, of van de lichtgevende zonnestralen, om die voor de goudprijs te verkopen aan degenen die minder machtig, of ambitieus zijn, om te kunnen zeggen: "Dit is van mij!" Op dezelfde manier menen jullie dat mensen, hun wil en hun gevoelens gekocht kunnen worden. Jullie geloven, dat jullie met het ondertekenen van het huwelijkscontract een of andere commerciële transactie realiseren, waardoor ze -zoals sommigen menen- de wil en de gevoelens van iemand kopen en anderen zichzelf ervan overtuigen, dat ze contractueel verplicht zijn om hun wil, hun beslissingsvermogen, hun vrijheid en hun gevoelens aan hun levensgezel af te staan. Als toppunt van egoïstische waanzin hebben ze jullie doen geloven, dat de notaris van dit contract God is en jullie zijn ervan overtuigd, dat dit contract tot elke prijs nagekomen dient te worden en belangrijker is dan het eigen geluk, of het geluk van de anderen, want anders zal men jullie alle "bezittingen" van het andere leven ontnemen, zoals dat degene overkomt op wiens eigendom beslag gelegd wordt, wanneer hij een lening bij de bank niet kan aflossen. Jullie moeten weten, dat dit allemaal één grote leugen is, die verzonnen is door het menselijke egoïsme. Dat God jullie de volledige vrijheid gegeven heeft betreffende jullie persoon, jullie gevoelens en jullie gedachten en dat jullie helemaal geen goddelijke wet overtreden, wanneer jullie vechten voor jullie vrijheid van voelen en denken. Niemand kan jullie -op geen enkele manier en in geen enkele situatie en nog minder in de naam van God- het recht ontnemen om vrij te zijn, om beslissingen te nemen betreffende jullie eigen leven en jullie gevoelens.

Iemand zou dit allemaal kunnen opvatten als een aansporing tot het verbreken van huwelijken.

Hoewel jullie het niet willen accepteren, bestaat de partnerverbintenis die niet gebaseerd is op wederzijds gevoel, in

werkelijkheid niet. Hoewel de ondertekende contracten een leven lang nagekomen kunnen worden en hoewel men voor de anderen de schijn van een verbintenis wil ophouden, zal er sprake zijn van een onechte verbintenis, een façade, daar elk van de beide partners innerlijk de werkelijkheid kent en hoewel hij probeert voor de anderen de realiteit te verheimelijken, zal hij een ongelukkig mens zijn, daar hij immers de bittere ervaring, de leegte en de triestheid zal beleven van het feit dat hij gevangen zit in zijn eigen leven. Wanneer hij zich bovendien tot doel stelt dat niemand er achter komt, zal hij dit lijden in eenzaamheid beleven, iets dat de situatie nog pijnlijker maakt.

Het heeft de schijn dat je het onderwerp nogal belangrijk vindt, door te benadrukken dat de mensen -als ze dat willen- het recht hebben de verbintenis te verbreken of te scheiden, zonder dat het een belediging van God is.

Omdat het een belangrijke oorzaak is van een diep gevoel van ongelukkig-zijn bij veel mensen en het wordt tijd dat dit verandert, opdat iedere mens weet dat hij het recht heeft om gelukkig te zijn en dat er geen enkele goddelijke wet is, die dat verhindert. Integendeel, de spirituele wereld wil dat ieder mens die bestaat gelukkig is en er moet alles aan gedaan worden die mens te helpen om de weg naar het geluk te vinden. De spirituele wereld wil hem helpen de hindernissen die hij op deze weg tegenkomt, uit de weg te ruimen; de wetten van jullie wereld vormen een gigantisch rotsblok, dat de weg naar het geluk verspert. Bovendien hebben ze jullie laten geloven, dat deze rots daar door God is neergegooid en dat kan men niet langer tolereren.

Wil je dan zeggen dat we niet zouden moeten trouwen om de partnerrelatie te reguleren?

Vanuit het spirituele gezichtspunt bepaalt de wederzijdse liefde tussen twee personen de waarachtige partnerverbintenis, waarbij het absoluut niet relevant is, of er sprake is van wel of geen huwelijkscontract. In jullie materiële wereld is het heel vaak noodzakelijk, contracten te ondertekenen om de levensgezel, of de afstammelingen van het gezin te beschermen; bijvoorbeeld opdat -wanneer één van de levensgezellen sterft- de andere een pensioen uitgekeerd krijgt, of opdat de andere familieleden de woning van de levensgezel van de gestorvene niet kunnen wegnemen en dat is begrijpelijk. Maar jullie moeten weten dat dit

alleen maar een materiële geldigheid heeft en jullie moeten er niet meer waarde aan toekennen dan het heeft. Dat wil zeggen dat men de huwelijksband niet moet gebruiken als een argument om de vrijheid van iemand te beperken, noch -in laatste instantie- om de partner 'vast te houden', of te chanteren, wanneer die besluit de relatie te verbreken, want dit beschouwt men -vanuit spiritueel standpunt- als een daad die indruist tegen de wet van de vrije wil.

Laten we nog even terugkomen op het thema van de motieven, die maken dat een partnerrelatie in stand gehouden wordt, ondanks het feit dat de desbetreffende partners niet op elkaar verliefd zijn. Er zijn mensen die bang zijn voor behoeftige omstandigheden, wanneer zij de partnerrelatie verbreken en die de relatie laten voortbestaan, omdat dat voor hen een garantie is van een huis en levensonderhoud. Wat moet je me over deze gevallen vertellen?

Deze gevallen laten zien, dat die partnerrelatie in werkelijkheid een verbintenis is, waarin het materiële belang overheerst. Wanneer dit aanvankelijk al niet de reden was voor de verbintenis, dan is dat nu wel het geval voor de voortzetting ervan. Deze mensen moeten beslissen waar ze meer waarde aan toekennen: aan de gevoelsvrijheid, of aan de zekerheid en geriefelijkheid. Wanneer zij vanuit deze motieven kiezen om de relatie voort te zetten, zal het hen zeker in materieel opzicht aan niets ontbreken, maar emotioneel gezien zullen zij alles tekort komen, daar zij leven zonder lief te hebben. Wanneer het materialistische mensen betreft, die weinig waarde toekennen aan gevoelens, zullen zij ervoor kiezen de relatie te laten voortduren. Mensen die bovenal verlangen gelukkig te zijn, zullen hun angsten overwinnen en ze zullen - hoewel ze in materieel opzicht bij nul moeten beginnen- dat met plezier doen, omdat ze hun vrijheid van gevoelens terug zullen hebben gekregen.

Een ander argument van veel mensen die kinderen hebben uit deze partnerrelatie, is, dat ze niet scheiden om hun kinderen te beschermen. Ze zeggen dat ze er de voorkeur aan geven om de situatie te verdragen, tenminste tot de kinderen meerderjarig zijn. Ze zijn van mening dat ze correct handelen, omdat ze immers het geluk van hun kinderen boven hun eigen geluk verkiezen. Zij denken dat een breuk in de partnerrelatie, of in het huwelijk, een ernstig, emotioneel trauma kan veroorzaken bij de kinderen en geven er de voorkeur aan dat te vermijden. Hebben zij gelijk?

Nee, dat is niet zo. Zij trekken een foutieve conclusie, omdat wanneer iemand scheidt, hij niet van zijn kinderen scheidt, maar van zijn partner. Wanneer beide partners van de kinderen houden, zullen ze van hen blijven houden, ook al wonen ze niet meer samen. Dit argument van "verdragen voor de kinderen" komt veel voor bij de mensen die een traditioneel-religieuze opvoeding hebben genoten, daar in die vorming de eenheid van het gezin boven het persoonlijke geluk gesteld wordt.

Veeleer gebeurt het tegengestelde: dat de voortzetting van die relatie lijden veroorzaakt bij de kinderen, daar wanneer twee mensen die niet van elkaar houden en elkaar verplichten samen te wonen, een emotioneel-negatief leefklimaat genereren voor de kinderen, omdat hun niet-gelukkig-zijn uitstraalt naar hun omgeving. Heel vaak zijn de kinderen aanwezig bij de ruzies en het gekibbel van de ouders, zij vangen hun ontevredenheid en hun lijden op en dit veroorzaakt wel degelijk emotioneel lijden bij hen. Er zijn kinderen die opgroeien met het gevoel dat het hun schuld is dat hun ouders ongelukkig zijn, omdat sommige ouders tegen hen zeggen, dat ze gescheiden zouden zijn wanneer zij er niet geweest waren. Dat wil zeggen, dat zij de kinderen de schuld geven van hun eigen lafheid.

Maar het verbreken van de relatie van de ouders is voor het kind toch een radicale verandering in zijn leven. Is het dan niet waar, dat veel kinderen de scheiding van hun ouders beleven als een trauma?

Wanneer het kind nog klein is, veroorzaakt de verbreking an sich in geen enkel opzicht een emotioneel trauma; het kind beschikt dan immers nog niet over voldoende kennis, die noodzakelijk is om zich de opvoedingsconditioneringen eigen te maken. Wanneer het contact met beide ouders blijft bestaan en die het kind -ook al zijn ze gescheiden- laten voelen dat ze gek op hem zijn, zal het de veranderingen die zich in het leven voordoen, beleven als een spel. Het feit dat ze gebruikt worden als slingerwapens in de woordenstrijd tussen de echtelieden over de scheidingsperikelen en het feit dat ze ruzies, uitbranders en chantage tussen die twee moeten meemaken, veroorzaken leed bij de kleine kinderen. Wanneer de ouders dat dus vermijden, voorkómen ze een trauma bij de kinderen als gevolg van de echtscheiding.

En wat gebeurt er met de oudere kinderen? Velen van hen kennen de oorzaak al en verwerken deze verandering in hun leven.

Heel vaak komt de scheiding tot stand, nadat de partners die jarenlang tegengehouden hebben. Bewust of onbewust droegen de ouders in die periode aan hun kinderen de boodschap over, dat de eenheid van het gezin belangrijker is dan het persoonlijk geluk. De kinderen neigen ertoe het gebeuren vanuit deze opvatting te interpreteren. Daarom nemen ze de verbreking waar als iets negatiefs, omdat ze die zien als tegengesteld aan datgene, dat ze tot nu toe aangenomen hebben als correct en goed. Om het mogelijk te maken, dat ze deze ervaring kunnen verwerken, is het noodzakelijk om hen te bevrijden van een in de opvoeding aangebracht -als absoluut aangenomen- geheel van denkbeelden, dat ze meekregen en hen te laten begrijpen, dat de vrijheid van de gevoelens en het persoonlijke geluk boven alles gaan en dat niemand -in geen enkel opzicht- daarvan moet afzien.

Ik denk, dat het moeilijk is dat een bijna-puber dit allemaal van de ene op de andere dag kan verwerken, wanneer hij gedurende zijn hele kindertijd geleefd heeft met een opvoeding in andere normen, die hem bovendien ingeprent werden door zijn eigen ouders. Hij zal vast en zeker denken, dat zijn vader, of zijn moeder, gek geworden is.

Dit is afhankelijk van het evolutieniveau van dit kind. Je hebt kinderen die dit beter begrijpen dan anderen. Soms zijn het de kinderen die hun ouders raad geven en helpen bij het nemen van deze stap, omdat ze zich meer bewust zijn van de werkelijkheid dan hun ouders. De meer-gevorderde is degene die er meer begrip voor opbrengt en het beter verwerkt, omdat zijn evolutieniveau de genoten opvoeding te boven gaat, om hem deze situatie te doen begrijpen. Maar hij zal die -zelfs al kost het hem nu moeite om die situatie te accepteren- in de toekomst op waarde weten te schatten, wanneer hij in een vergelijkbare situatie verkeert. Ik bedoel, dat het hem -wanneer hij zover komt dat hij een partnerrelatie heeft aangegaan en zich bewust wordt dat hij niet verliefd is en moet besluiten of hij die relatie moet voortzetten of verbreken- duidelijk zal zijn, dat hij zich -voor niets ter wereld- verplicht moet voelen die relatie voort te zetten. Hij zal een voorbeeld hebben aan zijn eigen ouders, dat er niets verkeerd is in vrij-zijn. Hij zal zich zekerder en moediger voelen en minder schuldig, wanneer hij een relatie beëindigt waarin hij niet gelukkig is.

Wanneer hij echter een tegengesteld voorbeeld heeft ervaren, dat wil zeggen, dat zijn ouders zich verplicht voelden om het samenleven voort te zetten tegen hun gevoelens in, zelf dat foutieve voorbeeld volgen en hetzelfde ongelukkige leven van zijn ouders herhalen.

Wanneer ik alles wat we tot nu toe becommentarieerd hebben samenvat, krijg ik de indruk dat de boodschap overgebracht wordt, dat de partnerliefde een belangrijkere liefde is dan de liefde tussen broers en zusters, of de liefde voor de kinderen. Is het niet egoïstisch om onderscheid te maken tussen partnerliefde en de liefde tussen broers en zusters, of de kindliefde? Is dit onderscheid niet in tegenspraak met het concept 'onvoorwaardelijke liefde'?

Waar baseer je je op wanneer je dit zegt?

Ik denk op het voorbeeld dat Jezus gaf. Hij verwees niet speciaal naar de partnerliefde, nietwaar?

Dat kun je niet weten, omdat jij je baseert op de informatie uit de canonieke evangeliën, die erg weinig weergeven van wat hij zei. Maar ik zeg je, dat ook hij sprak over de partnerliefde, vooral tegen degenen uit zijn naaste omgeving, die hem beter konden begrijpen. Hij liet hun als les achter, dat alleen de wederzijdse, perfecte verwantschapsliefde de band is, die de partners verbindt en dat het besluit tot de verbintenis en het verbreken ervan, genomen moet worden in totale vrijheid door elk van de partners. Deze uitspraak lijkt niets bijzonders, daar dit redelijk lijkt voor iedereen met een enigszins gezond verstand. Maar in die tijd was de manier van denken van de mens nog maar matig ontwikkeld en het respect voor de vrijheid van de gevoelens was praktisch afwezig. De polygamie kwam vaak voor en de meeste verbintenissen waren verstoken van liefde en overeengekomen huwelijken waarin één van de levensgezellen, of beiden, gedwongen werden tot een huwelijk zonder dat er rekening gehouden werd met hun wil.

Ik denk dat tegenwoordig veel mensen zich bewust zijn van het feit dat 'geregelde' huwelijken een schandaal zijn en dat zij tegen deze praktijk zijn.

Dat kan vanzelfsprekend lijken in de westerse samenlevingen met een meer-ontwikkelde wetgeving, die sommige van de individuele rechten en vrijheden samenvat en beschermt. Maar heden ten

dage is deze praktijk nog wijdverbreid in veel landen, waar de -heel vaak door "religieuze" leiders en regeringen gestimuleerde en ingevoerde- wetten toestaan, dat "in de naam van God" zelfs heel jonge meisjes met volwassen mannen getrouwd zijn; deze wetten vrijwaren -legaal- seksueel misbruik, morele en fysieke exploitatie van meisjes en vrouwen. Ze laten hen geloven dat ze -als ze zich niet onderwerpen aan deze onrechtmatige praktijken- onreine, onzedige mensen zijn, die -bovendien- ongehoorzaam zijn aan de plannen van God. En wanneer ze -ondanks alles- proberen zich te bevrijden van hun onmenselijke situatie, worden ze behandeld als criminelen, waarbij ze zelfs soms wreedaardig gemarteld en vermoord worden. Je moet weten, dat het door anderen overeengekomen huwelijk een vorm van geïnstitutionaliseerde prostitutie is, daar men immers iemand verplicht samen te leven en een seksuele relatie te onderhouden met iemand die zij nooit gekozen heeft, onder de schijn van eerbaarheid en dat is een ernstige schending van haar vrije wil, speciaal van de vrijheid van gevoelens.

Welnu, ik geloof dat tegenwoordig de meeste mensen al weten dat ze vrij zijn, tenminste in de westerse landen en dat de wetgeving de individuele vrijheid ten aanzien van het echtscheidingsrecht beschermt en degenen bestraft die de toepassing ervan verhindert, nietwaar?

Ja, dat is zeker waar. En dit betekent een geweldige, spirituele vooruitgang, die verkregen is met geweldige opofferingen en strijd; helaas hebben ze daarbij geen rekening gehouden met de oppositie van de religieuze autoriteiten, die -opnieuw- al het mogelijke hebben gedaan om de spirituele progressie van de mensheid te beletten en te vertragen, in plaats van eraan bij te dragen. En het meest betreuenswaardige is, dat ze dat gedaan hebben, gebruikmakend van de naam van God. Maar gewoontes en religieuze normen zijn heel erg diep geworteld in de samenleving en soms beschikken die -hoewel ze geen macht hebben dingen te verbieden- wel over de macht tot psychologisch beïnvloeding.

Julie moeten weten, dat er nog steeds in jullie tijdperk en in jullie maatschappij -hoewel daar weinig huwelijken door anderen 'georganiseerd' worden- veel verbintenissen blijven voortduren, zonder dat er sprake is van liefde. En het komt voor, dat wanneer

zich daar iemand van bewust wordt en die verbintenis ongedaan wil maken, hij veel moeilijkheden tegenkomt door de schuld van de religieuze normen, zoals we die bovenstaand vermeld hebben.

Laten we terugkeren naar het onderwerp waarmee we bezig waren, namelijk over de vraag of de partnerliefde egoïstisch is en in tegenspraak met het bereiken van de onvoorwaardelijke liefde. Of het niet iets is dat Jezus onderwees, tenminste volgens de interpretatie van de Kerk. Ik geloof dat ze zich daarbij op een citaat uit het evangelie (Lucas, 14:26) baseren, waar Jezus verondersteld wordt te zeggen: "Wie mij volgt, maar niet breekt met zijn vader en moeder en vrouw en kinderen en broers en zusters, ja zelfs met zijn eigen leven, kan niet mijn leerling zijn".

Ik ben van mening dat de interpretatie die de Kerk van deze tekst maakt is: om de naaste onvoorwaardelijk te kunnen liefhebben, kun je geen onderscheid maken tussen de partner, de familie en de rest, omdat dit maakt dat je gevangen blijft zitten door de partnerliefde en de liefde voor je kinderen en dat dit je belemmert om een diepere toewijding te hebben tot je naaste. Ik denk dat de Katholieke Kerk -om deze reden- van de priesters de eed van kuisheid en het celibaat eist. Vergis ik me daarin?

Deze tekst die je gebruikt is een rampzalige vertaling van wat Jezus werkelijk zei. Verander het woord "breekt" door "zijn liefde verliezen" en je zult begrijpen wat hij wilde zeggen. Dat betekent dat het om de onvoorwaardelijke liefde te bereiken (hem navolgen)- nodig is, de gehechtheid, de bezittende liefde, die zo wijd verbreid is binnen de families, te overwinnen, omdat deze egoïstische vorm van liefde vaak de vrijheid van de mens beperkt en hem erg aan banden legt, als het er op aan komt zich te wijden aan de onvoorwaardelijke liefde voor de naaste. Daaruit volgt dat de interpretatie die men weergeeft van wat Jezus zei, volledig tegengesteld is aan de werkelijkheid. Ik zeg jullie dat degene die de partnerliefde niet ervaren heeft, de onvoorwaardelijke naastenliefde niet kan ondervinden. De liefdesgevoelens voor de partner zijn -wanneer men daarmee worstelt- de sterkste gevoelens die er bestaan. Het zijn deze gevoelens die ons helpen door te gaan in het leven. Om een missie van het zich volledig inzetten voor anderen te vervullen -zoals Jezus dat deed- had hij een innerlijke kracht nodig. Deze innerlijke kracht bezat hij, omdat hij er zeker van was wat hij lief had, wie hij lief had en waarom hij lief had. Ik zeg jullie dat alle échte boodschappers uit de spirituele wereld, de

liefde van de verwante ziel hebben gevoeld en beleefd en dat ze zich met deze liefde hebben gevoed, om het werk dat ze gerealiseerd hebben, te kunnen doen. Wanneer iemand deze gevoelens niet toelaat, voelt hij zich volledig leeg, waardeloos en krachteloos en stort hij in, wanneer hij zich geplaagd ziet tegenover de tegenslagen en vijandigheid die zo'n missie met zich meebrengt.

Ik dacht dat deze wezens zich voedden met de liefde tot God en dat dit voor hen voldoende was.

Hun geloof in God geeft hun kracht, maar een wezen dat zich bevindt in de menselijke evolutiefase, heeft de liefde nodig van een wezen zoals hij en dat wezen is de verwante ziel. Waarom zouden we iets afwijzen, dat bijdraagt aan het geluk en dat het menselijke wezen in alle opzichten vervult? Waar ligt het probleem? Ik zeg jullie, dat het afwijzen van de partnerliefde de geest blokkeert in zijn evolutieproces in plaats van dat dit hem doet evolueren. De vooroordelen die jullie in dit opzicht hebben, ik bedoel: denken dat het afwijzen van de partnerliefde je evolutie bevordert en je vermogen om de naasten lief te hebben doet toenemen, zijn een uitvinding van de Kerk om de wil van de mens te onderwerpen en zij gaan in tegen de Spirituele Wetten, omdat ze de vrijheid van het gevoel belemmeren en verhinderen dat de mens gelukkig wordt.

Maar is het niet waar, dat het hebben van een partner een hinderpaal kan zijn bij intensieve hulpverlening van de naaste?

Niet het feit dat men een partner heeft is an sich een hinderpaal bij dit werk, maar dit wordt het, wanneer één van beide partners -door de schuld van de gehechtheid- meent het recht te hebben de vrijheid van de ander te beperken en hem tegenhoudt, omdat hij hem als zijn eigendom beschouwt en de anderen ziet als tegenstanders, die hem van zijn aandacht beroven. Dit komt vaak voor wanneer iemand een verbintenis is aangegaan met een partner die niet geestelijk met hem verwant is. Door het ontbreken van affiniteit, ontstaat het onbegrip en het verschil van mening over de motivatie in het leven. Het hebben van een partner die je belemmert, komt ook voor bij een partnerrelatie tussen geestelijk-verwante zielen, als de egogevoelens tussenbeide komen, vooral de gehechtheid, maar het kunnen ook andere gevoelens zijn, zoals de angst. In het algemeen betreft het angst voor het lijden van de geliefde, of de angst die te verliezen als hij zich wijdt aan een missie

die hem in gevaar brengt

Wanneer de partner geestelijk-verwant is en de angsten en andere manifestaties van het egoïsme overwonnen zijn, is het hebben van een partner geen enkele hinderpaal, integendeel! Wanneer ze het eens zijn om samen te incarneren, brengt dat met zich mee, dat ze ook -met dezelfde intensiteit- instemmen met de missie. En dit geeft meer diepgang aan hun missie, daar de wederzijdse liefde hun kracht en moed geeft en alle bittere ervaringen van de weg die zij wilden gaan, verzacht.

Maar Jezus had in dit aardse leven schijnbaar geen enkele partner en dat verhinderde hem niet om van zijn naaste te houden en zijn missie uit te voeren, niet?

Hier hebben we al eerder over gesproken. Jezus is iemand zoals wij allemaal. Hij heeft ook zijn geestelijk-verwante ziel, maar hij incarneerde niet gelijktijdig met haar, wat niet wil zeggen, dat hij geen contact met haar onderhield. Voor de wezens met het evolutieniveau van Jezus is het feit dat het geliefde wezen niet gelijktijdig met hen geïncarneerd is, geen enkel onoplosbaar probleem, daar zij -als gevolg van hun vermogens en hun gevoeligheid- relatief gemakkelijk het materiële niveau kunnen verlaten en zo contact kunnen maken met hun geestelijk-verwante wezens op het spirituele plan.

Het is dus niet egoïstisch om meer van sommige mensen te houden dan van andere?

Je gebruikt het woord egoïsme voor wat eenvoudig verschillen in affiniteit zijn. Het is altijd makkelijker om van iemand te houden die geestelijk-verwant met je is, dan van iemand die dat niet is. Alleen wanneer de geest ver-gevorderd is, is hij in staat met dezelfde intensiteit te houden van wezens waarmee hij zich niet altijd verwant voelt. Ik zeg je dat het -om van de naaste onvoorwaardelijk te houden- nodig is, dat je eerst de liefde voor de geestelijk-verwante ziel ervaren hebt, daar deze liefde immers de kracht is die je voedt om van anderen te houden. Daaruit volgt, dat degene die onvoorwaardelijk van zijn naaste wil houden, maar de partnerliefde onderdrukt, of afschaft, nooit een waarachtige liefde voor de naaste kan verwerven, daar door het ontbreken van de bron waaruit zijn innerlijk zich voedt, hij snel uitgeput zal raken bij het zich inzetten voor anderen, wanneer de eerste tekenen van ondankbaarheid zich voordoen. Om de tiende graad te behalen,

moet men beginnen met de eerste en de tussenliggende graden doorlopen. Maar het lijkt erop dat jullie van mening zijn, dat jullie de tiende graad al bereikt hebben, zonder dat het jullie duidelijk is, wat de eerste graad inhoudt; ik wil daarmee zeggen, dat als jullie de liefde voor degenen die met jullie verwant zijn, verloochenen- zoals dat gebeurt met de liefde van de tweelingziel-. . . , hoe willen jullie dan houden van hen die dat niet zijn?

Maar het is niet zo gemakkelijk de echte liefde bij de eerste de beste te vinden en te beantwoorden.

Dat heeft goede redenen, omdat het niet gemakkelijk is die liefde te vinden, zouden jullie een stapje terug moeten doen, zodra jullie merken dat jullie niet verliefd zijn. Het werkelijk-trieste is niet gelegen in het feit dat jullie verbintenissen zonder liefde aangaan, maar in het gegeven dat jullie je zo inspannen om die -met alle geweld- in stand te houden, door aardse ketenen te smeden, die jullie verhinderen je daarvan te bevrijden, op het moment dat jullie je bewust worden dat er geen sprake is van liefde.

Ik geloof dat de jeugd het duidelijker voor ogen heeft, dat men vrij is om te beslissen met wie men wel of niet wil samen zijn en niet zoveel twijfels kent, om een relatie te beëindigen, wanneer men die niet wenst te prolongeren.

Ja, dat is zeker waar. De jeugd heeft tegenwoordig meer vrijheid, vooral in de westerse landen, omdat die niet zo'n repressieve opvoeding heeft gehad. Vooral genieten ze van een grotere vrijheid op het gebied van de seksualiteit en ze weten, dat het feit dat ze seksuele relaties onderhouden met iemand, hen niet verplicht met die persoon een leven lang samen te zijn. En dat is iets goeds. Het probleem van de jeugd is niet zozeer het beëindigen van een relatie wanneer ze dat wensen, maar weten hoe je de waarachtige liefde moet vinden, omdat men in de meeste gevallen een verbintenis aangaat uit motieven die niet met de liefde te maken hebben. Ondanks het feit dat ze in het leven over meer vrijheid beschikken, profiteren ze daar niet van om de gevoelens te ontwikkelen.

Uit welke motieven gaan ze een verbintenis aan?

De verbintenissen op grond van fysieke aantrekkelijkheid hebben - vooral in de adolescentie- de overhand, of op grond van overeenkomstige mentale interesses. Boven alles waardeert men

de fysieke aantrekkelijkheid en ook het belangrijk-zijn. Daarom zijn de personen met een seksuele aantrekkingskracht, met roem, met geld, als partner erg in trek. De fysiek-aantrekkelijke jongeren voelen zich ingenomen, omdat hun mooie lichaam hun 'vrijers' garandeert en zij bepalen gewoonlijk hun keuze, ook afgaande op het aantrekkelijke, fysieke lichaam. Deze partnerrelaties zijn gewoonlijk kortstondig, omdat wanneer het seksuele instinct eenmaal voldaan is, men de belangstelling verliest en een andere, nieuwe relatie zoekt. Maar de zonder-liefde onderhouden seksualiteit presenteert de rekening, omdat die bij de gevoeligste personen een innerlijke leegte genereert, die bij veel jonge mensen diepe depressies veroorzaakt, daar ze die leegte willen opvullen met seks, terwijl men die alleen kan opvullen met gevoelens.

Aan de ander kant voelt degene die minder-attractief is maar hetzelfde verlangt, zich gefrustreerd, daar hij zijn plannen niet kan uitvoeren; hij moet immers meer moeilijkheden overwinnen om te bereiken wat hij verlangt, omdat hij het aantrekkelijke, fysieke lichaam -waarvan hij zozeer gecharmeerd is- niet bezit. Zijn fysiek uiterlijk beleeft hij als een complex en hij voelt zich geminacht en ziet weinig mogelijkheden om een partner te vinden. De obsessies en de repressies als gevolg van het fysieke uiterlijk, hebben ernstige depressies en stoornissen als anorexia en boulimia tot gevolg, ontstaan door het verlangen naar een slanker en attractiever lichaam, dat aantrekkelijker is.

Waarom overkomt dit de jongeren, als ze toch een periode van grote vrijheid hebben meegemaakt?

We beleven momenteel een grote seksuele vrijheid, maar er bestaat geen gevoelsvrijheid, daar de onderdrukking van het gevoel nog overwonnen moet worden. De manier waarop jullie de kinderen opvoeden is nog steeds materialistisch en weinig spiritueel. De kinderen worden nog steeds niet voldoende opgevoed in de gevoelens. Men leert hun niet om in het leven het geluk te zoeken door de gevoelens te ontwikkelen, men heeft hun niet geleerd de liefde op waarde te schatten, noch om er een spiritueel levensperspectief op na te houden. Aan de ene kant ontwikkelt men bij hen de geest, de intelligentie en onderwijst men hun kennis, die zij in het leven gaan gebruiken om een beroep uit te oefenen. Dit is de academische vorming in de scholen. Buiten de school, in de gezinnen en via de communicatiemediën en in de sociale contacten, wordt het geluk verkregen via de bevrediging van de

ijdelheid. Dat wil zeggen, men leert hun een grote waarde toe te kennen aan de uiterlijke eigenschappen, waardoor ze zich positief onderscheiden van de anderen, zoals het hebben van een attractief, fysiek uiterlijk, intelligentie, het hebben van succes, roem, macht en geld. Veel jongeren hebben hun toevlucht gezocht in de bevrediging van bevestigingen en plezier, in vermaak en vertier, in de seks-zonder-gevoel, in de drugs, als een vorm van vlucht voor de leegheid en onvoldaanheid die ze in het leven voelen. Zij proberen om met pleziertjes en vertier op te vullen, wat opgevuld moet worden met gevoel en door de afwezigheid van gevoel wordt men innerlijk depressief.

Een groot deel van de jeugd lijdt, omdat het gevangen zit in de val van het verlangen naar de bevrediging van de ijdelheid en omdat de ontvankelijkheid voor de gevoelens onderdrukt of vernietigd is. Zij kunnen maar niet de zin van het leven ontdekken.

De jongeren van deze tijd moeten gaan begrijpen, dat het leven wel degelijk een zin heeft, die méér is dan het zich amuseren met de bevrediging van de bevestigingen en het najagen van plezier. Dat ze om zich écht voldaan te voelen, hun gevoelens en ook hun spiritualiteit in volledige vrijheid moeten ontwikkelen en beleven. Alleen zó zullen ze écht gelukkig worden.

Sommige mensen zijn de mening toegedaan, dat de reden waarom de jeugd een voorliefde heeft gekregen voor het consumentisme, voor de banaliteit en de seksuele promiscuïteit, gelegen is in het feit, dat ze de morele waarden van het verleden zijn kwijtgeraakt, iets dat een spirituele achteruitgang heeft tweegebracht. Hebben zij gelijk?

Nee. We hebben al gezegd, dat ze hun heil zoeken in het materiële om te ontsnappen aan de innerlijke leegte. Vroeger waren de zaken nooit beter. Wanneer de jeugd uit het verleden niet dezelfde houding vertoonde, dan kwam dat niet omdat hun waarden beter waren dan de actuele, maar doordat ze meer onderdrukt werden en meer economische crises meemaakten. Het religieuze puritanisme verstikte de vrije ontwikkeling van de seksualiteit en veroordeelde die tot de heimelijkheid. De jonge mensen waren niet vrij, noch gevoelsmatig, noch in de seksualiteit en zij leefden onderdrukt en angstig, daar in de ogen van het religieuze puritanisme alles zondig was. Vroeger onderdrukte men de seksualiteit bijna volledig en men stemde er alleen mee in, in de schoot van het huwelijk. En omdat er in veel huwelijken geen sprake

was van liefde, maar van dwang, waren de seksuele ervaringen voor veel mensen afschuwelijk en traumatiserend. Veel mensen leidden een dubbelleven: een leven voor het oog van de buitenwereld om een sociaal-geaccepteerde schijn op te houden en een verborgen leven, waar velen een uitlaatklep vonden voor een leven vol taboes en onderdrukking. Deze manier van doen, een leven leiden met een dubbele moraal, duurt ook nu nog steeds voort, vooral bij volwassenen die een repressieve opvoeding beleefd hebben en gewend geraakt zijn aan het hebben van 'twee gezichten', uit angst voor wat anderen wel zullen zeggen.

DE ONTRouw IN DE PARTNERRELATIE IN HET LICHT VAN DE WET VAN DE LIEFDE.

Wat is jouw mening over de trouw en de ontrouw in de partnerrelatie?

Dat men trouw kan zijn aan een verplichting, of trouw kan zijn aan een gevoel. Spiritueel gezien is alleen de trouw aan de gevoelens waardevol.

Wat wil je precies zeggen met deze woorden?

Ik wil zeggen, dat wanneer er in de partnerrelatie geen sprake is van wederzijdse gevoelens en affiniteit, men trouw is uit verplichting, zoals men een geforceerde, maar niet gevoelde plicht volbrengt. Wanneer er sprake is van een waarachtig gevoel, ontstaat de trouw spontaan, zonder dat men zijn best moet doen die in stand te houden. Jullie hechten veel waarde aan het voor de priester, of voor de rechter ondertekende contract, dat jullie huwelijk noemen en weinig aan het feit, of er tussen de levensgezellen liefde is. Daarom veroordelen jullie elke buitenhuwelijkse, seksuele relatie, ook al is er geen sprake van liefde tussen de huwelijkspartners, in weerwil van het feit, dat het kan vóórkomen, dat er in de buitenhuwelijkse relatie waarachtige liefde aanwezig is. Jullie praten over ontrouw in het huwelijk, wanneer jullie zouden moeten weten, dat de enige vorm van ontrouw die er -spiritueel- bestaat, de ontrouw aan de gevoelens is. Er zijn mensen die een leven lang in een huwelijk geleefd hebben, zonder dat daar sprake was van liefde, zelfs terwijl ze verliefd waren op iemand anders en die dit gevoel hebben opgegeven, door zichzelf ervan te overtuigen -of

ervan overtuigd werden- dat dit goed, rechtvaardig was en in overeenstemming met de goddelijke wet. Het zijn diep-ongelukkige mensen, die door de anderen als heilig, erg vroom en moreel onberispelijk beschouwd worden, omdat ze zich weggecijferd hebben door zich aan een belofte te houden, die een priester op de dag van hun huwelijk plechtig "als een vonnis" uitsprak: "wat God verbonden heeft, mag de mens niet scheiden".

Toch ziet men -vanuit het spirituele standpunt- de zaken anders, omdat alleen de trouw aan de gevoelens spiritueel waardevol is. Die -ogenschijnlijk- onberispelijke mensen, volgens de normen en gewoontes van hun gemeenschap, zijn ontrouw aan hun gevoelens en daardoor hebben ze hun spirituele evolutie geblokkeerd. Wanneer ze terug gaan naar de spirituele wereld, zullen ze zich bewust worden van het feit, dat ze een vruchteloos offer gebracht hebben en dat ze opnieuw in een volgende incarnatie zullen moeten terugkeren om datgene te realiseren, wat ze in dit leven niet hebben durven doen: strijden voor de gevoelens. Overigens lopen degenen die zich hardvochtig gedroegen ten aanzien van de gevoelens van anderen, die mensen die niet proberen te vechten voor hun gevoelens, maar die er behagen in scheppen het leven zuur te maken van hen die strijden om gelukkig te zijn door in vrijheid lief te hebben en tevreden zijn wanneer ze erin slagen dat iemand ongelukkig wordt als gevangene van de banden van het dwanghuwelijk, het gevaar om in de volgende levens zelf gevoelsmatig de slachtoffers te worden van de repressieve houding van andere mensen, die in egoïsme op henzelf lijken.

Aan de andere kant is de persoon die door te vechten voor zijn gevoelens, door naast degene te gaan staan die hij lief heeft en die lijdt door onbegrip, vernedering, chantage en fysieke en/of psychische mishandeling en die door de maatschappij, of door de familie beschouwd wordt als een overspelig, ontrouw of amoreel mens, degene die werkelijk vorderingen geboekt heeft met zijn gevoelens. Hij is het die waarachtig in harmonie is met de spirituele wet van de liefde en hij is degene die in de spirituele wereld zal genieten van het waarachtige, zo moeizaam in de fysieke wereld veroverde geluk, omdat hij zal ondervinden, dat er daar geen enkele belemmering zal zijn voor de vrije manifestatie van de gevoelens.

Ik begrijp het nog steeds niet. Ik denk dat het me duidelijker wordt, wanneer je me een voorbeeld geeft.

Oké. Stel je een vrouw voor die getrouwd is met een man waarvan ze niet houdt, maar dat ze houdt van een andere man waarmee ze -als partner- graag zou samenwonen en die het -gevoelsmatig- met haar eens is. Beide mannen -laten we hen 'echtgenoot' en 'minnaar' noemen- willen een seksuele relatie met deze vrouw onderhouden. Volgens het concept van trouw in jullie wereld doet de vrouw iets verkeerd als zij relaties onderhoudt met haar minnaar, daar zij dan immers ontrouw is aan haar echtgenoot. Maar ik zeg je, dat wanneer zij de tegengestelde beslissing neemt, dat wil zeggen: als zij relaties onderhoudt met haar man, maar niet met haar minnaar, dat zij dan ontrouw zal zijn aan haar gevoelens, daar zij van haar minnaar houdt en niet van haar man.

Nou begrijp ik er niets meer van. Is het dus goed om er een buitenhuwelijkse relatie op na te houden?

Je begrijpt meer dan je voorwendt. Maar ik zal het nader verklaren, opdat er geen enkele twijfel overblijft. Spiritueel gezien hebben de aardse contracten niet meer waarde dan iemand eraan wil toekennen. Dat wil zeggen: niemand is verplicht om van iemand te houden, noch om trouw te blijven vanwege de verplichting daartoe in een huwelijkscontract, noch vanwege welke andere oorzaak dan ook. Wat wél incorrect is, is iemand misleiden door hem te doen geloven dat er gevoelens bestaan die er in werkelijkheid niet zijn. Rechtvaardig is: openhartig zijn over wat iemand voelt en dientengevolge handelen. In het voorafgaande voorbeeld -ervan uitgaande dat de vrouw toegeeft dat ze niet van haar man houdt- is het juist dat ze dat aan haar man kenbaar maakt en -dientengevolge- de liefdeloze relatie verbreekt, om de gevoelsrelatie met haar geliefde te kunnen beleven, zonder dat ze genoodzaakt is die te verbergen.

Er zijn mensen die weten dat ze niet verliefd zijn op degene waarmee ze het huwelijkscontract -of de belofte om samen te leven- ondertekenen en die de band noodgedwongen uit eigen belang, uit schuldgevoel of angst voor de reactie van anderen, in stand houden. Daarover hebben we genoeg gepraat.

Aan de andere kant zijn er mensen die weten van wie ze houden, maar die -uit angst, of gemakzucht- er niet voor vechten om zich met de geliefde te verenigen, maar die er de voorkeur aan geven hun gevoelens te onderdrukken, of te verdringen, om maar niet te

hoeven lijden en de zich aanpassen aan relaties die op de Aarde 'comfortabel' zijn, maar die hen niet vervullen, daar het essentiële ontbreekt: de wederzijdse, beantwoorde liefde van de verwante zielen. Voor de buitenwereld houden ze de schijn op en van binnen is er leegte en onderdrukt lijden.

Wees eerlijk over je gevoelens en zorg ervoor dat je leven je gevoelens weerspiegelt. Zo zullen jullie onnodig lijden vermijden. Wees zo moedig om voor je gevoelens te strijden, omdat je dan strijdt voor het enige waarvoor het de moeite waard is om te strijden.

Maar kan het niet vóórkomen dat iemand --hoewel hij voor zijn gevoelens wil strijden- door de omstandigheden gedwongen wordt om in te zien dat het onmogelijk is om zijn doel te bereiken? Wanneer we doorgaan met het vorige voorbeeld . . . , wat gebeurt er wanneer de echtgenoot het niet accepteert dat de relatie verbroken wordt en de vrouw verplicht tot voortzetting daarvan? Er zijn inderdaad veel vrouwen vermoord door hun ex-man, of ex-partner, omdat die de verbreking van de relatie niet toestaat. En wat gebeurt er wanneer de wetgeving van een land de echtscheiding afwijst en zelfs de vrouw die haar man verlaat ter dood veroordeelt? Welke optie blijft er dan nog over voor deze vrouw?

Het is waar, dat men veel moeilijkheden kan tegenkomen, omdat men -helaas- in jullie wereld erg weinig respect heeft voor de vrijheid van het gevoel, vooral bij weerloze mensen. Toch is het respect voor de vrijheid van het gevoel -vergeleken met voorbije tijden- toegenomen en is die als een recht opgenomen in de wetgeving van veel landen. In de westerse landen beschouwt men de echtscheiding als een recht en er zijn daar wetten die bescherming bieden tegen generiek geweld. Het is echter ook waar, dat in andere landen de situatie intolerabel is en dat er in dit opzicht nog veel te verbeteren valt. Maar ook al denkt de hele wereld er anders over . . . , ik zeg jullie, dat het de moeite waard zal zijn, want er is geen beter motief voor dan de strijd voor de gevoelens; dit is immers de basis van de spirituele evolutie en van het geluk. Hij die er voor kiest om te strijden voor de gevoelens, zal de beste beloning krijgen: het geluk dat je ervaart wanneer je de geestelijk-verwante geliefde terug ziet om ten volle de gevoelens te kunnen beseffen en beleven. Hoewel hij bij zijn poging het leven kan verliezen door de schuld van de tegenwerkingen van het

menselijke egoïsme en zijn doel niet bereikt op het fysieke niveau, kan hij er zeker van zijn, dat wat hij in het fysieke leven zaaide, als beloning zal oogsten op het spirituele niveau.

Daarentegen ervaart degene die niet strijdt voor zijn gevoelens, degene die ze onderdrukt en verdringt en zich tegelijkertijd verplicht en zich inspant om een relatie-zonder-gevoelens in stand te houden, dat hij al lijdt aan de gevolgen van zijn gebrek aan moed en dat hij in latere levens zal moeten terugkeren om dat wat hij in dit leven niet oploste, het hoofd te bieden en te overwinnen.

DE EGOGEVOELEN IN DE PARTNERRELATIE.

Kan het vóórkomen dat iemand zijn tweelingziel is tegengekomen en haar niet als zodanig weet te waarderen en verlangt naar een seksuele relatie met anderen en zichzelf ontrouw is?

Ja. Dat komt nogal eens voor wanneer er geen sprake is van stabiele gevoelens, wanneer die verwaarloosd en niet ontwikkeld worden en men toelaat dat de ego-gevoelens tussenbeide komen. Bij de geesten die niet erg ontvankelijk zijn voor de gevoelens, overheerst het biologische instinct het weinig- ontwikkelde gevoel en dit maakt dat men meer de bevrediging van het lichaam zoekt dan het geluk van de geest. Het seksuele verlangen wordt in deze fase vooral gewekt door het attractieve, fysieke lichaam en het nieuwe. Wanneer het lichaam dan bevredigd wordt, gaat de belangstelling voor deze relatie verloren en zoekt men nieuwe relaties. Op dit ogenblik bestaat er geen speciale voorkeur voor een bijzonder iemand.

Naarmate de geest vorderingen maakt in de ontwikkeling van de gevoelens, krijgt hij genoeg van zuiver-seksuele relaties, daar hij zich -als het verlangen eenmaal bevredigd is- van binnen leeg voelt en op zoek gaat naar iets meer in een relatie en dat is: liefhebben en bemind worden. En hier gaat de gevoelsverwantschap een rol spelen, want aangezien die er niet is, slaagt men er niet in innerlijk het hoogtepunt te bereiken. Dan begint de strijd om de gevoelens, om het geluk in de partnerrelatie te vinden. In dit traject zal de geest talloze ervaringen opdoen in de persoonlijke, relationele sfeer, waarin hij van alles zal ervaren: instincten, gevoelens en ego-gevoelens; hij zal op grond van de mate van geluk en geen geluk die hij gaat ervaren, geleidelijk aan zijn ontvankelijkheid en

zijn vermogen om lief te hebben perfectioneren. Hij zal de ego-gevoelens gaan afwijzen en de liefdesgevoelens ontwikkelen. Het zal hem iedere keer duidelijker worden wat zijn gevoelens inhouden en ook zal hij standvastiger zijn als het er op aan komt te leven in overeenstemming met dat wat hij voelt. Ook zal hij - geleidelijk aan- meer respect tonen voor de gevoelsvrijheid van de anderen.

Welke zijn de belangrijkste ego-gevoelens die storen in de partnergevoelens?

Verschillende. De voornaamste is de gehechtheid en -daarvan afgeleid- andere gevoelens, zoals de absorptie en het slachtofferschap, de jaloezie, de verbittering en de frustratie, de gevoelsobsessie, schuldgevoelens in de liefde, angst voor de liefde en de gevoelsverwarring.

Kun je me uitleggen waaruit elk van deze ego-gevoelens bestaat?

Natuurlijk! Beginnen we met de gehechtheid. Hoewel we het daar al eens eerder over hadden, zullen we daar nu wat dieper op ingaan.

De gehechtheid is dat wat we gewoonlijk kennen als "bezitterige liefde". Degene die aan gehechtheid lijdt, gaat ervan uit dat wanneer er een partnerverbintenis tot stand komt, deze de partners verplicht een deel van hun wil en hun vrijheid over te dragen aan de ander en -tegelijkertijd- rechten te krijgen op de wil en de vrijheid van de levensgezel. We kunnen twee facetten aan de gehechtheid onderscheiden: de actieve gehechtheid en de passieve gehechtheid.

De actieve gehechtheid is aanwezig in degene die van oordeel is dat de persoon waarvan hij houdt, hem als eigendom toebehoort en dat hij daarom bepaalde rechten op hem heeft. Dit manifesteert zich als een verlangen, de wil van die andere persoon te bezitten en in een drang diens leven onder controle te houden, opdat die andere doet wat hij wil. Dat wil zeggen: de mensen met een actieve gehechtheid geloven, dat ze er recht op hebben hun wil op te leggen aan de wil van hun partner. Zij willen iemand hebben die hun verlangens bevredigt, die hen ter wille is en ze menen er recht op te hebben, dat van de andere te eisen, omdat ze denken dat dit een deel is van de verplichtingen van de partnerrelatie.

De passieve gehechtheid past bij degene die toelaat dat de partner inbreuk maakt op zijn vrijheid en zijn wil, omdat hij van mening is, dat de partnerverbintenis je daartoe verplicht. Degene die lijdt aan de passieve vorm van gehechtheid neigt ertoe, zich uit te sloven om het de partner naar de zin te maken en die te behagen en ziet daarbij af van zijn eigen vrijheid en zijn eigen wil.

De traditionele, machistische opvoeding bevordert de twee varianten van de gehechtheid, daar ze de actieve vorm van de gehechtheid van de man goedkeurt en de vrouw zo onderwijst, dat ze zich aanpast aan het leven met de passieve vorm van de gehechtheid. In een machistische partnerrelatie zal de man met de actieve vorm van gehechtheid optreden, daar hij immers het recht om de vrouw te domineren opeist, door haar zijn wil op te leggen en haar vrijheid te beperken, terwijl de vrouw zal optreden met de passieve vorm van gehechtheid, daar zij zich verplicht voelt een deel van haar wil en haar vrijheid aan haar man af te staan.

Wil je daar mee zeggen, dat in het algemeen de man ertoe neigt te handelen volgens de actieve vorm van gehechtheid en de vrouw volgens de passieve vorm van gehechtheid?

Nee. Er bestaan veel gevallen van het tegendeel. Ook kan de actieve en de passieve vorm van gehechtheid in dezelfde levensgezel en bij beiden tegelijkertijd vóórkomen. Het aanwezig zijn van de actieve of passieve vorm van gehechtheid heeft te maken met het evolutieniveau van elke geest. De actieve vorm van gehechtheid komt vaker voor in de fase van de ijdelheid, waarin men nog maar weinig weet van de liefde en men meer verlangt en ook nodig heeft, dan men liefheeft. Men zoekt in de partnerrelatie de bevrediging van de eigen verlangens en behoeften door de ander. Wanneer deze geest in de fase van de ijdelheid incarneert als man, zal hij profiteren van de machistische opvoeding om zijn dominante houding te rechtvaardigen en wanneer de geest als vrouw incarneert, zal zij eveneens proberen te domineren, zij het met andere wapens.

De passieve vorm van gehechtheid komt gewoonlijk meer voor bij de trotse mens door de behoefte die hij heeft aan bemind-worden en door het grotere vermogen waarover hij beschikt om lief te hebben. Hij denkt dat wanneer hij zich inspant om het de ander naar de zin te maken, hij erin zal slagen dat die van hem houdt en

daar hij een groot vermogen heeft om lief te hebben, investeert hij veel in de relatie, zó extreem dat hij zijn vrijheid en zijn wil opgeeft.

Hoe kan men de gehechtheid overwinnen?

De actieve vorm van gehechtheid overwint men wanneer men zich bewust wordt van het feit, dat houden-van één ding is en willen-bezitten een ander. Wanneer je echt van iemand houdt, moet je beginnen met diens wil en diens vrijheid in alle facetten van het leven te respecteren en wel in dezelfde mate waarin je graag hebt dat die ander jouw wil en jouw vrijheid respecteert.

De passieve vorm van gehechtheid overwint men, wanneer men zich bewust wordt van het feit dat van iemand houden niet impliceert dat men zijn vrijheid en zijn wil opgeeft en dat het zinloos is daarvan af te zien om erin te slagen dat men van je houdt, omdat wanneer diegene écht van je houdt, hij niet van je zal vragen dat je van je wil en van je vrijheid afziet als voorwaarde om van je te houden. Degene die een offer van je eist om van je te houden, houdt nú niet van je en zal ook daarna niet van je houden, omdat de échte gevoelens spontaan opkomen; ze zijn niet afhankelijk van het feit dat je iets bepaalds doet.

Absorptie en slachtofferschap

Laten we het verlangen naar aandacht van de anderen, opdat die de verlangens en behoeften van iemand zelf bevredigen, of hem genoeg doen, absorptie noemen. Iemand die gedomineerd wordt door de absorptie denkt gewoonlijk alleen aan zichzelf; hij eist van de anderen -en verplicht hen ertoe- dat ze hem aandacht schenken. In de partnerrelatie eisen ze van de partner een bijna exclusieve vorm van aandacht; daardoor maken ze vaak inbreuk op diens vrijheid en diens wil, door hem ervan te overtuigen dat ze recht hebben op deze aandacht door de affectieve band die er tussen hen bestaat. Wanneer ze er niet in slagen die aandacht te krijgen, gebruiken ze gewoonlijk de slachtofferrol om die te toch krijgen.

Het slachtofferschap is een egogevoel dat diegene typeert, die probeert de aandacht van de anderen naar zich toe te trekken, door te trachten het gevoel van medelijden op te wekken, zodat de anderen met hem te doen hebben, met de bedoeling de

anderen te onderwerpen aan zijn wil, of van hen te profiteren. Het is erg verwant aan absorptie daar het slachtoffer meestal iemand is die je helemaal in beslag neemt, omdat hij de aandacht van de anderen opeist, zonder hun vrije wil te respecteren. Hij is ook laf, daar hij geen strijd levert om vooruitgang te boeken, maar om te bereiken dat anderen hem vervangen bij zijn beproevingen en verantwoordelijkheden.

Het is een uiterst subtiele vorm van manipulatie, daar degene die gemanipuleerd wordt, geheel in beslag genomen wordt, zonder dat hij zich dat bewust is. Degene die aan slachtofferschap lijdt speelt gewoonlijk met het schuldgevoel, dat wil zeggen, hij tracht zijn slachtoffer zich schuldig te laten voelen wanneer hij er niet mee instemt hem ter wille te zijn, of zijn behoeften te bevredigen. Hij gebruikt -bijvoorbeeld- de eigen ziekte om de anderen om de tuin te leiden. Ze verzinnen kwalen of overdrijven de ziektes die ze hebben om verantwoordelijkheden uit de weg te gaan, of om anderen te dwingen die voor hen op zich te nemen. Een ander argument dat ze meestal gebruiken om medelijden op te wekken en hun absorptie te rechtvaardigen is: vertellen dat hun gevoel van onbehagen het gevolg is van het feit dat er in hun kindertijd niet van hen gehouden werd, terwijl het niet waar is dat dit de voornaamste oorzaak is van hun ellendige gevoel. In de partnerrelaties zoeken ze gewoonlijk onder inschikkelijke personen naar een eventuele partner; mensen die altijd instemmen met hun pretenties. Ze maken zich vrijwillig afhankelijk van hun levensgezel, door de manier waarop ze zich gedragen; ze simuleren immers altijd dat ze zich fysiek of psychisch niet goed voelen, om constant de aandacht te krijgen en zodoende de ander met alles te belasten. Dit gedrag eindigt ermee dat er voor die ander een verstikkende en uitputtende situatie ontstaat, daar hij praktisch geen eigen leven heeft, maar dat zijn leven alleen maar draait om degene die aan het slachtofferschap lijdt, in de allerkleinste details te bevredigen; want de ander overtuigt hem ervan dat hij niet voor zichzelf kan zorgen. Zijzelf koesteren hun gevoelens van onbehagen en willen niet opknappen, want ze gebruiken dat onbehagen als wapen om hun partner om de tuin te leiden.

Hoe overwinnen ze de absorptie en het slachtofferschap?

Door af te zien van het onder controle houden van het leven van de anderen en over te gaan tot het respecteren van hun vrije wil. Dat wil zeggen, dat men zich bewust moet maken van het feit dat

men er geen recht op heeft iets van iemand te verlangen, of af te dwingen en -nog minder- onder het voorwendsel dat men een affectieve band heeft met deze persoon. Tegelijkertijd moet men de lafheid, de luiheid en de gemakzucht overwinnen om de problemen zélf het hoofd te bieden in plaats van altijd maar iemand anders te zoeken om die op te lossen.

De afgunst.

We zouden de afgunst kunnen definiëren als een gevoel van ongerustheid waaraan iemand lijdt uit angst iemand te verliezen die hij als zijn bezit beschouwt. De afgunst in de partnerrelatie is typerend voor iemand met actieve gehechtheid, bezitterigheid en absorptie, daar hij de partner beschouwt als zijn bezit en van hem - exclusief- zijn aandacht opeist. Daarom worden afgunstige mensen woedend wanneer de partner wat aandacht schenkt aan, of affectie koestert voor anderen.

De afgunst manifesteert zich gewoonlijk als een permanent wantrouwen van de partner en een sterk-terugkerende obsessie door het idee dat de partner hem ontrouw zou zijn. Deze obsessie leidt tot het uitoefenen van een grondige controle op het leven van de ander, onder het voorwendsel de mogelijkheden tot ontrouw te vermijden en daardoor krijgt hij gevoelens van antipathie voor die mensen die een relatie onderhouden met zijn levensgezel en dat betreft dan vooral die mensen, die hij ziet als mogelijke partnerconcurrenten.

De afgunst kan andere egogevoelens voeden die werkzaam zijn in het proces van het uitoefenen van controle op het leven van de partner, zoals de agressiviteit, de absorptie, het slachtofferschap, of de frustratie. Degene die afgunstig is gedurende de relatie is gewoonlijk ook degene die gefrustreerd is wanneer de relatie verbroken wordt. De afgunstige persoon maakt onderontwikkelde en zwakke gevoelens zichtbaar. Op de eerste plaats, omdat hij geen oog heeft voor het geluk van de ander; hij denkt alleen aan de bevrediging van de dominantie, zonder stil te staan bij de grote schade die hij aanricht bij zijn partner. Op de tweede plaats, omdat hij er geen vertrouwen in heeft, dat de gevoelsband voldoende sterk is om de partnerverbintenis in stand te houden. Daarom zoekt hij zijn toevlucht tot dwang en intimidatie. Wanneer er sprake is van waarachtige liefde, vertrouwt men op de gevoelens en is men niet bang voor de interferentie van anderen. Wanneer er een derde persoon in de relatie opduikt, is dit een symptoom van het feit dat

de oorspronkelijke gevoelens zwak of afwezig waren.

Hoe overwint men de afgunst?

De afgunst is een teken van de afwezigheid van gevoelens en geeft aan dat er slechts sprake is van de actieve vorm van gehechtheid. De afgunst overwint men door dit gebrek aan gevoelens te erkennen en de eigen actieve gehechtheid toe te geven. Om de afgunst te boven te komen, moet men afzien van het verlangen om de ander te bezitten en diens vrijheid van gevoelens respecteren. Men moet zich bewust worden van het feit dat de échte liefde vrij is en dat men die niet kan forceren; échte liefde ontstaat spontaan en op de basis van vrije, wederzijdse gevoelens zal de verbintenis tot stand komen, zonder dat het nodig is dat er verplichting, of inspanning bestaat om die in stand te houden.

De verbittering en de frustratie.

De verbittering is een egogevoel dat gekenmerkt wordt door de antipathie voor iemand die we beschouwen als iemand die ons nadeel berokkend heeft. Men voelt zich in zijn eigen liefde, of in zijn gevoelens aangetast en men voelt zich gerechtvaardigd om degene die schade berokkend heeft, te benadelen, omdat men bevrediging verwacht van dit nadeel. Er is sprake van een verlangen naar schadeloosstelling, of wraak. Wanneer die persoon handelt uit verbittering, neigt hij ertoe niet alleen degene die hem schade berokkend heeft te benadelen, maar -in het algemeen- de hele wereld; wanneer de verbittering zich eigen maakt van de wil van die persoon, veroorzaakt die bij hem de opvatting dat alle handelingen van de anderen ten opzichte van hemzelf, een verborgen intentie hebben, met als doel hem te benadelen. De verbitterde mens wordt uitermate wantrouwend.

Een variant van de verbittering is de frustratie. In dit geval is de antipathie gericht op de partner, omdat die de relatie besluit te verbreken.

De gefrustreerde persoon voelt zich gekwetst in zijn gevoelens, omdat hij van mening is dat hij iets kwijtgeraakt is dat hem toebehoorde en hij reageert daar slecht op. Hij wil zijn ex-partner laten lijden en zijn handelingen zijn er gewoonlijk op gericht, hem te benadelen. Hij voelt zich slachtoffer en denkt dat hij het recht heeft de ander schade toe te brengen, want hij ziet hem als de

veroorzaker van zijn narigheid. Zijn motto is: "Voor het leed dat je me hebt aangedaan, zal ik je laten lijden".

De gefrustreerde mens maakt gebruik van elke zaak en elke aangelegenheid die hij als wapen ziet om zich schadeloos te stellen: het slachtofferschap, de kwaadsprekerij, de manipulatie, de chantage, de bedreiging, de gewelddadige dwang, of de agressiviteit.

Hij voelt zich gerechtvaardigd om acties te ondernemen die de ex-partner benadelen, via agressieve activiteiten, bedreigingen, valse beschuldigingen van geweld en hij wenst om van de ander materiële bezittingen die ze samen bezaten, af te nemen etc. Wanneer ze samen kinderen hebben, gebruikt hij die als 'slingerwapen' door pogingen om zijn relatie met de kinderen te bemoeilijken, of door hen een slecht beeld voor te schotelen van de ex-partner, opdat er onenigheid onder hen ontstaat. Wanneer de ex-partner een nieuwe relatie heeft, kan de nieuwe partner ook doelwit worden van aanvallen van de gefrustreerde, vooral als hij denkt dat zijn echtscheiding te maken heeft met deze nieuwe relatie.

Maar is het niet normaal dat iemand zich ellendig voelt wanneer hij door zijn partner verlaten is?

Men kan zich verdrietig, gefrustreerd, eenzaam, of nostalgisch voelen als gevolg van de verbreking. Maar het is één ding zich triest te voelen en bepaald iets anders, te verlangen naar leed voor de ander en actie te ondernemen om die andere te laten lijden. De gefrustreerde mens maakt zwakke, armzalige gevoelens zichtbaar, daar degene die waarachtig liefheeft, nooit acties zal ondernemen om degene waarvan hij houdt, nadeel te bezorgen, ook niet wanneer deze een besluit neemt, dat men niet begrijpt. En dit gebeurt omdat er nog geen respect is voor de vrijheid van gevoelens, die iedere mens het recht geeft, om te beslissen met wie hij wel of geen relatie wil aangaan. Wanneer er respect bestond voor de gevoelsvrijheid, zou er minder leed zijn wanneer er sprake is van een verbreking van een partnerrelatie en men zou dan bij de anderen ook minder lijden veroorzaken.

Hoe overwint men de frustratie?

Alles komt op hetzelfde neer, dat wil zeggen op het overwinnen van de gehechtheid en op het respect voor de gevoelsvrijheid. Hetzelfde dus, dat we al zeiden in het geval van de gehechtheid

en van de afgunst; men moet zich bewust worden van het feit dat niemand een ander als zijn eigendom mag beschouwen. Het eigendomsrecht op de levensgezel bestaat niet en daarom heeft men er geen recht op om voor hem te beslissen en nog minder het voortbestaan van de relatie te eisen als de ander dat niet wil. Er is dus geen enkele rechtvaardiging om tegen zijn wil in te handelen.

De gevoelsobsessie, of fascinatie.

De obsessie in de persoonlijke relaties verwijst naar het onbevredigde verlangen om iemand die men op het oog heeft te veroveren, of te bezitten. Wanneer het verlangen gemakkelijk bevredigd wordt, verliest men daarna zijn belangstelling. Maar als het lastig is, slaat het om in een uitdaging. Het verlangen wordt dan sterker en verandert -daar het verlangen niet bevredigd wordt- in een obsessie. Heel vaak representeert dit geen echt gevoel, maar slechts een ontevredenheid en een behoefte, die seksueel en/of affectief kan zijn. Daarom is de obsessie er de oorzaak van dat men de realiteitszin verliest. De obsessie is kenmerkend voor grillige mensen, die een lange tijd geleefd hebben terwijl ze geconcentreerd waren op de bevrediging van hun grillen en die in de war raken, wanneer deze verlangens niet gerealiseerd worden. Ook onderdrukte personen, die het moeilijk vinden om hun gevoelens weer te geven, zijn voorwerp van de gevoelsobsessie. Gewoonlijk zijn ze gebiologeerd door degene die het voorwerp is van hun verlangen en creëren ze fantasiebeelden rondom deze persoon, die niet overeenkomen met de werkelijkheid, maar die dit verlangen voeden en ook de hoop dat ze gelukkig kunnen worden, als ze erin slagen die persoon te 'veroveren'.

Zoals je me dit schildert, doet het me denken aan wat Don Quijote ging voelen voor Dulcinea del Toboso.

Dit is een goed voorbeeld van wat de fascinatie en de gevoelsobsessie inhoudt.

In de obsessie is vooral het brein veel aan het werk en het gevoel weinig; dat gaat zover, dat men kan gaan geloven dat wat men denkt, gelijk is aan wat men voelt. Het gebrek aan aandacht voor de gevoelens is er de oorzaak van, dat men zich er zelfs niet mee bezig houdt, of dat wat men denkt wel of niet overeenkomt met wat men voelt.

Het zijn gewoonlijk mensen die in hun gedrag niet oprecht zijn, daar zij bang zijn afgewezen te worden en niet bereid zijn dat toe te

geven. Het is hun doel de persoon waarnaar hun verlangen uitgaat, tegen elke prijs te 'veroveren', zelfs tegen diens wil in als dat nodig is. Daarom vertellen ze nooit openlijk hun intenties, maar gaan ze sluw te werk om te bereiken wat ze willen, zonder de ander de gelegenheid te geven "nee" te zeggen. Wanneer ze fysiek knap zijn, kunnen ze de wil en het gevoel van de andere persoon in hun macht krijgen via de verleiding. Als ze intelligent zijn, bestuderen ze de zwakke punten van de andere persoon en gebruiken ze deze kennis om hem te 'veroveren' via overreding, vleierende opmerkingen en de bevrediging van de behoeftes en grillen van de andere persoon. Wanneer het weinig-gevoelige geesten betreft, zullen ze - in het geval dat ze hem niet langs deze wegen 'veroveren'- andere methodes gebruiken, die een nog grotere inbreuk maken op de vrije wil, zoals chantage, intimidatie, dwang en geweld.

Wat zou er gebeuren, wanneer ze er uiteindelijk in slagen de persoon waarnaar ze verlangen te 'veroveren'? Zouden ze dan gelukkig zijn?

Nee. Een tijdlang voelen ze de voldoening, dat ze bereikt hebben wat ze verlangden. Maar wanneer ze merken dat de werkelijkheid niet bestand is tegen hun verwachtingen, zijn ze erg teleurgesteld en dit is er de oorzaak van, dat de betovering van de relatie snel verbroken is. In hun ogen wordt hun huidige partner, die ze voorheen als een god of een godin zagen, nu voor hen een normaal en alledaags mens; dit maakt dat ze voor die partner in toenemende mate hun belangstelling verliezen. Gewoonlijk geven ze de ander de schuld dat de relatie niet functioneert, terwijl in werkelijkheid hun ontevredenheid afkomstig is van het gebrek aan gevoel, dat zich verstoppt achter de fascinatie. Ze kunnen echter toch positief-ingestelde mensen worden, wanneer ze opmerken dat andere mensen interesse tonen voor hun partner, omdat ze die beschouwen als een trofee die ze met veel moeite hebben 'veroverd' en die hen daarom -als een bezit- toebehoort. En daarom leven ze niet, noch laten ze leven, daar ze niet gelukkig zijn in de relatie en -aan de andere kant- evenmin toestaan dat de andere persoon zich daaruit bevrijdt en het geluk zoekt. Het is als het grillige kind dat woedend op de grond stamppt, wanneer zijn ouders er niet in toestemmen om voor hem een bepaald stuk speelgoed te kopen dat het wil hebben; wanneer het dit speelgoed uiteindelijk toch krijgt, speelt het er heel even mee en krijgt er dan genoeg van. Maar als een ander kind er belangstelling

voor krijgt, dan krijgt het er weer interesse voor, niet omdat het dat stuk speelgoed weer aantrekkelijk vindt, maar omdat het niet wil afstaan, wat het als zijn eigendom beschouwt.

Hoe kom je van de gevoelsobsessie af?

Men moet de actieve vorm van gehechtheid overwinnen; dat betekent: van de opvatting van de liefde als eigendomsrecht. Wanneer de persoon zijn gevoelens niet beantwoordt, moet hij de realiteit accepteren, zonder te pogen een verandering te forceren, daar de gevoelens vrij zijn en men die niet kan en mag afdwingen; het enige dat hij daarmee zou bereiken, is lijden en laten lijden. Wanneer de obsessie zich voordoet bij iemand die zich onderdrukt voelt, komt hij die te boven door de verlegenheid en de onderdrukking te overwinnen, door de moed op te brengen - oprecht, zonder zijn bedoeling te verbergen uit angst om afgewezen te worden- te laten zien hoe hij zich steeds voelt. Op die manier zal hij erin slagen dat zijn relaties reëel worden en zal hij geen fantasieën en obsessies creëren over degene waar hij gek op is, zodat hij dan -als de aantrekkingskracht wederzijds is- met die persoon een natuurlijke relatie kan hebben, zonder misleiding en manipulatie en -wanneer dat niet het geval is- zal hij met een gerust geweten die bladzijde kunnen omslaan, zonder zich vast te klampen aan de gedachte hoe het geweest zou zijn en niet was, omdat hij het geprobeerd heeft.

Het schuldgevoel in de partnerrelatie.

Dit is het gevoel van schuld dat zich voordoet wanneer iemand probeert zijn eigen vrijheidsgevoel te forceren, ofwel omdat hij zich ertoe verplicht, te voelen wat hij niet voelt, of omdat hij zich verplicht om te onderdrukken wat hij voelt. Het doet zich vaak voor bij mensen die lijden aan de passieve vorm van gehechtheid.

Eén van de situaties waarin het schuldgevoel aan het licht komt, is wanneer in een partnerrelatie één van beiden zich bewust wordt van het feit, dat hij niet meer verliefd is, maar meent dat hij -omdat hij de partnerband heeft gesmeed en omdat ze een poos samengeleefd hebben- verplicht is om verliefd te zijn en de relatie voort te zetten. Dat wil zeggen, dat hij zijn best doet om partnerliefde te voelen voor zijn levensgezel, omdat hij gelooft dat dit zijn plicht is. Deze krachtsinspanning houdt in, dat hij de ander datgene geeft, waarvan hij vindt dat het hem toekomt, omdat die zijn partner is, zoals het ter wille zijn in de seksualiteit, voor hem

zorgen en tijd aan hem besteden. En dat doet hij allemaal, omdat hij zich schuldig voelt vanwege het feit dat hij niet van hem houdt; daarom is hij van mening, dat hij hem op de een of andere manier schadeloos moet stellen voor het gebrek aan liefde van zijn kant.

Een andere situatie waarin schuldgevoel aan het licht komt, doet zich voor wanneer iemand verliefd wordt op een ander en tegelijkertijd van oordeel is dat deze liefde niet 'correct' is, niet in overeenstemming is met zijn morele gedragscode.

Laten we -bijvoorbeeld- het geval nemen van iemand die verliefd wordt op iemand die al een partner heeft, of dat hij zelf al een partner heeft. In dit geval voelt die persoon zich schuldig, omdat hij houdt van deze persoon die "niet-passend" is en waarvan verondersteld wordt, dat hij daar niet van mag houden; hij verplicht zich ertoe deze liefde te onderdrukken, of van deze liefde af te zien, omdat hij die als amoreel en verboden ziet. Op deze wijze veroordeelt hij zichzelf tot een ongelukkig bestaan.

En wat wordt er verondersteld dat iemand moet doen wanneer dit gebeurt? Ik bedoel, wanneer iemand verliefd wordt op iemand, terwijl hij al een partner heeft.

Hij kan doen wat hij wil. Maar wanneer hij gelukkig wil zijn, zal hij moeten strijden voor zijn gevoelens.

Wil dat zeggen dat hij zijn relatie moet verbreken, voordat hij zich verbindt met degene van wie hij houdt?

Een relatie zonder liefde is al verbroken door het simpele feit, dat er al geen sprake meer is van liefde. Wat er alleen nog ontbreekt, is dat dit erkend wordt en men er consequenties aan verbindt. We hebben daar al eerder over gesproken. Wanneer men niet van zijn levensgezel houdt, zal men oprecht moeten zijn en de moed moeten opbrengen, dat kenbaar te maken en daarna de partnerrelatie formeel beëindigen. Dit onafhankelijk van het feit of men wél of niet van een ander houdt.

Wanneer men bovendien nog van een ander houdt, zal men de realiteit van zijn gevoelens moeten aanvaarden en die daarna kenbaar moeten maken aan degene van wie men houdt, om er achter te komen, of die gevoelens wederzijds zijn of niet en daarna de beslissing van die andere persoon -hoe die ook uitvalt- accepteren. Wanneer de gevoelens wederzijds zijn en er van beide kanten de wil is om als paar te leven, dan kan en mag niets en niemand dat verhinderen en -nog minder- het schuld gevoel, daar

er -spiritueel gezien- geen enkele grond voor is.

Maar ik begrijp heel goed, dat een situatie zoals je hierboven geschetst hebt, gewoonlijk schuldgevoelens opwekt. Hoe overwin je dit schuldgevoel?

De schuldgevoelens steken de kop op, omdat jullie een foutieve opvatting hebben van de partnerliefde; jullie concept van partnerliefde is er een van het type "possesief", of gehechtheid en daarom hebben jullie een aantal -eveneens foutieve- morele normen gecreëerd, zoals het huwelijk met het recht op het bezit van de partner en de onontbindbaarheid van de huwelijksband.

Om het schuldgevoel te overwinnen is het nodig, bewust te worden van het feit dat de gevoelens vrij en spontaan zijn, dat je die niet behoort te forceren en dat ze niet gehoorzamen aan welke vorm van maatschappelijke conventies dan ook. Iedereen heeft het recht -in vrijheid- te houden van wie hij wil en niemand -zelfs niet zichzelf- kan hem verplichten te voelen wat hij voelt, noch niet te voelen wat hij voelt, zonder dat dit iemands schuld is. Opnieuw zullen we terecht komen bij hetzelfde punt: het respect voor de vrijheid van het gevoel. In dit geval gaat het om het respect voor de gevoelsvrijheid van iemand zelf en om zichzelf niet -ongerechtvaardigd- te straffen voor een vermeend delict dat niet bestaat. Niemand behoort zich schuldig te voelen, omdat hij échte liefde voelt, ook al betekent dit dat hij zijn leven volledig moet veranderen, omdat wanneer men het schuldgevoel niet overwint, dit een hindernis vormt die het volledig voelen en beleven van deze gevoelens in de weg staat en het genieten van het geluk dat daarvan uitgaat, verhindert.

Wat is angst voor de liefde?

Zoals de naam zelf al aangeeft, is het de angst die iemand kan hebben om liefde te voelen, omdat hij denkt dat dit hem leed zal veroorzaken. Gewoonlijk komt deze angst voor bij personen die in het verleden traumatische ervaringen hebben meegemaakt, óf omdat hun ex-partner hen liet lijden, óf omdat derden hun best deden om een bestaande gevoelsrelatie stuk te maken en daarin slaagden.

Het komt ook voor bij mensen die als kind een gevoelsonderdrukkende opvoeding hebben ondergaan, die hun vrijheid van gevoelens heeft beperkt. Zij zijn bang om hun gevoelens de vrije loop te laten, omdat zij een of andere vorm van

vergeldingsmaatregelen vrezen. Ook wordt hun gewoonlijk geleerd, hoe ze zich moeten gedragen door middel van een systeem van belonen en straffen, opdat ze spijt voelen wanneer hun gevoel niet 'correct' is vanuit het gezichtspunt van de gedragsnormen die ze geleerd hebben.

De mensen die angst-voor-de-liefde hebben, zijn gewoonlijk wantrouwig wanneer het er op aankomt een relatie aan te gaan met anderen, omdat ze bang zijn dat die gebruik maken van wat zij van hen weten om hun schade toe te brengen. Daarom zijn ze meestal gereserveerd en vinden het moeilijk om te laten zien wie ze werkelijk zijn. Zij zijn bang niet begrepen, afgewezen, gechanteerd, gemanipuleerd, bedreigd, belasterd, agressief benaderd te worden en geloven dat wanneer ze niet laten zien wie ze werkelijk zijn, wanneer ze hun persoonlijkheid verbergen of hun gevoelens onderdrukken, zullen verhinderen dat iemand zich tegen hen keert. Daarom neigen ze ertoe zich emotioneel terug te trekken, omdat ze menen dat dit de beste manier is om te vermijden dat anderen hen bezeren.

Het emotionele isolement is dus een goed wapen om te vermijden dat iemand beschadigd wordt, nietwaar?

Nee. De angst voor emotioneel leed is er de oorzaak van, dat die persoon zich verschuilt achter een pantser, dat hem schijnbaar beschermt tegen de emotionele agressie van de anderen, maar dat hem tegelijkertijd verhindert gelukkig te zijn, omdat dit pantser hem ook belet om de liefde die hij voor de anderen voelt, te uiten en de liefde die anderen voor hem kunnen voelen, waar te nemen. In dit geval veroorzaken niet de anderen het leed, maar dat doet hijzelf, maar het leed is daardoor niet minder intens.

Kun je een voorbeeld geven dat duidelijk maakt hoe het isolement lijden veroorzaakt?

Ja. Stel je voor dat een emotioneel-geïsoleerde persoon zijn geestelijk-verwante ziel kent en dat deze contact met hem zoekt, met de bedoeling hem zijn gevoelens duidelijk te maken. In normale omstandigheden zouden beiden hun eigen gevoelens kunnen verwoorden en de liefde van de ander kunnen voelen en dit zou hen gelukkig maken. Maar degene die -uit angst en wantrouwen- teruggetrokken leeft, neemt de liefde van de ander niet waar en onderdrukt tegelijkertijd zijn eigen liefdesgevoelens. En

dat maakt dat hij lijdt.

Tegelijkertijd veroorzaakt hij leed bij zijn geestelijk-verwante ziel, omdat hij verhindert dat die zijn liefde overbrengt en omdat deze evenmin voelt dat iemand van hem houdt. Zijn geestelijk-verwante ziel zal zich vast en zeker gefrustreerd en verward voelen, omdat hij niet begrijpt wat er aan de hand is. Het kan zelfs zover komen, dat hij zich schuldig gaat voelen aan zijn lijden, angstig wordt om zijn gevoelens te uiten en zich zelfs gaat afvragen of zijn gevoelens beantwoord worden, waardoor hij zijn poging een partnerrelatie met hem te beginnen, gaat opgeven. En op deze manier zien uiteindelijk -door de schuld van het emotionele isolement dat voortkomt uit de angst en het wantrouwen van de liefde- twee geestelijk-verwante zielen die gelukkig hadden kunnen zijn, hun wegen uiteen gaan en blijven ze voortgaan zonder de liefde te ervaren.

Maar is het dan niet waar, dat er mensen zijn die geen slechte ervaring in hun leven gehad hebben met betrekking tot de liefdesrelaties en zelfs in die situatie bang zijn voor de liefde, of om verliefd te worden? Waar is in die gevallen die angst aan te wijzen?

Het emotionele trauma kan afkomstig zijn uit een vorig leven. Hoewel de omstandigheden van het verleden niet in het geheugen blijven bestaan, blijft het trauma -als men dat niet te boven gekomen is- in zijn geest gegrift staan en daarom behoudt hij het in het daaropvolgende leven en dat manifesteert zich in de vorm angst. De mensen met liefdesangst hebben geen levensdroom, omdat ze geloven dat het geluk voor hen niet kan bestaan en ze hebben er geen vertrouwen in, dat er iemand écht van hen zal gaan houden. Ze voelen zich als de bij zijn baas weggelopen straathond, die heel lang door zijn wrede eigenaar bont en blauw geslagen is. Op een dag loopt deze hond een paar gevoelige mensen tegen het lijf, die medelijden met hem hebben en besluiten hem op te nemen en met veel liefde en toewijding te verzorgen. Wanneer één van hen naar hem toeloopt om hem te strelen, maakt de angst voor mishandeling, dat de hond gelooft dat de opgeheven hand om hem te aaien, een hand is die omhoog gaat om hem te mishandelen en hij vlucht -doodsbang- weg van de mensen die hem een beter leven zouden hebben kunnen geven. Welnu, dat overkomt veel mensen die uit angst hun kans op een gelukkig leven verspelen.

Hoe kun je het isolement en de liefdesangst te boven komen?

Allereerst door te erkennen dat je angstig bent en dat je je isoleert uit angst. Die angst en het isolement kun je overwinnen door jezelf toe te staan, je eigen gevoelens de vrije loop te laten, door de moed op te brengen om te strijden voor een leven dat met die gevoelens in overeenstemming is, door op je gevoelens te vertrouwen bij beslissingen in je leven, zonder te denken aan de mening van anderen. Je moet -hoe moeilijk de omstandigheden ook lijken- nooit afzien van je gevoelens, ze nooit onderdrukken, omdat dit de enige manier is om gelukkig te worden.

Maar er zijn mensen die ondanks het feit dat ze moedig strijden voor de gevoelens, hun doel: samenleven met degene van wie ze houden, niet bereiken, of die er niet in slagen zich te bevrijden van afgedwongen relaties, omdat andere personen dat beletten. We hebben eerder al gesproken over geweld tegen het andere geslacht en over de vrouwen die vermoord worden, omdat ze hun recht op de vrijheid van de gevoelens verdedigden. Is hun strijd op niets uitgelopen?

De strijd voor de gevoelens mislukt nooit. Wanneer iemand -door het onbegrip en het egoïsme van de mensen- niet zover komt dat hij op het fysieke plan het liefdesgeluk mag genieten, dan kan hij er zeker van zijn, dat hij op het spirituele niveau schadeloos gesteld zal worden. En de moed die hij aan de dag legde in zijn strijd om te leven in overeenstemming met zijn gevoel, zal een evolutieve prestatie zijn die in zijn geest gegrift staat. Hij zal duidelijke en vastberaden gevoelens koesteren: speciale, waardevolle kwaliteiten die hij -op eigen kracht- verworven heeft in de beproevingen tijdens zijn incarnaties. Het zullen eigenschappen zijn die hij sindsdien voor altijd aan de dag zal leggen en dit zal hem helpen om gelukkig te worden en om te voorkómen dat hij in de valkuilen zal vallen, die hem in het verleden ongelukkig maakten.

De gevoelsverwarring.

De verwarring van de gevoelens is een emotionele toestand, die ontstaat wanneer iemand zichzelf verplicht te voelen wat hij niet voelt, of te onderdrukken wat hij écht voelt, of wanneer beide zaken zich tegelijkertijd voordoen. Wanneer hij gedurende een behoorlijk langere tijd deze houding volhoudt, komt hij uiteindelijk zóver, dat hij geen onderscheid meer kan maken tussen wat hij werkelijk voelt en datgene waartoe hij zich verplicht voelt te voelen.

En dit is de verwarring die deze mensen doormaken, die het voelen en het "moeten voelen" door elkaar halen en die het gevoel vervangen door de verplichting. Degene die zich verplicht te voelen wat hij niet voelt, lijdt omdat deze verplichting om te voelen hem uitput en bij hem een leeg gevoel veroorzaakt, daar de gevoelens niet geforceerd kunnen worden; die komen spontaan op, of ze doen zich niet voor.

Hij kan er ook onder lijden wanneer hij een écht gevoel onderdrukt, omdat hij meent dat hij dat gevoel niet behoort te hebben, of dat hij daar geen recht op heeft.

Het zelfbedrog op grond van gevoelsverwarring maakt ongetwijfeld dat hij meent te lijden door de wroeging over het feit, dat hij een ongepast gevoel heeft opgewekt, dat de oorzaak is van het zich-ongelukkig-voelen en dat hij daarom zijn best moet doen het te elimineren.

De gevoelsverwarring komt gewoonlijk voor bij personen die afgezien hebben van de vrijheid van gevoelens. Eén van de motieven die de gevoelsvrijheid te niet doet kan het feit zijn, dat ze opgevoed zijn volgens moraalonderdrukkende voorschriften ten aanzien van de gevoelens, die ze zich eigen gemaakt hebben. In dit geval is hun gevoeligheid sterk afhankelijk van de morele normen van deze voorschriften.

Het kan ook het gevolg zijn van het feit, dat ze in hun leven een of andere pijnlijke omstandigheid hebben doorgemaakt die met gevoelens te maken had, waarin ze zich gedwongen zagen die gevoelens op te geven.

Het is voor mij moeilijk te begrijpen, waaruit de gevoelsverwarring bestaat en hoe die zich manifesteert. Zou je me een of ander voorbeeld kunnen geven dat dit duidelijk maakt?

Oké. Laten we het geval nemen van iemand die voor de kerk getrouwd is en die al verschillende huwelijksjaren achter de rug heeft. Gedurende die tijd is zij zich bewust geworden dat ze in feite niet verliefd en niet gelukkig is in deze relatie. Als deze persoon zich vrij zou voelen om haar gevoelens te volgen, zou ze zich snel bewust worden dat ze niet van haar partner houdt, hem dat laten weten en de scheiding verlangen.

Maar wanneer zij opgevoed is volgens religieuze normen die van oordeel zijn dat het huwelijk een levenslange verbintenis behoort te

zijn die niet verbroken kan worden, zullen haar plichtgevoel en de angst voor een negatieve reactie van de anderen, er voor zorgen dat zij zich ertoe verplicht de relatie voort te zetten. Zij kan het besluit nemen zich ertoe te verplichten om van haar levensgezel te houden, omdat ze gelooft dat "de persoon liefhebben met wie je door het huwelijk verbonden bent", ook een morele verplichting is. Ze zal zich beijveren om het hem -in alle opzichten- naar de zin te maken, opdat haar partner niet in de gaten krijgt, dat zij niet meer van hem houdt en ze zal zichzelf ervan overtuigen, dat ze al die opofferingen opbrengt uit liefde voor hem. Het feit dat dit voor haar een opoffering betekent en dat ze dat beleeft als een plicht, verraadt al dat er geen sprake is van liefde, want degene die échte liefde voelt, ervaart dat wat hij voor de ander doet niet als een opoffering, maar als iets dat hij vrijwillig doet en dat hem gelukkig maakt.

Een andere optie waartoe zij haar toevlucht kan nemen, is de verbreking rechtvaardigen met een beroep op een slecht houding van de levensgezel; zo valt de verantwoordelijkheid voor de breuk terug op hem, waarmee zij zichzelf onttrekt aan het verwijt dat ze haar verplichting niet was nagekomen. Dat wil zeggen: "Ik hou van hem, maar ik kan niet met hem blijven samenleven, omdat ik voel dat hij niet van me houdt, geen aandacht aan me schenkt, of dit of dat met me gedaan heeft en dat kan ik hem niet vergeven".

Een andere optie die ze kan gebruiken is, haar levensgezel het leven onmogelijk maken, opdat hij het besluit neemt de relatie te beëindigen. Zo is het de ander die -formeel gezien- te kort schiet in de zin van de gevoelsplicht en blijft zij vrijgesteld van de verantwoordelijkheid met betrekking tot de verbreking van het huwelijk.

De andere mensen zal zij voorspiegelen, dat zij het slachtoffer is en haar levensgezel de schuldige, terwijl het in feite precies andersom is.

Op deze wijze wordt een emotionele conflictsituatie met als duidelijke oorsprong: "Ik houd niet van mijn partner" en met een heel eenvoudige oplossing: "Ik verbreek de relatie", door de schuld van de gevoelsverwarring een enorme puinhoop, die zowel bij de persoon zelf als bij anderen leed veroorzaakt. Dat wil zeggen, de werkelijkheid is -in negatieve zin- verdraaid door het gebrek aan

gevoelens te erkennen en de lafheid om inbreuk te maken op de moreel-religieuze voorschriften.

Hoe kan men de gevoelsverwarring te boven komen?

Heel eerlijk en diepgaand naar zichzelf kijken om onderscheid te kunnen maken tussen échte gevoelens en verplichtingen, die men opgedaan heeft via een schuldige, gevoelensonderdrukkende opvoeding en men moet -wanneer men duidelijkheid gekregen heeft omtrent zijn eigen gevoelens- de moed opbrengen, te leven volgens zijn gevoelens zonder zich te laten beïnvloeden door de mening van anderen; men moet zich bevrijden van alle via de opvoeding opgedane onderdrukkingen en vooroordelen, want wanneer die inbreuk maken op het recht op de vrijheid van gevoelens, dan zijn het onjuiste normen en voorschriften vanuit het spirituele gezichtspunt en dan zijn ze niet de moeite waard om er rekening mee te houden.

DE RELATIES MET DE KINDEREN IN HET LICHT VAN DE WET VAN DE LIEFDE.

Is er een of andere maatregel die men op sociaal niveau zou kunnen toepassen, die het de mensheid mogelijk zou maken om sneller spiritueel te groeien?

Ja. Houd van de kinderen en probeer hen geen kwaad te doen, noch fysiek, noch emotioneel. Verneder hen nooit! Ik waarschuw jullie nu al, dat kindermishandeling -vanuit het spirituele gezichtspunt- één van de ernstigste delicten is die er bestaan. Jullie moeten toestaan dat de kinderen vrij zijn, dat ze hun gevoelens uiten, dat ze spelen en dat zij spelend leren. Wanneer jullie een generatie kinderen met liefde grootbrengen, zal jullie wereld snel veranderen, omdat de liefde de wereld verandert. Jullie zullen jullie wereld niet veranderen, dat zullen zij doen, dankzij de liefde die zij gekend hebben.

Heb je een advies dat ons kan helpen om er achter te komen hoe we beter met de kinderen kunnen omgaan?

Zijn jullie zelf nooit kinderen geweest? Stel je even in hun plaats. Denk eens terug aan de tijd dat jullie kinderen waren, aan het goede en aan het onaangename. Herinner je het onaangename dat ze je aandeden om dit niet te herhalen en het fijne, om

daaraan een voorbeeld te nemen. En hier hebben we het niet alleen over fysieke mishandeling, maar ook over emotionele mishandeling, omdat er veel mensen in jullie wereld zijn, die kinderen emotioneel mishandelen, te beginnen bij hun eigen kinderen, hoewel heel weinig mensen dat zullen toegeven. Ze gaan zó op in hun eigen problemen, dat ze volledig de gevoeligheid missen om te zien welk kwaad ze de kinderen aandoen. Ze denken dat het kind -omdat het kind is- de dingen niet begrijpt zoals de volwassenen en dat het daarom minder gevoelig is en daarom gaan ze bij de omgang met hen in geen enkel opzicht behoedzaam te werk en reageren ze al hun frustraties op hen af. Het tegendeel doet zich echter voor: de kinderen zijn kwetsbaarder en gevoeliger voor fysieke en emotionele schade dan de volwassenen, daarom moet men de omgang met hen - nadrukkelijk- zo respectvol en liefdevol mogelijk maken. Accepteer hen en houd van hen zoals ze zijn.

Stel geen enkele voorwaarde om van hen te houden. Er zijn mensen die niet van hun kinderen houden, ze gebruiken hen alleen om zichzelf belangrijk te maken, om zich op hen te beroemen als intelligente kinderen, omdat ze een of andere eigenschap hebben die hen in de ogen van de anderen 'bijzonder' maakt en wanneer ze deze eigenschappen niet bezitten, kleineren ze hen en dit tast hun gevoel van eigenwaarde heel erg aan. Degene die werkelijk van zijn kinderen houdt, houdt van hen zoals ze zijn, meer of minder intelligent, meer of minder vastberaden.

Er zijn mensen die van mening zijn dat fysieke straf noodzakelijk is voor de opvoeding van kinderen. Wat vind jij daarvan?

Die zullen er dan ook voorstanders van zijn, dat hun chef hun af en toe een oplawaai geeft wanneer hij vindt dat zij hun werk niet goed gedaan hebben.

Ik geloof waarachtig niet dat zij dat erg zouden waarderen. Ik denk dat zij -normaal gesproken- hun chef zouden aangeven wegens geweld op de werkvloer.

Uiteraard vinden ze dat niet leuk, omdat niemand het prettig vindt dat hij geslagen wordt. Wanneer jullie menen dat een volwassene slaan een betreurenswaardig delict is . . . , waarom hanteren jullie dan niet ditzelfde criterium wanneer een volwassene een kind slaat, dat bovendien zwakker is en zich niet kan verdedigen? Doe een

ander niet aan, wat je niet wilt dat jón aangedaan wordt en dat geldt des te meer voor zwakkere kinderen die zich niet kunnen verdedigen. Hoe triest is het wanneer je ziet dat sommige ouders hun kinderen een pak slaag geven als die andere kinderen slaan; zij straffen hen door hetzelfde te doen dat ze hun zojuist verboden hebben, dat wil zeggen hen slaan. Wat kan een kind leren wanneer het ziet dat de volwassene hetzelfde doet dat hij bij hem afkeurde, nog daargelaten dat de sterkste degene is die zijn wet afdwingt via geweld? Laten jullie nooit op het idee komen een kind te slaan en nog minder om het excuus te gebruiken, dat het voor zijn welzijn is om hem op te voeden en discipline bij te brengen. Degene die fysieke straf gebruikt, voedt niet op, hij laat slechts zien dat hij niet in staat is om op te voeden, dat het hem ontbreekt aan gevoel, geduld, tederheid en tact voor kinderen.

Wanneer men al strijdt tegen mishandeling en het geweld tegen het andere geslacht . . . , dan zou men nog meer nadruk moeten leggen op de strijd tegen de kindermishandeling.

Welnu, ik denk dat tegenwoordig in veel landen de kindermishandeling een door de wet strafbaar gesteld delict is en dat de volwassene bestraft wordt wanneer men kan bewijzen dat het kind mishandeld is.

Ja, vooral in het Westen en dit is een uiterst-belangrijke vooruitgang. Het probleem is, dat het heel vaak moeilijk is om mishandeling aan te tonen, omdat de bewijzen van de mishandeling niet duidelijk zijn. Een volwassene die mishandeld is, is zelf in staat zich te verdedigen en aangifte te doen wanneer hij aangevallen is, maar de kinderen hebben een volwassene nodig om zich te verdedigen en wanneer de mishandeling plaats vindt in de familiekring . . . , wie zal hen dan verdedigen als degenen die daar zijn om hen te beschermen, de wreedaards zijn? Bovendien is jullie samenleving nog steeds uiterst-tolerant met betrekking tot de 'geringe', fysieke straf, daar veel mensen een oplawaai, een draai-om-de-oren, of een pak-voor-de-broek aanvaardbaar vinden, hoewel ze het vast en zeker erg onprettig zouden vinden die te ondergaan. Iedereen moet er maar eens over nadenken, hoe hij zich zou voelen wanneer hij zélf het slachtoffer zou zijn van de manier waarop hij kinderen behandelt. Dat zal hem helpen om gevoelvoller met hen om te gaan.

Er zijn mensen die argumenteren, dat het ideaal zou zijn om de fysieke straf niet te gebruiken en die het er mee eens zijn, het

gebruik ervan te beperken; maar er zijn kinderen die erg ongehoorzaam en niet voor rede vatbaar zijn en dat je in deze gevallen een “harde hand” moet hebben, of overtuigender maatregelen moet toepassen. Wat vind jij daarvan?

Wie van mening is dat het opvoeden van zijn kinderen, of van kinderen in het algemeen, bestaat uit het hun angst inboezemen en hen aan zijn wil onderwerpen, en die verbaal of fysiek geweld gebruikt met het doel hen bang te maken opdat ze uiteindelijk gehoorzamen, verraaft zijn eigen onvermogen en spirituele onvolwassenheid. Wanneer er sprake is van liefde, invoelingsvermogen en begrip . . . , dan vindt men altijd wel een of andere manier van aanpak, maar als die er niet is, is elke verontschuldiging geschikt om de verkeerde, innerlijke houding weg te werken.

Maar is het niet zo, dat veel van de volwassenen die kinderen mishandelen, zelf in hun kinderjaren mishandeld zijn? Ik bedoel, dat ze geen goed voorbeeld gehad hebben.

In deze gevallen zouden ze zich moeten herinneren, hoe ze zich voelden toen ze mishandeld werden en hoe pijnlijk het was om vernederd en gevoelloos behandeld te worden, opdat ze proberen te voorkómen, dat die pijnlijke, vernederende ervaringen die zijzelf zo onaangenaam vonden, zich bij hun kinderen -en bij elk ander kind- herhalen. Er zijn veel mensen die mishandeld zijn. Er zijn veel mensen die in hun kinderjaren in mindere of meerdere mate fysiek of psychisch mishandeld zijn, omdat in jullie wereld het egoïsme in al zijn aspecten nog steeds de overhand heeft. Degenen die heel bewust deze ervaring hebben meegemaakt en zich de pijn en het lijden dat daarmee gepaard ging nog goed herinneren, zullen proberen te voorkómen dat hun kinderen -en in het algemeen alle kinderen- moeten lijden zoals zij geleden hebben.

Welke alternatieven zijn er om op te voeden, zonder dat men zijn toevlucht neemt tot “de harde hand”?

Het kind leert -via het spel- op een natuurlijke manier en zonder dat het daartoe verplicht wordt. Men kan het dus spelenderwijs waarden en allerlei soorten kennis bijbrengen. Wanneer kinderen iets verkeerd gedaan hebben, bestaat de eerste stap erin met hen daarover te praten, opdat zij zich bewust worden van hun verkeerde daad. Er bestaat een heel simpele vraag die hen kan helpen om even na te denken: “Hoe zou jij je voelen wanneer

iemand jou hetzelfde gedaan zou hebben dat jij gedaan hebt"? Bijvoorbeeld: wanneer ze een ander kind geslagen hebben, is een goede manier om hen aan te zetten even na te denken, de vraag: "Vind jij het prettig wanneer zij je slaan"? Men moet de dialoog en het overdenken aanmoedigen in de oplossing van de conflicten, het kind helpen bewust te worden, zodat het begrijpt waar het probleem van zijn gedrag ligt en het een mogelijkheid bieden de aangerichte schade te herstellen. In feite bestaan er opvoedkundige stromingen in jullie wereld die actief zijn volgens deze filosofie. Maar voor de toepassing ervan is het noodzakelijk, dat het kind meer aandacht krijgt dan het in het algemeen ontvangt.

Er zijn mensen die van mening zijn, dat de huidige opvoeding achteruit gegaan is vergeleken met die van vroeger. Dat de kinderen momenteel weinig leren, omdat de moderne opvoedingsmethoden veel te 'week' zijn en dat die alleen maar bereiken dat de kinderen hun leraren voor de gek houden en slecht opletten in de klas. Wat vind jij daarvan?

Zij hebben het volkomen bij het verkeerde eind. Het is waar dat sommige mensen -vooral diegenen die een onbuigzaam karakter hebben- nostalgische gevoelens koesteren voor de opvoeding van vroeger. Dat zijn degenen die het gewoonlijk eens zijn met het gezegde: "Wat met de harde hand geleerd wordt, beklijft". Vroeger werden de religieuze scholen door de ouders erg gewaardeerd, omdat die de reputatie hadden, dat er opgevoed werd "met discipline", zoals God voorschrijft. In werkelijkheid bestond dat wat zij "opvoeden met discipline" noemden, uit het door middel van angst afdwingen van de gehoorzaamheid van de leerlingen, dreigementen en fysieke straf, die het leven vergalden van deze leerlingen, die eigenlijk geen kinderen, maar kleine, angstige rekruten waren, bij wie elke zweem van spontaniteit, gevoeligheid en vreugde -kinderen zo eigen- uit hun gezicht verdwenen was. En bovendien deed men dit alles met gebruikmaking van de naam van God!

Maar met deze opvoeding slaagde men er niet in dat de kinderen - hoewel die mogelijkwijze onderdaniger en gehoorzamer waren- intelligenter, gelukkiger, vrijer werden. Deze kinderen die opgegroeid zijn met de angst in hun lichaam, hebben later -als ze volwassen zijn- veel gebreken. Als ze het trauma van hun

kinderjaren niet te boven zijn gekomen, hebben ze er gewoonlijk moeite mee, hun gevoelens uit te drukken; bovendien hebben ze een weinig-ontwikkeld gevoel van eigenwaarde en zijn ze vatbaar voor emotionele problemen, hoewel ze zich nog steeds -uit het hoofd- de lijst van de koningen van de Goten herinneren, daar zij immers een deel van hun leven met zo'n regime doorgebracht hebben.

Het valt te betwijfelen of de leerlingen uit het verleden intelligenter en beter-opgeleid waren dan de huidige, daar men vroeger veel meer de nadruk legde op het memoriseren van leerstof en weinig op het logisch redeneren. De geschiktheid van de educatieve leerstof was ook aanvechtbaar, er was minder geld beschikbaar voor de opvoeding en scholing en het aantal verplichte schooljaren was ook minder. De huidige opvoeding/scholing claimt dat de kinderen beter kunnen nadenken en redeneren, dat ze minder uit het hoofd leren en meer beredeneren. Aan de andere kant zijn het niet de landen met de hoogste cijfers op de gebieden van academisch rendement en de minste schooluitval, die gekozen hebben voor opvoedings- en scholingsmodellen, gebaseerd op de discipline, maar zijn het -integendeel- de landen die progressieve opvoedingsmodellen toepassen. Het verschil bestaat daarin, dat ze meer menskracht en materiële middelen in de opvoeding/scholing investeren. Finland -het land met het beste opvoedings-/scholingsmodel van de wereld- is een duidelijk voorbeeld van wat ik jullie vertel.

En waarom zijn er ouders die zeggen dat ze de voorkeur geven aan een opvoeding met meer discipline, wanneer het niet zeker is dat die doelmatiger is?

Luister eens naar wat er aan de hand is: het zijn heel vaak niet de kinderen zelf, maar hun ouders die het probleem hebben, omdat veel ouders noch de gevoelens, noch de affectieve behoeften van hun kinderen kennen. Ze lijden aan gevoelsonwetendheid. Ze zijn van mening dat ze als ouders alles gedaan hebben wanneer ze hun kinderen te eten geven, hen naar de dokter brengen wanneer ze ziek zijn, hun voorzien van alles wat ze op materieel niveau nodig hebben en erin slagen dat ze studeren op een goede school, opdat ze een goede opleiding krijgen. Toch schort het hun aan iets fundamenteels: acht slaan op de emotionele verantwoordelijkheid van hun kinderen. Het is triest te zien hoe veel ouders last hebben

van hun eigen kinderen en daarom geen tijd besteden aan het tonen van begrip voor hen. Veeleer behandelen ze hen -wanneer ze met hen samen zijn- neerbuigend, zijn ze geïrriteerd door alles wat ze doen en besteden verder geen aandacht aan hen. Bovendien bestaat er een veel-verspreide trend onder sommige ouders om de waardering van hun kinderen te laten afhangen van hun academische prestaties. Sommige ouders zijn alleen bezorgd over hun kinderen, wanneer ze slechte cijfers halen, of wanneer ze ziek zijn.

Dit maakt dat de kinderen voelen dat er weinig van hen gehouden wordt en gaan ze proberen de aandacht van hun ouders te trekken. Als tactiek kunnen ze gebruik maken van lagere schoolprestaties, omdat ze weten dat ze op die manier de aandacht van hun ouders krijgen. Of het komt eenvoudig voor, dat de kinderen zich emotioneel zó slecht voelen, dat ze de belangstelling voor alles verliezen, de studie daarbij inbegrepen. Vanwege de onwetendheid en het gebrek aan aandacht voor hun kinderen menen de ouders, dat het probleem van hun kinderen het gevolg is van het feit dat ze lui zijn wanneer het studeren betreft en dat ze een school nodig hebben waar meer discipline heerst, met meer autoritaire leraren, die hen ertoe verplichten meer te studeren. En het probleem ligt niet in de school, maar in het gebrek aan aandacht van de kant van de ouders.

Maar is er iets mis met het verlangen dat de kinderen studeren om later -wanneer ze volwassen zijn- iets in handen te hebben waarmee ze hun brood kunnen verdienen?

Er is niets mis met het verlangen dat de kinderen studeren, maar men mag dit niet gebruiken als argument om meer of minder van hen te houden.

Wanneer men hen alleen maar waardeert wanneer ze intelligent en goede studenten zijn, kunnen de kinderen problemen hebben met hun gevoel van eigenwaarde en zich bovendien overmatig onder druk gezet voelen met hun studie. Men moet onvoorwaardelijk van zijn kinderen houden zoals ze zijn en hun alle aandacht schenken opdat ze gelukkig kunnen zijn.

Soms komt het ook voor, dat de volwassene verlangt dat het kind zich aanpast aan onzinnige regels, die zijn vrijheid en spontaniteit

geweldig inperken; het kind komt dan tegen deze normen -die het onrechtvaardig vindt- in opstand. Het is absurd van een kind te verlangen dat het niet speelt, of dat het permanent stil zit. Aangezien deze eisen onrechtvaardig zijn, is het onmogelijk ze -met redenen omkleed- te verdedigen; daarom nemen sommige ouders hun toevlucht tot het verplichten en afdwingen ervan.

Moeten we dan maar toestaan dat de kinderen doen wat ze willen, ook al is dat schadelijk voor henzelf en voor de anderen?

Niet alles. Gebruik je gezonde verstand!. Alles op zijn tijd. De vrijheid en verantwoordelijkheid van het kind moeten toenemen naarmate het geleidelijk ouder wordt en over meer bekwaamheden beschikt. Wanneer het kind nog klein is, is het zich niet bewust van de vele gevaren en kan men het niet alleen en zonder toezicht op straat laten, daar het onbezonnen dingen kan doen, zoals de straat oversteken. Je moet het in toenemende mate leren wat voor hem en de anderen gevaarlijk is. Je moet het leren andere kinderen te respecteren, niet te slaan, niet uit te schelden, de verantwoordelijkheden die bij zijn leeftijd horen op zich te nemen, zoals huiswerk maken, speelgoed opruimen wanneer het met spelen ophoudt, etc., etc. Niet meer en niet minder dan een kind -gezien zijn leeftijd- op zich kan nemen. Je moet altijd proberen hen met respect, met begrip, met liefde en geduld te behandelen en hun vrijheid en gevoeligheid te respecteren.

Maar waar ligt de grens? Bijvoorbeeld, wanneer het kind niet naar school wil, of zijn huiswerk niet wil maken . . . , moet je het dan daartoe verplichten, of dat maar zo laten?

Gebruik je gezond verstand! In plaats van proberen hen met geweld te dwingen dat zij de dingen die zij moeten doen ook echt uitvoeren, moeten jullie met hen praten, hen overtuigen van het belang van leren, hen stimuleren, samen met hen het huiswerk maken, dit opgewekt en vriendelijk doen en je zult zien dat het kind veel beter reageert dan wanneer het met geweld gedwongen wordt.

En wat moeten we doen opdat het kind ook de noodzakelijke, maar tegelijkertijd vervelende, of saaie dingen leert?

Maak het gezellig en doe het samen met hem, zodat het blij is met de aandacht en zich geholpen voelt met wat hij aan het doen is; dat stimuleert het om door te gaan. We hebben al gezegd dat de

kinderen zich vermaken met spelletjes en daarmee kan men hun veel dingen leren zonder dat ze die saai vinden en op die manier zal het kind er zelf naar verlangen te leren, omdat leren zo leuk kan zijn.

Hoe moet de opvoeding thuis, in het gezin zijn?

Besteed tijd aan het samenzijn met je kinderen, aan spelletjes met hen, aan praten met hen over hun dingen, over hun problemen en zorgen. Wees altijd open bij het beantwoorden van hun vragen. Denk eraan dat zij de wereld aan het ontdekken zijn en dat zij alles moeten vragen om te leren, ook al lijkt iets voor jullie zonneklaar . . . , voor hen is dat niet zo en wanneer zij merken dat jullie hen uitlachen, zullen zij zich terugtrekken. Jullie moeten veel geduld met hen hebben. Sta hen altijd toe -wanneer het kan- dat ze spelen, omdat voor hen spelen, léven is en door het spelen te verbieden, richten jullie veel schade aan. Laat voortdurend en nadrukkelijk zien hoe jullie je voelen, met woorden, met zoenen, met omhelzingen en liefkozingen. Geef hun de kans hun persoonlijkheid te ontwikkelen in vrijheid, dwing hen niet in een richting die jullie wel zou aanstaan. Houd van hen zoals ze zijn en help hen -beetje bij beetje- de scherpe kantjes van hun egoïsme af te halen en onbelemmerd hun 'warmte' en gevoeligheid te ontwikkelen. Laat jullie problemen en zorgen-van- volwassenen, die niets met hen te maken hebben, hun leven niet verstoren.

Maar komt het soms niet voor, dat het kind -wanneer men het te zachtvaardig behandelt- veeleisend en grillig wordt en met huilbuien en woedeaanvallen probeert zijn zin te krijgen? Wat kan men in dit geval doen?

Het is waar dat er ouders zijn die toestaan dat de kinderen zelfs dingen doen die gevaarlijk voor hen zijn en die voldoen aan al hun grillen, uit onachtzaamheid, uit karakterzwakte, of omdat ze de klachten van het kind niet langer willen aanhoren; dit heeft tot gevolg dat het kind veeleisend en lastig wordt en dat het zijn slimheid gebruikt om de wil van zijn ouders te breken en hen van gedachte te doen veranderen. In deze gevallen moet men vastberaden optreden, niet zwichten voor de chantage die het kind probeert uit te oefenen, maar men moet nooit reageren met geweld en agressiviteit. Wanneer het kind zich als een dwingeland gaat gedragen, moet men er nog minder aandacht aan schenken. Wanneer het kind merkt dat men hem negeert wanneer hij zich zo

gedraagt en er niets mee bereikt, zal het langzamerhand kalmeren. Help het kind zich bewust te worden van zijn eigen egoïstisch gedrag door er met hem over te praten en hem erover te laten nadenken.

Heb je nog een advies voor toekomstige ouders?

Ja, dat ze hun kinderen met liefde verwachten, opdat die ter wereld komen met de zekerheid dat er van hen gehouden en voor hen gezorgd gaat worden in alle aspecten van het leven, vooral in het emotionele aspect. Ik geef jullie de verzekering, dat als de kinderen die ter wereld komen, met liefde verwacht werden, het lijden van de wereld enorm zou afnemen.

Ik denk dat tegenwoordig de zaken verbeterd zijn ten opzichte van die in vroeger tijden. Ik verwijs hierbij naar het feit dat de huidige ouders zich meer bewust zijn van wat hun kinderen nodig hebben. Vergis ik me?

Het is waar dat er een zekere vooruitgang geboekt is. Vroeger kwamen de meeste kinderen ter wereld door onwetendheid van de ouders. Dat waren kinderen die ter wereld kwamen zonder dat de ouders daar uitdrukkelijk naar verlangden. Zij kwamen 'toevallig', omdat de partners seks bedreven zonder gebruik van anticonceptiemiddelen, daar er geen middelen beschikbaar waren en zij evenmin de opvoeding genoten hadden van de hedendaagse paren. Daarom kregen zij zoveel kinderen als biologisch-gezien mogelijk was en dat had tot gevolg dat de kinderen vaak ter wereld kwamen in heel moeilijke materiële omstandigheden. De meeste ouders maakten zich alleen maar zorgen over de overlevingskansen van hun kinderen, terwijl er nauwelijks of helemaal geen aandacht was voor de emotionele zorg. Dat waren nou niet de beste omstandigheden om ter wereld te komen, maar aangezien het voor de geesten noodzakelijk is om in de materiële wereld te incarneren om te leren en te evolueren, maakten ze van elke gelegenheid gebruik die zich voordeed. De gevoeligheid van deze geesten -van zowel ouders als kinderen- was minder ontwikkeld als tegenwoordig en hoewel de kinderen weinig emotionele aandacht kregen en liefde ondervonden, werd hun lijden toch ook verzacht door hun geringe gevoeligheid.

Tegenwoordig zijn de dingen in veel landen -vooral in het Westen- veranderd. Het percentage kinderen dat 'per ongeluk' -niet door de

ouders gewild- ter wereld komt, is afgenomen. Veel kinderen worden bewust door de ouders gewild. Door de grotere economische welvaart in het Westen en het feit dat het geen grote gezinnen betreft, zijn de overlevingskansen en de materiële aandacht van de ouders gegarandeerd. Deze kinderen hoeven geen honger te lijden, geen dorst te hebben, geen ziektes te krijgen als gevolg van ondervoeding en gebrek aan hygiëne. Maar zij blijven een tekort hebben aan iets fundamenteels: kinderen krijgen uit liefde en door liefde. Nog steeds komen de kinderen ter wereld vanwege andere motieven dan liefde.

Welke zijn die andere motieven dan liefde, die de ouders ertoe bewegen kinderen te krijgen?

Meestal wil men kinderen uit een soort verplichting, om de familielijn door te zetten, of omdat het een voordeel is kinderen te hebben die later -wanneer de ouders oud zijn- voor hen kunnen zorgen. Er zijn paren die op een bepaalde leeftijd nog steeds geen kinderen willen, omdat het krijgen van kinderen betekent, dat ze in hun leven een aantal veranderingen zullen moeten invoeren, waartoe ze niet erg geneigd zijn. Maar toch hebben ze kinderen, omdat biologisch de mogelijkheden om zwanger te raken met het ouder-worden afnemen. Zoals men -platvloers- zegt: "Ze zijn te oud om raak te schieten". Soms komt een zwangerschap tot stand als middel om de partner 'aan de haak te slaan' en hem ertoe te verplichten de partnersverbintenis voort te zetten, wanneer men bang is voor verbreking van de relatie, of als een wanhoopspoging de relatie te redden die niet functioneert.

Wat zijn de gevolgen voor deze kinderen die verwekt worden zonder liefde?

Veel van deze kinderen die zonder liefde verwekt worden en ter wereld komen, zullen lijden door het ontbreken van de liefde van hun ouders in de vorm van mishandeling, onbegrip, veronachtzaming, onverschilligheid; daardoor zullen zij erg te lijden hebben, omdat de kinderen die nu ter wereld komen, meer-ontwikkelde en gevoeliger geesten zijn dan in vroeger tijden, als resultaat van wat ze geleerd hebben in een groot aantal incarnaties. Daardoor lijden ze meer door het ontbreken van de emotionele aandacht, door de psychologische mishandeling, dan vroeger. En dit is de oorzaak van het grootste deel van het lijden van de in het Westen geboren kinderen, waar de ouders niet van

houden, hoewel de ouders hun best doen te geloven dat het probleem altijd bij het kind ligt, omdat het een slecht gedrag vertoont. Veel van deze lijdende kinderen gaan vanwege dit lijden uiteindelijk emotionele trauma's ontwikkelen, of fysieke ziektes door gebrek aan liefde, zonder dat de meeste ouders zich dat bewust zijn. Daarom is het nodig dat de ouders zich beter bewust worden van en meer gevoel krijgen voor het emotionele welzijn van de kinderen en op die manier veel van het lijden voorkómen dat hen nu teistert.

DE NAASTENLIEFDE IN HET LICHT VAN DE WET VAN DE LIEFDE.

We hebben ons erg geconcentreerd op de persoonlijke relaties, vooral op de partnerrelatie en de relaties met de kinderen, maar begrijp ik goed dat de onvoorwaardelijke liefde verder gaat dan de persoonlijke relaties?

Uiteraard! Voor de liefde bestaan er geen grenzen. Hoe meer liefde een geest te geven heeft, des te groter het aantal mensen is, waarvan hij kan houden, terwijl het niet van belang is of er sprake is van bloedverwantschap of niet. De doelstelling is: het verwerven van onvoorwaardelijke liefde, die alle wezens van de schepping omvat, zonder welk onderscheid dan ook. Daar sprak Jezus immers over toen hij tegen jullie zei: "Hou van je naaste, zoals van jezelf" en toen hij zei: "Hou van je vijand".

En waarom kost het ons zoveel moeite om te evolueren? Ik bedoel, is er geen andere manier om vlugger dit evolutieniveau te bereiken dat ons in staat stelt onvoorwaardelijk lief te hebben, zoals Jezus zei?

Alles waarover we praten gaat hier over. Om te evolueren tot de niveaus van Jezus moet je veel nadruk leggen op het uitschakelen van het egoïsme en het ontwikkelen van de gevoelens. En dit is helemaal niet makkelijk. Het is geen taak die in één leven verricht kan worden. Je hebt er honderdduizenden evolutie jaren voor nodig, duizenden incarnaties. Bovendien is het zo, dat hoewel alle geesten met dit doel incarneren, zij -wanneer zij geïncarneerd zijn- niet zover komen dat zij zich bewust worden waarom zij dat deden.

Bij de meeste mensen omvat het bewustzijn alleen de zaken die

zich voordoen in één fysiek leven en zolang het materiële fortuin hen toelacht, besteden zij hun leven aan de bevrediging van de materiële verlangens. Ze vatten elke existentiële overweging op als zinloze kletspraak, tijdverlies. Ze willen geen enkele verandering, omdat ze niet geïnteresseerd zijn in het opgeven van de grillige levensstijl die zij erop nahouden.

Sommigen onttrekken zich aan hun eigen innerlijke onrust, door het ontwikkelen van hun intelligentie via de wetenschappelijke, materialistische opvoeding en ze drijven de spot met elk soort existentieel onderzoek, of vinden dat zinloos.

Er zijn anderen die spiritualiteit en religie door elkaar halen en zich laten leiden door de godsdienst, omdat dat een makkelijke weg is; zij geloven immers dat ze aan het naleven van een aantal rituelen voldoende hebben om een bevoorrechte plaats in de "hemel" te verkrijgen en ze vervangen de spirituele arbeid aan zichzelf door vurige godsdienstijver, waarbij ze zichzelf voor de gek houden met de bewering dat dit: "Gode welgevallig is".

Er zijn ook mensen bij wie er in hun innerlijk wel een existentiële onrust ontstaat. Heel vaak is dit 'ontwaken' het gevolg van het feit dat ze veel pijnlijke omstandigheden in het leven hebben meegemaakt, waarin ze niet berusten en waarvoor ze een verklaring willen vinden. Ze zijn niet tevreden gesteld door de misleidende, of onvolledige verklaringen over de zin van het leven van de religie, of van de materialistische wetenschap, maar worden wanhopig door het feit dat ze geen bevredigende antwoorden krijgen op hun vragen.

De conclusie van dit alles is, dat de meeste mensen -uit desinteresse, uit onwetendheid, uit ongelof, uit fanatisme of wanhoop, uiteindelijk de échte zin van het leven niet vinden; daarom leven ze zonder het leven te begrijpen, noch ervan te leren, daar ze immers het leven niet benutten om te evolueren; dat wil zeggen, dat ze zich nauwelijks inspannen om zich los te maken van het egoïsme en om de gevoelens te ontwikkelen.

Zoals ik begrepen heb, spreekt het boeddhisme erover dat de oorzaak van het kwaad van de mens bestaat vanwege het feit, dat hij verlangen in zich draagt en dat de vernietiging van het

verlangen hem de innerlijke en de spirituele vooruitgang zal brengen. Wat is jouw mening daarover?

Welnu, je moet onderscheid maken tussen soorten verlangens. Een egoïstisch verlangen is niet hetzelfde als een vurig verlangen op grond van gevoelens. Sommige mensen verwarren de uitschakeling van het egoïstische verlangen met de vernietiging van élk verlangen en komen dan tot de conclusie dat ze hun wil moeten uitschakelen om spiritueel vooruitgang te boeken en dit is een enorme fout, waarvan veel mensen gebruik maken om anderen te manipuleren. Degene die jullie Boeddha noemen wist dat de oorzaak van het kwaad van het menselijke wezen het egoïsme was en dat het nodig was het egoïsme uit te schakelen om spirituele 'groei' te verkrijgen en hij doelde op egoïstisch verlangen als de impuls die de mens moet proberen uit de weg te ruimen uit zijn innerlijk, om uiteindelijk gelukkig te kunnen worden. Maar na verloop van tijd worden -zoals altijd het geval is- de woorden en de lessen verkeerd uitgelegd en heeft het wezen dat niet voldoende gevorderd is, het moeilijk om -op het ogenblik dat dit nodig is- onderscheid te maken tussen het waarachtige en het verdraaide en verklaart een vervalste les als wáár, alleen al omdat die 'verpakt' is in een spiritueel jasje.

Een voorbeeld?

Het standpunt over seks. Er zijn mensen die menen -omdat men hen dat in veel religies heeft doen geloven- dat het seksuele verlangen - juist omdat het een verlangen is- moet worden geëlimineerd wanneer men wil 'groeien' en zij doen hun uiterste best om hun seksuele verlangens altijd te onderdrukken. Dit is een grote vergissing, daar het seksuele verlangen gewekt kan worden als een manifestatie van partnerliefde dat bijdraagt aan geluk, dat men zich dan -abusievelijk- ontzegt. De goede verstaander zal inzien, dat het het seksuele verlangen is dat opgewekt wordt door wellust, of geilheid, dat wil zeggen het egoïstische verlangen is, waartegen men moet strijden om die uiteindelijk te overwinnen. In dit geval ligt de vooruitgang erin, dat men erin slaagt de seksualiteit in overeenstemming te brengen met het gevoel en erop toe te zien, dat die geen manifestatie is van een verslaving. Verwar daarom de eliminatie van de wellust, of geilheid, dat wil zeggen, de manifestatie van de egoïstische seksualiteit, niet met het puritanisme, dat elke manifestatie van de seksualiteit beschouwt als iets verderfelijks. We hebben al gezegd dat de seksualiteit ook een

manifestatie is van het gevoel, een afspiegeling van de liefde tussen partners. Het puritanisme is geen vroomheid, maar vooroordeel en onderdrukking en degene die zeer veel aanstoot neemt aan de anderen, is bijna altijd degene die het meest van zichzelf verbergt achter vooroordelen en onderdrukking.

Eerder heb je gezegd, dat er mensen zijn die de spiritualiteit en de godsdienst door elkaar halen. Welk verschil is er tussen spiritualiteit en godsdienst? Sommige mensen zijn van mening dat dat hetzelfde is.

Nee, dat is niet hetzelfde. De spiritualiteit is een individuele eigenschap en vermogen van de geest die hem voortdrijft om steeds verder te evolueren. Evolueren impliceert vrijwillig het vermogen ontwikkelen om lief te hebben en zó -progressief- de beschikking te krijgen over een grotere gevoeligheid, een beter geweten, een beter inzicht, meer wijsheid en meer geluk, om onder andere in te zien, wat de zin van zijn bestaan en van zijn omgeving is, van de ontwikkeling van zijn band met de andere wezens van de schepping en zijn Schepper, en hoe het universum functioneert, waarvan hij deel uitmaakt, daarbij inbegrepen de wetten die daar heersen.

De religies zijn menselijke organisaties met een hiërarchische structuur van mensen die zich groeperen rond een serie dogmatische, min of meer doelmatige geloofspunten, waarover niet gediscussieerd mag worden, die functioneren volgens het autoriteitscriterium, dat wil zeggen, dat degene die binnen de hiërarchische structuur het hoogste gezag uitoefent, de macht bezit om te besluiten, welke geloofspunten waarachtig zijn en geschikt om door de anderen -verplicht- geloofd te worden.

Hoe is het mogelijk, dat met de naastenliefde als basis van de monotheïstische godsdiensten en met zoveel mensen op de wereld die tevens in God geloven, er zoveel egoïsme en liefdeloosheid op de wereld is?

Daarover hebben we al eerder gesproken. In veel godsdiensten is de liefde slechts een dood woord, dat gebruikt wordt als een instrument, om' iemand aan de haak te slaan'; maar men brengt de liefde niet in de praktijk, noch blijkt die uit voorbeeldig gedrag. Bovendien wordt de liefde overschaduwed door andere normen en geloofspunten, waaraan men meer waarde toekent; veel van die

normen en geloofspunten zijn in strijd met het fundamentele van de liefde en de rest van de spirituele wetten. Bijvoorbeeld: iemand die de gelovigen verplicht om -zonder discussie- te geloven in een serie dogma's, maakt inbreuk op de wet van de vrije wil, daar hij immers de vrijheid van geloof verhindert. De religies vormen een fenomeen, dat past bij het egoïsme van het menselijke wezen, daar zij de individuele spiritualiteit manipuleren ten bate van het egoïsme van enkelen. In vroeger tijden dwongen de autoriteiten van de heersende godsdiensten hun geloof gewelddadig af en degene die zich niet onderwierp, werd ter dood gebracht. Hun macht was zó groot, dat het onmogelijk was om van zijn geloof af te vallen, zonder met zijn leven te spelen Tegenwoordig is in sommige landen de godsdienst nog steeds een juk dat de vrijheid van de mens verstikt.

Bedoel je dat de religies een hindernis vormen voor de evolutie van de mens naar de liefde?

Wat ik wil zeggen is, dat het egoïsme van de mens een hindernis is voor de evolutie in de liefde; het egoïsme is zó gewiekst, dat het infiltreert in de spiritualiteit van de mens, door die te verdraaien en te manipuleren en het resultaat van die mengeling van spiritualiteit en egoïsme is de oorsprong van de religies. We hebben al besproken dat veel godsdiensten ontstaan zijn als gevolg van de missies van verder-geëvolueerde wezens, die waarachtige spirituele boodschappen brachten die doordrongen in de harten van de mensen, maar dat deze boodschappen in de loop van de tijd werden verdraaid en vervormd door ambitieuze, weinig-geëvolueerde geesten, die hoofdpersonen wilden zijn, met het doel hun drang naar macht en rijkdom te bevredigen. Onder de invloed van deze wezens, die geleid werden door egoïsme, zijn de waarachtige, spirituele wetten vervangen door de wetten van het egoïsme, die 'verpakt' werden met schijnbare spiritualiteit, met de ornamenten van rituelen en ceremonies.

Heb je een voorbeeld van hoe de échte spirituele wetten vervangen werden door de wetten van het egoïsme?

Ja. In jullie wereld hebben jullie de spirituele wet van de rechtvaardigheid vervangen door het egoïstische "meten met twee maten"; dat wil zeggen: het ruimhartige voor jullie zélf en het kleinzielige voor de anderen. Iedereen beoordeelt dat wat in zijn voordeel is als rechtvaardig, en als onrechtvaardig, wat in het

voordeel is voor de anderen. Hoewel het eenzelfde zaak betreft, zien jullie die verschillend, afhankelijk van het feit of jullie het doen, of dat het de anderen zijn die het doen. Jullie beoordelen jullie daden op een egoïstische manier en bekritisieren die van de anderen hartstochtelijk, ondanks het feit dat het dezelfde daden betreft. En degene die voelt dat hij meer macht kan uitoefenen, legt uiteindelijk zijn wet op aan de anderen. Bijvoorbeeld: degenen die de macht bezitten, genieten meestal van meer privileges dan de anderen, zoals onevenredige salarissen, onrechtmatige pensioenen en belastingvrijstellingen, terwijl ze bij de rest van de burgers veel striktere normen hanteren.

Jullie hebben de wet van de liefde vervangen door de egoïstische wet van de voldoening die de rijkdom en het succes bieden; daarom denken jullie dat goeddoen betekent: je daden richten op het verkrijgen van voldoening van de materiële dingen waarin je geïnteresseerd bent en waarnaar je verlangt: het succes, de roem, een gerieflijk leven waarin je je uitbundig kunt uitleven en je je de prettige dingen kunt permitteren, ook al gaat dat ten koste van het lijden van je medemensen en jullie vinden het verkeerd, wanneer jullie je door hen de kleinste ontbering moeten ervaren. Maar zó is het niet. Het goede doen -op de juiste manier begrepen- is handelen in harmonie met de wet van de liefde en het kwade doen weerspiegelt de daden die ingaan tegen de wet van de liefde; dit zijn in het algemeen egoïstische daden, die het lijden en ongelukkig-zijn veroorzaken.

De wet van de vrije wil hebben jullie vervangen door de wet van de sterkste. Dat wil zeggen, de sterkste verplicht de zwakste om te doen waar de sterkste zin in heeft. Daarom kijkt men in jullie wereld vaak naar wie de dingen zegt, naar zijn positie en zijn titel, naar zijn rang en niet naar het waarheidsgehalte van wat hij zegt. Naar iemand die nederig is wordt niet geluisterd, ook al zegt hij de waarheid, terwijl iemand die de macht heeft, beroemd en succesvol is, die zichzelf verheerlijkt met rangen en titels die door de mensen zijn uitgevonden, kan naar hartenlust zeggen wat hij wil en alles wat hij over iets zegt, zal men in overweging nemen. Veel van de beroemde mensen vertellen valse boodschappen, die erop gericht zijn de mensen te manipuleren en op te hitsen en desondanks beschouwt men hen als hoogstaande mensen. De overheersing van de "wet van de sterkste" en het weinige respect

voor de wet van de vrije wil wordt duidelijk in de opstelling van de religieuze autoriteiten. Hoe is het mogelijk dat personen die zichzelf beschouwen als spiritueel-ontwikkeld, de meest intolerante, onbegrip tonende mensen zijn, die alleen maar de nadruk leggen op het scrupuleus navolgen van normen en rituelen en kritiek leveren op hen die ze niet nakomen, die zo gemakkelijk de daden en het gedrag van anderen veroordelen en zo weinig belang hechten aan zelf-correctie van hun slechte, egoïstisch gewoontes? Zijn de tolerantie en het begrip voor de ideeën van anderen soms geen spirituele deugden? Waar zijn bij hen die deugden?

Maar ik meen dat er -tenminste tegenwoordig- veel mensen zijn die dit egoïstische gedrag erkennen, die de manipulatie van de spiritualiteit die zich heeft voorgedaan in de schoot van de religies, toegeven en die bezig zijn met een zoektocht naar de authentieke, spirituele kennis.

Dat is iets positiefs, maar die kennis is niet genoeg. Nodig is: het waarachtige onderkennen en scheiden van het valse, omdat niet alles dat blinkt -ook al draagt het een vermeend zegel van spirituele kennis- goud is. Het belangrijkste is, dat je datgene wat je leert met betrekking tot de gevoelens en het egoïsme, zelf in praktijk brengt, want als je dat niet doet, kom je ook niet verder. Ik bedoel, dat je de spirituele 'groei' niet verwacht met het feit dat je kennis hebt genomen van bepaalde, spirituele kennis. Wanneer men de verkregen kennis, die moet dienen om voortgang te boeken in de ontwikkeling van de gevoelens, gebruikt om het egoïsme -geraffineerd gestoken in een spiritueel jasje- de vrije teugel te laten . . . , dan valt men in dezelfde valkuil waarin de religieuze hiërarchieën gevallen zijn.

Wat bedoel je?

Ik wil daarmee zeggen, dat er veel mensen zijn die grote ijver aan de dag leggen om de spirituele kennis uit verschillende bronnen te leren kennen en te bestuderen. Maar wanneer ze daarna de verkregen kennis gebruiken met de bedoeling om er profijt van te trekken, of er beroemd door te worden, bewonderaars te krijgen, een hoofdrol te spelen, omdat ze vinden dat ze beter zijn dan de anderen . . . , dan laten ze -in plaats van dat ze de gevoelens ontwikkelen- hun ijdelheid de vrije teugel. En dat is nog ernstiger, niet alleen omdat iemand zich daarmee te gronde richt, maar omdat men bijdraagt aan het in verwarring raken en het op een

zijspoor brengen van het spirituele pad van anderen; men brengt immers met zijn voorbeeld zijn volgelingen in verwarring. Dit is wat Jezus in zijn tijd veroordeelde toen hij de priesters "blinde leiders van blinden" noemde. Daarom is het erg belangrijk om eerst eens goed naar zichzelf te kijken, alvorens tegen anderen plotseling te gaan "preken", omdat degene die niet eerst zichzelf observeert en niet zijn eigen egoïsme onderkent en probeert die uit te schakelen, niet geschikt is om een voorbeeld te zijn voor anderen in altruïstisch gedrag.

Een voorbeeld om dit punt te verduidelijken, zou me goed uitkomen.

Ik zal je een verhaal vertellen als voorbeeld van wat ik je zeg. In een klas van een spirituele school bevonden zich een leraar en zijn groep van honderd leerlingen. Zij hadden de verschillende fasen van het egoïsme in het evolutieproces (de ijdelheid, de trots en de hoogmoed) leren kennen en hoe het egoïsme in elk van deze fasen zich manifesteerde. Als eindsamenvatting van heel de les zei hij tegen hen: "Het voornaamste kenmerk van de ijdelheid is de drang om hoofdpersoon te zijn, het méér willen zijn dan de anderen. Het voornaamst kenmerk van de trots is de angst om zichzelf te laten zien zoals men is. Het voornaamst kenmerk van de hoogmoed is - hoewel de personen in die fase de nederigsten zijn van allen- dat ze nog niet helemaal nederig zijn".

Na deze uitleg vroeg hij aan iedere leerling om zich volgens de zojuist opgedane kennis een plaats te geven op één van deze drie niveaus en om die daarna -anoniem- op een briefje te noteren. Daarna vroeg hij hun dat briefje in een vaas te deponeren met het doel de uitkomst te bekijken en gezamenlijk het evolutieniveau van de klas te bespreken. De leraar zei, nadat hij de briefjes geteld en bestudeerd had, tegen de leerlingen: "Tachtig van jullie bevinden zich in de fase van de ijdelheid, negentien zijn in de fase van de trotsheid en slechts één van jullie bevindt zich in de fase van de hoogmoed".

De onaangenaam-verraste leerlingen beginnen onder elkaar te mopperen. Zij vragen zich onder elkaar af, hoe zij zichzelf ingeschat hebben. Ze worden het eens over een woordvoerder die zich tot de leraar richt om hem duidelijk te maken, dat ze het niet eens zijn met de resultaten: "Mijnheer, wij hebben ons onder elkaar afgevraagd, wat ieder van ons op zijn briefje geschreven had en die gegevens komen niet overeen met de resultaten die U ons verteld heeft, daar

minstens tien leerlingen zich beschouwen als hoogmoedigen, terwijl U er slechts één geteld heeft". De leraar zegt dan tegen hen: "Wanneer jullie het er niet mee eens zijn, tellen jullie het zelf dan nog maar een keer".

De leerlingen pakken het doosje met de briefjes en tellen die opnieuw en dat resulteert in tachtig leerlingen die zichzelf beschouwden als behorend tot de fase van de hoogmoedigen. negentien van hen stemden blanco en één leerling zag zichzelf in de fase van de ijdelheid. Naar aanleiding van de resultaten neemt de woordvoerder van de leerlingen het woord en zegt: "Hebt U het gezien, mijnheer?" Wij hadden gelijk, daar de meesten zich een plaats hadden gegeven in de fase van de hoogmoed, zoals we gezegd hadden".

De leraar antwoordt: "Jullie hebben inderdaad de resultaten van de telling gegeven, maar jullie hebben niet het échte resultaat gegeven".

"Wij begrijpen niet wat U daarmee wilt zeggen", zei de leerling die als woordvoerder fungeerde.

Opgewekt antwoordde daarop de leraar: "Ik zal het jullie zelf uitleggen. De tachtig die de hoogmoed stemden, bevinden zich in werkelijkheid in de fase van de ijdelheid, de fase die gekenmerkt wordt door de zucht naar het spelen van de hoofdrol en het méér willen zijn dan de anderen. Maar daar zij wisten dat de hoogmoed de fase was van de meest-gevorderden, wilden zij in alles niet de laatsten, maar eersten zijn en vereenzelvigden zij zich met de mensen van de hoogste fase.

De negentien leerlingen die blanco stemden behoren in werkelijkheid tot de fase van de trotsheid, die gekarakteriseerd wordt door de angst zich bloot te geven. Daarom stemden zij blanco uit angst hun zwakheid te laten blijken. En de enige die ijdelheid stemde is in werkelijkheid degene die zich in de fase van de hoogmoed bevindt, daar hij immers de nederigste van allemaal is; hij plaatste zich immers -daar hij twijfelde- op de laagste trede van allemaal.

Het ontbreken van nederigheid is dus een kenmerk van hoogmoed, of niet?

Het ontbreken van nederigheid is aanwezig in alle fasen, in die van de ijdelheid, in die van de trots en in die van de hoogmoed en is nadrukkelijker aanwezig in de fase van de ijdelheid dan in de

andere twee, omdat dit een minder-gevorderde fase is. Wat er aan de hand is, is dat het veel moeite kost om waarachtig nederig te worden en zelfs geesten in de fase van de hoogmoed zijn er niet in geslaagd om zich helemaal te ontdoen van het gebrek aan nederigheid. Als we gezegd hebben dat de hoogmoedige gekenmerkt wordt door het gebrek aan nederigheid, dan deden we dat, omdat hij al andere gebreken overwonnen heeft en dit gebrek als voornaamste tekort nog moet worden overwonnen, terwijl de ijdele en de trotse mensen eerst nog andere gebreken moeten overwinnen, voordat ze het overwinnen van het gebrek aan nederigheid moeten aanpakken. Sommige mensen geloven dat het feit dat ze hun gebrek aan nederigheid erkennen betekent, dat ze de fase van de hoogmoed bereikt hebben. In werkelijkheid identificeren ze zich met deze fase, niet omdat ze het erkennen van het gebrek aan nederigheid prettig vinden, maar omdat deze fase een verder-gevorderde etappe is dan de trotse en de ijdele fasen en zij het prettig vinden, zichzelf te beschouwen als behorend tot de hoogste 'rang' van de spirituele vooruitgang, hoger dan die van de anderen. En dit is een typisch kenmerk van de ijdelheid: dat méér willen zijn dan de anderen en het niet minder willen zijn dan wie dan ook.

Het zou me goed uitkomen dat je me uitlegt wat precies de moraal is van het voorafgaande verhaal, omdat dit voor mij niet duidelijk is.

Wat ik met dit verhaal wilde laten zien is, dat jullie het erg moeilijk vinden om jullie egoïsme toe te geven. Daarom doen jullie je uiterste best om die te verhullen, opdat die maar niet opvalt; jullie doen dat vaker, dan pogen dat egoïsme werkelijk aan te pakken en dat maakt dat jullie -onvermijdelijk- vast lopen, omdat degene die dat egoïsme niet wil toegeven, deze niet kan overwinnen. Daarom nemen jullie de adviezen van mensen die jullie aangeven wat de uitingen zijn van het egoïsme in jullie, maar moeilijk aan. Jullie willen allen maar complimentjes horen en niet de waarheid. Jullie geven hoog op van degenen die jullie prijzen, terwijl jullie degenen die jullie de waarheid zeggen om jullie vooruit te helpen, bekritisieren. Zo is het moeilijk om voortgang te boeken.

Maar is het dan niet waar dat we leven in een periode van spirituele opleving en dat er veel mensen zijn die graag iets voor de ander willen doen?

Er zijn tegenwoordig veel mensen die zeggen dat ze ernaar

verlangen spiritueel te leven en die iets voor de anderen willen doen. En dat is goed. Maar voordat je de anderen gaat helpen, moet je goed naar jezelf kijken en weten, of dat wat je wilt doen gericht is op het helpen van anderen, of dat je door anderen bewonderd en erkend wilt worden. Wanneer het de tweede mogelijkheid betreft, kun je beter niets doen. Het is goed eerst naar jezelf te kijken en na te gaan hoe ver je capaciteit reikt. Mensen helpen is niet gemakkelijk en vereist veel voorbereiding. Wanneer we niet geprepareerd zijn, kunnen we er meteen genoeg van krijgen, of kunnen we anderen in verwarring brengen in plaats van hen te helpen.

Begrijp ik uit je woorden, dat iedereen de aanleg heeft om lief te hebben en dat niet iedereen hetzelfde kan doen voor de anderen? Maar wat is dan de eerste stap die iemand kan zetten als hij écht van de naaste wil houden?

De eerste stap moet altijd zijn: het eigen egoïsme erkennen en veel nadruk leggen op het vermijden van egoïstisch gedrag tegenover de anderen. Wanneer men deze stap niet zet, kan men de meergevorderde fasen niet bereiken. Het is normaal dat bijna niemand de moeite doet om zich innerlijk te verdiepen en het egoïstische deel van zijn persoonlijkheid te erkennen. Daarom loopt men vast aan het begin van de weg en kan men geen stap verder komen.

Er zijn mensen die op de goede manier de weg van anderenhelpen opgaan en de noodzakelijke spirituele hulp krijgen dat te doen. Maar heel vaak komt het voor dat de mensen zich niet afstemmen op wat ze krijgen, maar meer hulp zouden willen ontvangen en meer hulp zouden willen geven dan waartoe ze in staat zijn, omdat ze zich goed voelen in die situatie. Maar het innerlijke vermogen 'groeit' niet van vandaag op morgen, maar gaat gepaard met veel krachtsinspanning, met veel ontwikkelingstijd; het vereist veel levens waarin constant gewerkt wordt aan het elimineren van het egoïsme en de ontwikkeling van de gevoelens. Maar er zijn veel mensen die deze persoonlijke taak willen omzeilen. Ze zouden heel graag willen dat een toverstaf hen aanraakte en hen zou veranderen in magiërs, die in staat zijn de grootste wonderen te verrichten. Ze zouden niet alleen vervuld willen worden met liefde, maar ook geëerd en bewonderd willen worden door de anderen en deze ambitie zet hen ertoe aan te geloven, dat hun wens werkelijkheid wordt. Op dat moment brengt hun eigen onvolmaaktheid hen ertoe, te geloven dat gedachten

die hun eigen egoïsme hun influistert, boodschappen zijn van spirituele gidsen en dat wat men nu doet met de bedoeling een hoofdrol te spelen, onbaatzuchtige hulp aan anderen is. Men zoekt namelijk niet naar spirituele 'groei', maar naar iets dat daarop lijkt. Sommige mensen zijn zich daarvan meer bewust dan anderen, daar het egoïsme heel subtiele en suggestieve manieren heeft om ons te overtuigen. Wanneer iemand zich daarvan niet bewust is, zal hij van mening zijn dat hij spiritueel-gevorderd is, terwijl hij in werkelijkheid alleen maar zijn egoïsme vergroot. Er zijn vormen van egoïsme die speciaal interfereren in de ontwikkeling van de naastenliefde en wanneer men die niet bestrijdt, komen mensen er uiteindelijk toe, de intentie tot naastenliefde te vervangen door de intentie om van de naaste te profiteren.

Welke zijn die vormen van egoïsme die interfereren in de ontwikkeling van de naastenliefde?

Dat zijn de valsheid of kwaadwilligheid, de jaloezie, de mateloze eerzucht en de schijnheiligheid, het verlangen om de hoofdrol te spelen en de arrogantie.

Kunnen we die nu behandelen?

Ja.

Wil je de valsheid met me bespreken?

Ja. De valsheid of kwaadwilligheid is het ego gevoel dat een beschrijving geeft van diegene die opzettelijk, of met de intentie handelt om expres iemand schade toe te brengen, die zich daarvan bewust is en die een zekere bevrediging ervaart of geniet, wanneer hij erin slaagt anderen te doen lijden. Iemand die vals is gebruikt gewoonlijk zijn intelligentie om de manier te zoeken om de grootst-mogelijke schade te veroorzaken zonder ontdekt te worden en zodoende ontwikkelt hij ook de schijnheiligheid. De valsheid voedt zich met andere ego gevoelens, zoals de jaloezie of de mateloze eerzucht, zodanig dat degene die vals is, gewoonlijk ook jaloezers en mateloos eerzuchtig is.

Wil je de jaloezie met me doornemen?

De jaloezie is het ego gevoel, dat zich manifesteert als antipathie voor, of het afwijzen van die mensen die iets bezitten dat iemand zelf wil hebben. Dat iets kan een materieel bezit, of een materiële, mentale, of spirituele eigenschap zijn. Dat wil zeggen, men kan

jaloers zijn op iemand, omdat die rijk is (materieel bezit), omdat die mooi is (materiële eigenschap), omdat die intelligent is (mentale eigenschap), omdat die goed is of omdat die kan liefhebben (spirituele eigenschappen). De jaloezie speelt een grote rol in de ijdelheid, omdat die jaloezie zijn oorsprong vindt in het verlangen om méér te zijn dan de anderen; daardoor maakt de jaloezie, dat men zich -doorlopend- vergelijkt met die anderen, met de bedoeling méér te zijn dan de anderen. Iemand die bevangen is door jaloezie is in staat om elk plan te beramen om degene waarop hij jaloers is, te vernederen, te benadelen of te bekritisieren. De jaloerse mens verheugt zich over de narigheid van de anderen en betreurt hun blijdschap.

Manifesteert de jaloezie zich in dezelfde vorm in de verschillende niveaus van de spirituele 'groei, of zijn er nuances te onderkennen?

Er zijn nuances. De jaloersheid gericht op materiële zaken is gewoonlijk een kenmerk van de fase die loopt van de primitieve ijdelheid tot in de gevorderde ijdelheid, terwijl de jaloersheid die opgewekt wordt door spirituele eigenschappen, vóórkomt vanaf de gevorderde ijdelheid en de trotse fase, inclusief de fase van de hoogmoed. Degene die de fase van de gevorderde ijdelheid bereikt heeft kan jaloers zijn op zowel het materiële als het spirituele. In de fase van de trotsheid is de jaloezie vooral gericht op het spirituele en de gevoelsaspecten.

Hoe manifesteert de jaloezie zich in de ijdele mens precies?

De ijdele mens is jaloers op degenen die goederen bezitten, of eigenschappen hebben die hijzelf niet heeft. De jaloerse, ijdele mens is ertoe geneigd degene waarop hij jaloers is, te vernederen, of zwart te maken en te bekritisieren tegenover anderen, met het doel een slecht imago van hem te creëren. Dat wil zeggen, hij verandert de werkelijkheid om anderen te laten geloven, dat hij benadeeld is door degene waarop hij jaloers is, of om zijn agressie tegenover degene waarop hij jaloers is te rechtvaardigen, of te verhullen. Zij zullen proberen hun doel: de mensen waarop ze jaloers zijn in diskrediet brengen, te bereiken via suggestie, manipulatie, het spelen van de slachtofferrol, valsheid en bedrog. Wanneer ze dat op die manier niet bereiken, kunnen ze hun toevlucht nemen tot het nemen van meer-directe maatregelen, zoals verbale agressie, intimidatie, chantage, gewelddadige dwang en zelfs fysiek geweld. Ze overtuigen er zichzelf van dat ze

gelijk hebben en dat hun haat en antipathie gerechtvaardigd zijn. De bevrediging van hun verlangen gaat boven alles en ze zijn zich niet bewust van de schade die daardoor bij de anderen kan ontstaan.

Hoe manifesteert de jaloezie zich bij de trotse mens en waarop is hij precies jaloers?

De trotse mens is gewoonlijk -in tegenstelling tot de ijdele mens- niet jaloers op wat de mensen in materieel opzicht bezitten, maar veeleer op zaken die gerelateerd zijn aan de gevoelens. De voornaamste oorzaak van de jaloezie van de trotse mens is gelegen in de gevoelsrelaties. Wanneer hij nog steeds de liefde niet heeft ontdekt en niet gelukkig is, kan hij jaloers zijn op de liefdesgevoelens die er bestaan tussen andere mensen. Laten we een voorbeeld nemen. De jaloerse, trotse mens wordt verliefd op een ander. Wanneer die andere persoon die liefde niet beantwoordt omdat die van iemand anders houdt, wordt die trotse mens jaloers; hij zal jaloers worden op degene die de liefde krijgt van de persoon waarop hij verliefd is, omdat hij denkt dat die andere mens iets bezit dat hij voor zichzelf wil hebben. Dat wil zeggen, hij zal gevoelens van antipathie ontwikkelen voor degene die hij ziet als zijn mededinger, omdat hij van mening is, dat die hem zijn geliefde heeft afgenomen. De trotse mens die gevangen zit in het web van zijn jaloezie op de gevoelens van anderen, doet zijn uiterste best om zijn werkelijke gevoelens te verbergen. Hij verhuult voor de andere mensen wat hij voelt, terwijl hij tegelijkertijd subtiele pogingen in het werk stelt om te bereiken wat hij wil, zonder dat openlijk te laten merken; hij is immers bang afgewezen te worden. Hij zal zijn best doen zich beter voor te doen dan zijn rivaal, om degene te veroveren waarvan hij denkt te houden. Hij kan gebruik maken van zijn charme, van zijn goede manieren, van suggesties, van zijn opgetogenheid en zijn overtuigingskracht. Wanneer hij inziet dat hij onmogelijk zijn doel kan bereiken, sluit hij zich op in zichzelf, in zijn verdriet, in zijn woede en in zijn machteloosheid. Hij isoleert zich en wijst de hulp af die men hem kan aanbieden om uit zijn situatie te komen. Het kan zover komen, dat hij diepere wonden veroorzaakt in de gevoelens dan de ijdele mens, omdat hij over een kennis beschikt omtrent de gevoelens en die kennis kan gebruiken om gevoelsschade toe te brengen. Hij kan zelfs intriges beramen teneinde onenigheid te veroorzaken bij de partners en degene waarvan hij houdt te kennen geven dat zijn partner in

werkelijkheid niet écht van haar houdt. Wanneer jaloerse, trotse mensen erin slagen twijfel te zaaien, zullen ze daarvan profiteren om de plaats van de ander in te nemen. Verblind als hij is door de jaloezie, zal de trotse mens geen acht slaan op het feit dat hij de wet op de vrije wil overtreedt van degene waarvan hij - zogenaamd- houdt., daar hij immers diens wil niet respecteert, noch accepteert dat de gevoelens van degene van wie hij denkt te houden, naar een ander uitgaan en niet naar hem.

Hoe kan men de jaloezie te boven komen?

Allereerst door toe te geven dat men jaloers is, door dat te erkennen. De trotse mens is zich meer bewust van zijn jaloezie dan de ijdele mens; hij kent immers de ego-gevoelens beter. Helaas komt de jaloezie heel vaak voor in jullie wereld en de meeste jaloerse mensen herkennen die gevoelens niet bij zichzelf als zodanig, waardoor die aanwezig blijven; wie zijn slechte gewoonte niet erkent, kan er immers niet toe overgaan die te veranderen.

Om de jaloezie te overwinnen moet men het verlangen opgeven méér te zijn dan de anderen, afzien van het verlangen om dat wat anderen bezitten, te willen hebben en zich bewust worden dat het geluk niet afhangt van het wegnemen van iets dat een ander toebehoort, maar van de bewustwording van eigen kwaliteiten en gewoontes. Het is precies andersom: zowel de valsheid als de jaloezie zijn een belangrijke oorzaak van je-ongelukkig-voelen, een innerlijke ziekte, daar ze immers een voedingsbodemp vormen voor de meest-verderfelijke en de meest-tegen-de-naasteliefde-ingaande ego-gevoelens, omdat ze een afweerhouding ten opzichte van andere mensen veroorzaken, die in intensiteit kan variëren, van antipathie, afkeer en wrok tot aan haat. De onmogelijkheid om te bereiken wat iemand verlangt, veroorzaakt ook razernij, machteloosheid en droefheid.

En hoe kunnen wij de valsheid overwinnen?

Dat is een kwaad waarvoor je moeilijk een oplossing kunt vinden via inzicht en bewustwording, omdat degene die aan dit kwaad lijdt, er zich volledig van bewust is dat hij schade aanricht. Valse mensen zijn heel volhardend in het veroorzaken van leed. In het algemeen beginnen ze niet eerder iets van meeleven te vertonen voordat ze bij zichzelf aan den lijve ervaren hebben wat ze anderen aandeden. In die momenten van zwakte en kwetsbaarheid kan een daad van onvoorwaardelijke en belangeloze liefde voor hen

door degenen die in het verleden hun slachtoffers waren, in één klap een verandering teweeg brengen, omdat die daad al hun mentale schema's door elkaar gooit. Het zijn mensen die er bij hun daden aan gewend zijn altijd uit te gaan van hun eigen belangen. Ze kunnen het mentaal niet verwerken dat degenen die zij zoveel schade toebrachten en nu de kans hebben om zich te wreken, het besluit nemen om hen te vergeven en hen te helpen. Op dat ogenblik neemt de valsheid gewoonlijk af en wordt vervangen door een gevoel van onwankelbare loyaliteit jegens hun vroegere slachtoffers, die hun vergiffenis schonken en hen hielpen toen dat nodig was, ondanks het feit dat zij wisten dat zij die clementie en die hulp niet verdienden.

Wil je nu de eerzucht met me bespreken?

De eerzucht is een sterk verlangen naar bezit, of naar een positie van dominantie. Wanneer de eerzucht gericht is op het bezitten van materiële zaken, manifesteert die ambitie zich dus in de vorm van hebzucht en gierigheid. Dat wil zeggen dat de hebzucht en de gierigheid in werkelijkheid varianten zijn van de eerzucht.

De eerzucht die gericht is op macht en dominantie over territoria en mensen, is een andere variant van de eerzucht. Degene die aan eerzucht lijdt is gewoonlijk ook jaloers, omdat hij ernaar verlangt erin te slagen boven alles en allen te staan en hij niet toestaat dat iemand hem in de schaduw stelt. De eerzuchtige mens is nooit tevreden met wat hij verkrijgt en heeft een onvoldaan verlangen om steeds meer te bezitten. Hij is van mening dat hij gelukkig zal worden wanneer hij erin slaagt de doelen te bereiken die hij zich gesteld heeft. Wanneer hij eenmaal bereikt wat hij van plan was, is hij echter niet tevreden, maar wil hij altijd méér. Dan zoekt hij een nog buitensporiger doel uit, dat nog moeilijker te bereiken is.

Maar zijn er dan geen mensen die edele doelen nastreven, zoals de wereldvrede, of het uitroeien van de honger, of de oorlog? Handelen die dan incorrect?

Deze doelen zijn geen ambities, maar aspiraties. Het verschil tussen aspiratie en ambitie in de zin die wij hier aan het woord geven is, dat de ambitieuze mens niet actief is uit edele motieven, maar uit egoïstische; daarom kennen ze geen twijfel wanneer ze in actie komen. Het verlangen van de ambitieuze mens naar bezit en macht kent geen grenzen, omdat hij nooit tevreden is met wat hij heeft. Dat wil zeggen, dat de eerzucht onverzadigbaar en

buitensporig is. De eierzuchtige mens respecteert geen enkele ethische of morele wet. Hij hanteert het concept dat het doel de middelen heiligt; en daarom respecteert hij ook de vrije wil niet. Daarom legt hij gewoonlijk zijn criteria op aan anderen en duldt hij geen mislukking. Hij wordt heel erg boos wanneer er aan zijn verwachtingen niet voldaan wordt en zoekt dan gewoonlijk naar agressievere en meer schade-berokkenende manieren in een poging zijn doel te bereiken. Dat wil zeggen, dat hij wanneer hij er niet in slaagt goedschiks te bereiken wat hij wil, hij dat dan kwaadschiks doet. Daarom bevredigt hij zijn eierzucht zelden zonder anderen te benadelen.

Hoe kom je van die eierzucht af?

Door je bewust te worden van het feit dat dit sterke verlangen naar bezit of macht je niet gelukkig maakt, maar alleen bij jezelf verwarring en onrust veroorzaakt en allerlei soorten van leed bij anderen. De buitensporige eierzucht is een uiterst-schadelijke manifestatie van het egoïsme. De mensen die gedomineerd worden door een buitensporige vorm van eierzucht, veroorzaken heel veel schade en lijden voor de mensheid, maar belasten zichzelf ook met een grote karmische schuld. De zware criminelen van de mensheid zijn de machthebbers, die de pretentie hebben de bezitters van de materiële wereld te zijn, die de touwtjes van de internationale politiek en de financiën in handen hebben en daar naar eigen goeddunken aan kunnen trekken, daar zij in hun begeerte naar de overheersing van de wereld, niet aarzelen om beslissingen te nemen die lijden en dood veroorzaken van miljoenen mensen, wanneer zij daardoor hun rijkdom en macht zien toenemen. Maar zij begrijpen niet dat al dat lijden dat zij veroorzaken, op hen zal terugvallen wanneer zij naar het spirituele niveau terugkeren.

Alles waarnaar zij zo vurig verlangden, alles, absoluut alles zullen zij kwijtraken, wanneer ze de materiële wereld verlaten en wat ze zullen vinden als ze naar de spirituele wereld gaan, is een enorme karmische schuld, die zal aanvangen met het ervaren bij zichzelf van al het lijden dat zij bij andere mensen hebben veroorzaakt. En hun geest zal pas ophouden te lijden, op het moment dat al het kwaad dat ze aangericht hebben, hersteld is; dat kan hen zoveel tijd kosten, dat het hun uiteindelijk een eeuwigheid lijkt.

Wil je nu de schijnheiligheid met me bespreken?

De schijnheiligheid is -meer dan een egoïstisch egogevoel an sich- een manifestatie van de ijdelheid. Zij is het verlangen naar wat men niet is, naar het creëren van een mooi beeld van zichzelf. De schijnheilige mens is degene die er niet naar verlangt spiritueel vorderingen te maken, maar wel die schijn op te houden, met het doel geprezen en bewonderd te worden. De schijnheilige is niet op zoek naar een verandering, maar wil alleen voor de buitenwereld de schone schijn ophouden. Daarom is de schijnheilige een grote vijand van de spirituele vooruitgang, omdat hij er niet aan werkt om te veranderen en zijn egoïsme te elimineren, maar slechts om dat egoïsme te verbergen voor anderen en een beeld in stand te houden van valse goedheid. Schijnheiligen zijn gewoonlijk mensen die sluw te werk gaan, om uiteindelijk een overtuigend beeld van zichzelf te creëren dat ze werkelijk goede mensen zijn en zij zullen handelen ten gunste van de anderen, terwijl ze in werkelijkheid actief zijn om hun eigen egoïsme te bevredigen. Schijnheilig gedrag komt regelmatig voor in de politiek, vooral in de periode van de verkiezingen, daar alle kandidaten zich immers inspannen om goed voor de dag te komen en de schijn op te houden, dat zij het verlangen van de burgers naar een verbetering van de levensomstandigheden zullen bewerkstelligen, met het doel hen ervan te overtuigen op hen te stemmen. Maar wanneer zij uiteindelijk aan de macht zijn, worden hun activiteiten gericht op hun eigen belangen, of op de belangen van hen aan wie ze gunsten verschuldigd zijn. Maar niet alleen in de politiek bestaat er een tendens om naar buiten een imago op te houden dat anders is dan men is, met het doel om van anderen te profiteren; deze tendens komen we in alle gebieden van het leven tegen. Daarom is de schijnheiligheid een grote vijand van de naastenliefde, gegeven het feit dat er veel mensen zijn die doen alsof ze van de andere mensen houden, terwijl ze achter dit schijnbeeld van goedheid, egoïstische doelstellingen verbergen; dat kunnen verlangens zijn naar erkenning, roem, rijkdom, of macht.

En hoe kunnen we onderscheiden of we te maken hebben met iemand die handelt uit échte goedheid, of met iemand die alleen maar de schijn ophoudt?

De goede mens handelt oprecht en belangeloos en zorgt dat er een duidelijk verband bestaat tussen wat hij zegt en wat hij doet. De schijnheilige doet alsof en spreekt zichzelf constant tegen, daar

hij het ene zegt en het andere heel anders doet. Daarmee zet hij zichzelf in zijn hemd. Bijvoorbeeld: zij doen zich voor als bescheiden mensen, terwijl iemand die bescheiden is, nooit opschept over het goede dat hij doet voor anderen. Het is hem genoeg dat goede te doen om zich voldaan te voelen, terwijl de schijnheilige niets voor iemand doet, als hij daar niet iets voor terug krijgt. De schijnheilige mens zal op een bepaald ogenblik een fout maken en zijn egoïstische bedoelingen bloot geven; op dat ogenblik zal het mogelijk zijn hem te ontmaskeren.

En wat kan men doen om de schijnheiligheid te overwinnen?

Allereerst erkennen dat men die ondeugd heeft en dat men ervoor moet strijden die te boven te komen. Het zou goed zijn zich bewust te worden van het feit dat het uiterst vermoeiend is om levenslang te doen alsof en dat dit een gevoel van leegte en dus ook van ongelukkig-zijn veroorzaakt. Laten we er ook aan denken, dat het in de spirituele wereld onmogelijk is onszelf iets wijs te maken en dat men daar iedereen ziet zoals hij in werkelijkheid is en niet zoals hij probeert te lijken, waarmee het vanuit spiritueel gezichtspunt een nutteloze en ijdele krachtsinspanning is.

De schijnheiligheid vindt zijn oorsprong in de begeerte méér te zijn dan de anderen, daarom is zij erg gerelateerd aan de ijdelheid en het streven naar de hoofdrol. De mogelijkheid bestaat de schijnheiligheid te boven te komen, maar dan moet men afstand doen van dit verlangen.

Kun je nu met me praten over het verlangen naar het spelen van de hoofdrol?

Ja. In feite hebben we al gesproken over de begeerte naar de hoofdrol en we gaan daar nu niet teveel over uitweiden; we zouden dan in herhaling vallen. Bij wijze van samenvatting kunnen we zeggen, dat de begeerte naar het spelen van de hoofdrol, het verlangen is om in het centrum van de aandacht te staan; het ernaar verlangen dat anderen hun aandacht op je concentreren. De begeerte naar het spelen van de hoofdrol is het sterkst in de fase van de ijdelheid door het verlangen om bekend te worden, succes te hebben, bewonderd te worden en roem te verwerven bij de anderen. De zucht naar de hoofdrol kan ook vóórkomen in de trotse fase en in die van de hoogmoed en in deze gevallen wordt die begeerte gewoonlijk gestimuleerd door een gevoelsleegte en een verlangen naar de liefde van anderen. Het sterke verlangen

naar de hoofdrol bij de mensen die leven in de trotse fase, of in de fase van de hoogmoed, wordt arrogantie genoemd. De arrogante mens voelt zich superieur aan de anderen en vertoont bazig en dwingend gedrag.

Maar is er dan iets verkeerd in het verlangen naar de liefde van anderen?

Ik zeg je opnieuw dat dit niet het geval is, maar dat dit niet de goede manier is om die liefde te zoeken. Wie iets doet en daarbij verwacht iets van de ander daarvoor terug te krijgen, wordt meestal teleurgesteld, of kwaad wanneer dat verwachte 'iets' niet komt, waardoor hij erover nadenkt en concludeert dat hij niet handelde uit liefde voor de ander, maar uit eigenbelang. Wie écht van iemand houdt, is vervuld van wat hij voor die anderen doet, zonder dat het nodig is dat daar iets tegenover staat. Je moet er ook rekening mee houden, dat de beslissing dat iemand van ons houdt niet aan óns is, maar dat die genomen wordt door de wil van de andere. Dit gevoel voor ons forceren door dit te eisen als een manier van dankbaarheid voor wat we voor die ander gedaan hebben, zou een inbreuk zijn op de wet van de vrije wil van die persoon.

Hoe komen ze die sterke begeerte naar het spelen van de hoofdrol en naar de arrogantie te boven?

Door zich nederig te gedragen.

En wat is dat, die nederigheid? Kun je daarvan een definitie geven?

We kunnen de nederigheid definiëren als de spirituele eigenschap, die een kenmerk is van de mensen die volledig oprecht, transparant en eenvoudig handelen; die in staat zijn hun eigen fouten en vergissingen te erkennen en die niet opscheppen over hun goede eigenschappen. Wie de anderen spiritueel wil helpen, kan dat alleen als hij beschikt over een ontwikkelde nederigheid; dat is absoluut noodzakelijk, omdat hij zonder die nederigheid gemakkelijk vervalt tot zelfverheerlijking, of zelfverering, tot verwaandheid en arrogantie.

En hoe kan gebrek aan nederigheid uitlopen op zelfverheerlijking, verwaandheid en arrogantie?

Wanneer iemand die interesse toont om anderen te helpen, er in slaagt de aandacht te trekken van een groeiend aantal mensen en

niet nederig is, zal hij vast en zeker overdonderd en gefascineerd raken; zijn sterke verlangen naar de hoofdrol zal op hol slaan, omdat hij zich voelt als het centrum van veel mensen. Omdat hij niet nadenkt over zijn eigen fouten, zal het er op uitlopen, dat hij denkt dat hij beter is dan de anderen en dat hij boven hen staat. Wat deze persoon op dit ogenblik boven alles motiveert is: de aandacht, de bewondering en de verering van een steeds groeiend aantal mensen naar zich toe trekken. Dit kan allemaal op een heel subtiele manier plaatsvinden door gebruik te maken van beleefde manieren; die kunnen aanvankelijk alleen maar waargenomen worden door een geest met een groot vermogen om het spirituele innerlijk te begrijpen.

Op hetzelfde ogenblik kan de jaloezie gewekt worden door degenen die laten zien over grotere spirituele vermogens te beschikken dan de persoon zelf, daar niet-nederige mensen hen beschouwen als rivalen die hen beroven van hun volgelingen. De niet zo nederige mensen kunnen er dan toe komen hen op een listige en kwaadaardige manier te minachten, wanneer zij ervaren dat bij een vergelijking, hun eigen fouten duidelijk worden. Zij geven hun dan gewoonlijk een bevoorrechte post -ondergeschikt aan hun eigen positie- die -daar zij niet over voldoende capaciteiten beschikken- hen tot gehoorzame volgelingen maken van hun bevelen. Op dat ogenblik komt de motivatie om anderen te helpen op de tweede plaats, hoewel zij die hulp blijven gebruiken als een dekmantel om meer volgelingen te verwerven. En dat is allemaal gebeurd, omdat ze de nederigheid niet ontwikkeld hebben, dat wil zeggen, ze hebben niet oprecht, transparant en eenvoudig gehandeld, er is geen erkenning geweest van hun eigen fouten (het vurige verlangen naar de hoofdrol, de arrogantie, de jaloezie) en ze hebben gepronkt met hun vermeende deugden.

Wanneer je dat zó bekijkt, lijkt het een onmogelijkheid om je naaste lief te hebben en anderen te helpen, omdat het heel moeilijk is deze graad van nederigheid te bereiken die noodzakelijk is om je niet te laten pakken door het vurige verlangen naar het spelen van de hoofdrol. Ik bedoel: kun je van de anderen houden en de naaste helpen zonder in de valkuilen van het egoïsme te vallen?

Natuurlijk kan dat! Men kan dat wanneer men de dingen met het hart doet en men alert is op zijn eigen fouten, om die te erkennen wanneer die zich laten gelden en te strijden, opdat ze onze wil niet domineren.

Men kan dat wanneer men niet verwaand, of pretentief is, wanneer men niet verder wil gaan dan wat men met zijn eigen capaciteiten kan bereiken. Wanneer men probeert de naaste te helpen moet men de dingen niet doen met het doel om zich boven de anderen te profileren, noch om een competitie aan te gaan, noch om dat te vergelijken met wat anderen doen, maar alleen maar omdat het een voldoening is te zien, dat deze hulp doorgewerkt heeft in iets goeds voor iemand. Dit is de manier om met vastberaden en zekere stap voortgang te boeken naar de onvoorwaardelijke liefde.

DE TIEN GEBODEN IN HET LICHT VAN DE WET VAN DE LIEFDE.

Waar ligt de oorsprong van de tien geboden? Dicterde God die zélf, zijn ze een uitvinding van Mozes, of het werk van een ander menselijk wezen?

God deed dat niet zélf. Het is nogal wat om dat te zeggen! Maar het is zeker, dat wat jullie de oorspronkelijke Geboden noemen, aan Mozes overgedragen werden door wezens met een superieure evolutie. Door hun hoge evolutieniveau kan men hen beschouwen als boodschappers van God.

En met welke bedoeling droegen deze wezens de geboden over?

De mensen van die tijd enkele ideeën bijbrengen over waar de spiritualiteit toe leidt. Het waren meer adviezen dan geboden, daar hoog-ontwikkelde wezens immers van niemand iets eisen, niemand tot iets verplichten. 'Geboden' is een foutieve vertaling, maar wanneer jullie dat woord prettig vinden, zullen we het blijven gebruiken.

Het verheugt me dat er tenminste iets van waarheid overgebleven is.

Dit wil niet zeggen, dat ze niet het object van manipulatie,

veranderingen en aanvullingen geweest zijn.

Dat dacht ik ook al. En wat is er wél en wat is er níet gemanipuleerd?

Als je dat wilt, controleren we ze één voor één. Sommige manipulaties kunnen jullie zelf zien, daar die zonneklaar zijn en pas hebben plaats gevonden, door eenvoudigweg de tekst van het Oude Testament te vergelijken met de Tien Geboden die de Katholieke Kerk nog steeds officieel hanteert.

Oké, laten we beginnen met het eerste gebod. Volgens de Katholieke Kerk is dat: "Je zult God boven alles beminnen". Wat heb je daar op te zeggen?

Dat is een goed gebod, alhoewel het niet vóórkomt in de tekst van het boek Deuteronomium, waarin -naar men veronderstelt- Jehova de geboden aan Mozes overdraagt. Het is veeleer wat Jezus zegt wanneer een schriftgeleerde hem vraagt: "Wat is het eerste gebod van alle geboden?" En hij antwoordt: "Het eerste gebod is, luister Israël.: God-de-Heer, God is één. En je zult God-de-Heer liefhebben met heel je hart, met heel je ziel, met heel je verstand en met al je krachten". Het tweede gebod is dit: Je zult van je naaste houden als van jezelf".

Maar de tekst van het boek Deuteronomium zegt: "Gij zult geen andere goden vóór mijn aangezicht hebben. Gij zult U geen gesneden beeld maken van enige gestalte, die boven in de hemel, of onder op de Aarde is, of die in de wateren onder de Aarde is. Gij zult U voor die niet buigen, noch hem dienen".

En welke boodschap is de ware?

Beide boodschappen zijn -spiritueel gezien- vooruitstrevend. Die van Mozes was een pleidooi tegen het polytheïsme en de afgoderij, die in die tijd zoveel vóórkwamen. Hij wil de boodschap verspreiden dat er slechts één God bestaat en dat de aanbidding van afbeeldingen niets te maken heeft met God, noch met de spiritualiteit. Dat wil zeggen, dat hij tegen de mens zegt: "Maak geen afbeeldingen om die te loven en te prijzen alsof dat goden waren". De boodschap van Jezus voegt daar -behalve het feit dat die bevestigt dat er slechts één God bestaat- aan toe: "Je zult van God en van je naaste net zoveel houden als je van jezelf houdt!" Dit is een mooie samenvatting van de Wet van de Liefde.

Wanneer beide boodschappen goed zijn . . . ,waar ligt dan het probleem?

Voor mij is er geen probleem. Een probleem heeft degene die rotsvast gelooft dat de Tien Geboden van de Katholieke Kerk in het boek Deuteronomium beschreven worden zoals Jehova/Jahweh - of hoe jullie die ook willen noemen- die aan Mozes gaf, omdat dat niet zeker is. Daaruit bestaat de moderne fraude. Wanneer we ons beperken tot wat de Bijbel zegt, zou het eerste gebod aan Jezus toekomen en niet aan Mozes.

En wat zou het motief zijn voor deze verandering?

Volgens het boek Deuteronomium zegt het eerste gebod tegen de mens: "Maak geen afbeeldingen om die te vereren alsof het goden waren".

Zoals jullie wel weten, houdt de Katholieke Kerk zich niet aan dit gebod, omdat ze veel nadruk legt op de aanbidding van een heel groot aantal afbeeldingen van heiligen, maagden en van Jezus zelf in wel duizend verschillende uitvoeringen.

Een manier om deze contradictie -die hervormers zoals Luther al zagen- te vermijden, was dit gebod eenvoudigweg te elimineren en te vervangen door een ander, minder 'ongemakkelijk' gebod.

En wat heeft het Katholicisme ertoe gebracht om afbeeldingen te gaan aanbidden?

We zeiden al dat de Katholieke Kerk vanaf Constantijn gewoontes en rituelen overnam van vroegere godsdiensten. Daaronder bevond zich vaak het aanbidden van de afbeeldingen van de Goden. Dat was een heel hardnekkige gewoonte op veel plaatsen van het Romeinse imperium en een 'afgedwongen' bekering -zoals die van het decreet van Constantijn- kon die gewoonte niet ineens elimineren. Bovendien kwam het hen ook niet uit om deze gewoontes af te schaffen, daar deze hele cultus aan de afbeeldingen en de bijbehorende offergaven een manier was om de mensen aan het lijntje te houden, opdat ze zich niet zouden vastklampen aan de werkelijk-spirituele waarden, noch hun egoïstische manier van doen -die zo in tegenspraak was met deze waarden- ter discussie te stellen. De mannelijke goden van vroeger werden Jezus en de heiligen en de godinnen werden de Maagd en de vrouwelijke heiligen. Alleen de afbeeldingen van dieren werden uitgesloten, gezien de onmogelijkheid om hen op te nemen in de lijst van de figuren die zich onderscheiden hadden in de nieuwe

godsdienst. Wanneer jullie verbaasd zijn over wat ik hier vertel, kijk dan eens goed naar het meer-recente, maar soortgelijke verschijnsel dat zich voordeed na de verovering van Amerika en de gedwongen evangelisatie van de inheemse volkeren, waar dezelfde rituelen en het aanbidden van precolumbiaanse goden blijven voortgaan, alleen zijn nu de namen van deze goden vervangen door de namen van de heiligen van de Kerk. Dit is één van de redenen waarom de Joden geen afbeeldingen aanbidden, terwijl de katholieke christenen dat wel doen, ondanks het feit dat men ervan uitgaat dat deze twee religies de tien geboden als bindend zien.

Ik zou het prettig vinden, wanneer je wat dieper met me wilt ingaan op de opvatting die men in de spirituele wereld heeft van de rituelen, daar de mensen via hun religies een groot deel van hun geloof baseren op het zogenaamde heilige karakter van het ritueel.

De rituelen zijn 'trucs' die de mens bedenkt in de foutieve veronderstelling dat hij daarmee dichterbij God komt, maar in werkelijkheid werken ze als een belemmering, die hem de toegang tot de waarachtige spiritualiteit bemoeilijkt. De rituelen zijn in de loop van de tijd geleidelijk aan veranderd, afhankelijk van de gewoontes en het gevoelsniveau van de menselijke gemeenschappen. In voorbije tijden waren het angstaanjagende, barbaarse handelingen, die uiteindelijk zover gingen dat er mensen gemarteld en geofferd werden, daar men geloofde dat de goden dat prettig vonden. Later verving men het menselijke offer door het offer van dieren, iets dat in veel gemeenschappen nog steeds in zwang is. Dankzij Jezus raakten de dierenoffers als ritueel in onbruik in de christelijke groeperingen en werden die vervangen door minder-agressieve rituelen. Jullie moeten echter weten dat noch God, noch de spirituele gidsen vragen om offers, noch die nodig hebben om hun hulp te verlenen. Zij beschouwen die als een kenmerk dat eigen is aan weinig-ontwikkelde menselijke groeperingen en het stemt hen droevig wanneer er met die offers levens verloren gaan, lijden en pijn veroorzaakt wordt; ook het zelfbedrog dat degenen die zulke offers brengen bij zichzelf teweeg brengen, stemt hen triest, daar ze spirituele schade veroorzaken net zoals de mensen- of dierenoffers. In werkelijkheid brengen ze precies het tegendeel voort: spirituele schuld, omdat het handelingen zijn die tegen de wet van de liefde ingaan, terwijl de niet-agressieve offers irrelevant zijn vanuit het spirituele gezichtspunt.

Evenmin hebben ze de behoefte aan en vragen ze om bedevaarten naar 'heilige plaatsen', noch om zich absurde opofferingen te getroosten, noch om zelfkastijding of fysieke kwellingen die nutteloze pijn teweeg brengen en die een gevaar vormen voor de gezondheid en waar niemand iets aan heeft. Het enige dat nodig is, is de oprechte wil om spiritueel te 'groeien'. We hebben het al herhaalde malen gezegd, maar zeggen het opnieuw: het enige dat dient om spiritueel vooruitgang te boeken, is de vordering die we maken in de eliminatie van het egoïsme en de ontwikkeling van de gevoelens en dat moet men dagelijks laten zien. Een kortere weg is er dus niet, dat wil zeggen, er bestaan geen gebruiken of rituelen die het mogelijk maken om dit doel te kunnen bereiken zonder de eigen krachtsinspanning, zoals veel mensen graag geloven. De rituelen zijn -net als het aanbidden van afbeeldingen en herhaalde gebeden- allemaal vruchteloos vanuit het spirituele gezichtspunt.

Er zijn ook mensen die beloven dat je spirituele vermogens kunt verkrijgen via bepaalde rituelen, of toverij. Is daar iets van waar?

Daar klopt niets van. Het gaat hier vast en zeker om valse beloften, die alleen onvoorzichtige mensen kunnen bedriegen. We hebben al gezegd, dat het hebben van bepaalde, ontwikkelde vermogens, zoals telepathie of helderziendheid, uitsluitend samengaat met spirituele vooruitgang in de liefde. Niemand zal dus supervermogens krijgen via deze praktijken.

Neem me niet kwalijk dat ik aandrang, maar wat is jouw mening over hekserij, waarzeggerij en toverij? Is het waar dat die werken? Ik bedoel, kan men erin slagen dat bepaalde geesten hun medewerking verlenen aan het inwilligen van verzoeken om iemand schade te berokkenen, zoals het 'boze oog', of de voodoo? Zit er een grond van waarheid in?

De waarzeggerij, toverij, noch de hekserij kan men beschouwen als spirituele gebruiken. Net als de rituelen vormen de betoveringen een -soms ongevaarlijk- 'spel', wanneer men tenminste niet iets vraagt dat iemand schade berokkent, zoals wanneer iemand vraagt dat er een prijs op zijn lot valt; maar soms is het een macaber 'spel', wanneer men iets vraagt met de bedoeling anderen te benadelen, waardoor men een egoïstische intentie laat zien.

Zeer zeker zijn er negatieve geesten die -met slechte bedoelingen-

kunnen ingaan op bepaalde vragen van geïncarneerden, die hetzelfde soort slechte intenties hebben en die kunnen proberen concrete personen te benadelen. Dat wil niet zeggen dat ze daarin slagen, daar het immers een inbreuk zou zijn op de vrije wil van de geïncarneerden, wanneer men deze geesten zou toestaan een willekeurige persoon te benadelen enkel en alleen omdat ze zelf, of een geïncarneerde geest, graag iemand schade willen toebrengen. Wanneer de negatieve geesten het vermogen zouden bezitten om een willekeurige persoon schade te berokkenen, dan geef ik je de verzekering dat ze alles kort en klein zouden slaan.

We hebben al gezegd dat de mate waarin ze ons beïnvloeden, beperkt is en ze zullen alleen degenen negatief beïnvloeden, die deze negatieve invloed toelaten, of die door angst of autosuggestie uiteindelijk geloven dat het werkelijkheid is. Daarom is de beste bescherming tegen de invloed van negatieve geesten: je eigen houding ten opzichte van het leven. Wie in het leven te goeder trouw handelt en probeert anderen niet te benadelen, beschermt zich automatisch tegen dit soort invloeden. Het meest-vóórkomende slachtoffer van dit soort praktijken is veeleer degene die anderen door hekserij wil benadelen, daar die voor zichzelf de invloed van diezelfde negatieve geesten aantrekt, die -nu het hun onmogelijk wordt gemaakt anderen schade toe te brengen- hun woede zullen koelen op degene, die met zijn slechte bedoelingen voor hen de deur open zette.

Door de wet van oorzaak en gevolg loopt degene die de hekserij gebruikte tegen anderen, in de toekomst het risico, om slachtoffer te worden van hekserij van anderen en zó zal hijzelf de funeste gevolgen ondervinden van het kwaad dat hij tegen anderen opriep.

Wat is dan jouw mening over personen die beweren dat ze er slecht aan toe zijn, omdat iemand hen met het 'boze oog' belaagd heeft, of omdat ze niet met rust gelaten worden door één of andere negatieve geest?

In de meeste gevallen is dat niet waar. Het is wel waar dat ze zich niet goed voelen, maar dat komt niet doordat iemand hen met het 'boze oog' belaagd heeft, maar dat komt door hun eigen emotionele problemen, of door hun egoïstische houding. Er zijn personen die bang worden, omdat ze denken dat de geesten hen kunnen benadelen en zij creëren dan in hun verbeelding die slechte wezens waar ze zo bang voor zijn. Daardoor voelen zij zich

emotioneel zwak en gedeprimeerd. Daardoor veroorzaken zij zélf - door autosuggestie- dat ze zich niet goed voelen. Dit gebeurt allemaal, omdat het gemakkelijker is om de schuld van het feit dat ze zich niet goed voelen op anderen af te schuiven dan zichzelf - serieus- af te vragen, waar dit gevoel van onbehagen vandaan komt.

Kunnen er zich echte gevallen voordoen van mensen die onder invloed staan van negatieve geesten? Bestaan er personen die door de duivel, of door slechte geesten bezeten zijn?

Door de duivel bezeten personen bestaan niet, omdat de duivel niet bestaat. De meeste "door de duivel bezetenen" die in de Schriften vóórkomen, waren in werkelijkheid psychisch-zieke mensen, personen met heel ernstige psychische stoornissen, waarvan sommige ontstaan zijn doordat deze personen in hun leven sterk-traumatische voorvallen meegemaakt hebben, terwijl anderen het slachtoffer geweest zouden kunnen zijn van infectieziekten, zoals hondsdolheid.

Het is echter zeker waar, dat wanneer iemand egogevoelens opwekt, hij de invloed van negatieve geesten kan aantrekken, die deze egogevoelens nog versterkt. En dat is niet zo omdat hij vervloekt is, maar omdat dit het gevolg is van een door hemzelf veroorzaakt proces.

Maar het is waar dat er personen bestaan die -om verschillende redenen- beïnvloed worden door bezitterige geesten: sommige van die mensen worden 'bezeten' door die negatieve geesten, omdat ze om dat contact gevraagd hebben; anderen omdat ze een 'zwak punt' hebben, dat die invloed aantrekt, zoals -bijvoorbeeld- de verslaving aan drugs, of omdat ze een sterk-negatief, egoïstisch gedrag handhaven. Andere invloeden doen zich voor, omdat de geïncarneerde in het verleden negatieve dingen gedaan heeft met betrekking tot de gedesincarneerde geest, die hem lastig valt en deze geest verlangt ernaar zich schadeloos te stellen voor de opgelopen schade.

Maar deze invloed is -normaal- behoorlijk beperkt; in het algemeen wordt het ontstaan van negatieve gedachten in de geest van het slachtoffer beperkt en het komt nooit zover, dat dit een bezetenheid wordt.

Personen die over de gaven van het mediumschap beschikken kunnen ernstiger door de negatieve geesten lastig gevallen worden, daar hun eigen natuur -die heel geschikt is voor het

contact met de spirituele wereld- hen ontvankelijk maakt voor zo'n intenser contact. Maar dit zal alleen vóórkomen in het geval dat ze zich laten meevoeren door lage instincten, of pervers gedrag. De gevallen van bezetenheid die jullie zien in horrorfilms zijn pure fantasie.

Hoe kan men zich in deze gevallen bevrijden van deze invloed? Hebben de zogenaamde “exorcismen” een of andere vorm van macht om de slachtoffers van de beïnvloeding door negatieve geesten te bevrijden?

Dat hebben we al gezegd. Wanneer één of andere negatieve geest ons lastig valt, is dat gewoonlijk een afspiegeling van onze houding: we hebben hem toegestaan om binnen te komen. Een verandering in de richting van een positieve houding, dat wil zeggen, het opgeven van slechte gewoontes opgeroepen door het egoïsme, zal ons van deze invloed bevrijden; en dus niet de praktijk van een 'tovenaar', of een bepaald ritueel, zoals dat wat jullie een exorcisme noemen; dit is niet alleen nutteloos, maar zelfs belachelijk.

Kunnen energetische reinigingsbehandelingen, die gebaseerd zijn op de overdracht van energie aan de betroffene persoon, dienen om hem te helpen zich te bevrijden van de invloed van een negatieve geest?

Ze helpen, ja, maar wanneer de 'zender' van deze energieën een goed 'energiekanaal' is en zijn vermogen niet gebruikt met egoïstische doeleinden, daar de gevorderde geesten via hem kunnen werken om het slachtoffer van deze beïnvloeding te bevrijden. Maar wanneer iemand zijn negatieve houding in stand houdt, zal dit effect tijdelijk zijn. Hem bevrijden van de beïnvloeding door negatieve geesten, hangt dus niet af van anderen, maar van hemzelf.

Zijn er mensen die het vermogen hebben om plaatsen waar te nemen, waar negatieve geesten zich ophouden, zonder dat dit komt door een slechte houding van henzelf?

Ja. Ze kunnen zich moe en uitgeput voelen. Maar dat gevoel zal tijdelijk zijn en weer verdwijnen als ze die plek verlaten. Dat wil zeggen, er zal geen negatieve geest aan hen blijven “plakken” om hen te plagen voor het feit dat zij op een plaats geweest zijn die door geesten-met-een-lage-frequentie vaak bezocht wordt, zoals

sommige mensen denken. Soms creëren de geïncarneerden zelf met hun egogevoelens zo'n slechte omgeving. Gevoelige mensen kunnen dat 'oppikken' en zich niet goed voelen, maar dit zal slechts een tijdelijke indruk zijn.

Is het waar dat sommige geesten de zogenaamde “paranormale verschijnselen” veroorzaken, zoals uit zichzelf bewegende voorwerpen, lampen en apparaten die uit zichzelf aan gaan, of zelfs stemmen, of afbeeldingen die men ontdekt op video's en geluidsdragers en die onder de getuigen van deze verschijnselen veel angst teweeg brengen?

Ja, maar dat betekent niet dat ze dat met een negatieve bedoeling doen. Soms zijn dat alleen maar geesten die een poging doen om met geïncarneerden in contact te komen, omdat ze willen laten weten dat ze nog steeds in leven zijn. Gewoonlijk zijn het personen die kort geleden gedesincarneerd zijn, die nog gehecht zijn aan het fysieke leven en die de plaats waar zij leefden en de relaties die zij hadden niet willen verlaten; en zij proberen de aandacht te trekken van de familieleden, vrienden en kennissen om hun te laten weten dat zij nog in leven zijn. Zij proberen met hen te praten en hen aan te raken, maar omdat hun mogelijkheden om te communiceren en contact te maken met de geïncarneerden beperkt zijn, (dat hangt af van de gevoeligheid van de geïncarneerden), merken die hun aanwezigheid niet op. Soms slagen zij erin om de werking van elektrische apparaten te verstoren (aan en uit gaan van lampen, de t.v., de radio), daar het voor hen gemakkelijker is om op de energie in te werken dan op de materie. Soms kunnen ze zelfs objecten van plaats laten veranderen met de medewerking van de energie van de één of andere geïncarneerde, wanneer die beschikt over één of ander soort mediamiek vermogen. Dit alles maakt de geïncarneerden erg aan het schrikken, omdat ze niet weten wat er aan de hand is, terwijl de gedesincarneerde meestal geen slechte bedoelingen heeft, maar ernaar verlangt de aandacht te trekken en zich niet bewust is van de angst die hij bij de geïncarneerden teweeg kan brengen.

Kan men die gedesincarneerden op de één of andere manier helpen, opdat ze zich bewust worden van hun situatie en hun weg op het spirituele niveau kunnen vervolgen?

Dit hangt veel meer van henzélf af dan van jullie, omdat ze op het spirituele niveau over de hulp beschikken die ze nodig hebben om

deze overstap te maken, maar soms kost het hun moeite om zich te ontdoen van de banden die hen binden aan de materiële wereld. De geesten die hen bijstaan wachten erop, dat ze met hun eigen vrije wil besluiten om op de ingeslagen weg verder te gaan.

Het is ook goed om -mentaal- met hen te praten, omdat ze in deze staat onze gedachten kunnen opvangen. Men kan hun uitleggen in welke situatie ze zich bevinden, dat wil zeggen, dat ze het fysieke lichaam al achter zich gelaten hebben (sommigen zijn zó in de war dat ze zelfs niet weten dat ze gedesincarneerd zijn) en dat ze niet voor onbepaalde tijd kunnen verblijven op de plek waar ze zich nu bevinden, dat ze zich moeten laten helpen door hun metgezellen en door de wezens op het spirituele niveau waarvan ze houden. Wat hen het meest kan helpen is, vermijden om gevoelens van verdriet en droefenis om het verlies te tonen, omdat dit degenen die het minst-voorbereid waren, vasthoudt. De gedesincarneerde vindt het triest wanneer de mensen die van hem houden, lijden vanwege zijn afwezigheid en durft hen in deze toestand nauwelijks alleen te laten. Door de toestand van pijn en verdriet om het verlies in onszelf te overwinnen, maken wij het voor hen mogelijk om rustiger hun weg te vervolgen.

Kan men contact maken met deze gedesincarneerde familieleden via mediums of helderzienden als intermediairs?

Het contact kan spontaan tot stand komen via dromen, of bewuste ervaringen, omdat de overledene gewoonlijk afscheid wil nemen van de geïncarneerde en profiteert van de momenten van een grotere gevoeligheid om dat contact tot stand te brengen. Wanneer dit contact zich niet spontaan voordoet, heeft het geen zin dit uit te lokken. Soms is het verlangen om contact te maken met de overledene zó sterk, dat men in handen valt van inhagelijke personen, die tegen betaling van een som geld beloven het verlangde contact tot stand te brengen en heel vaak is dit contact niet echt. Het is alleen maar huichelarij. Jullie moeten je geen zorgen maken wanneer jullie geen bewijs hebben van een direct contact met jullie geliefde gedesincarneerde. De dood bestaat niet; iedereen die gestorven is zet zijn leven voort op het spirituele niveau, ook al hebben jullie geen contact gehad. Wanneer dit niet tot stand komt, dan is de oorzaak daarvan het feit dat jullie er niet goed op voorbereid zijn. Vaak worden jullie overspoeld door verdriet en sluiten jullie je af, waardoor jullie datgene wat de geliefde jullie wil laten weten, niet waarnemen. Op zo'n moment

zou een contact bij jullie het verlies erger kunnen maken en de periode van het loslaten en de pijn kunnen verlengen.

Probeer het verdriet in te dammen en dan kunnen jullie misschien krijgen waarnaar jullie verlangen. Wanneer jullie slapen, treden jullie uit het fysieke lichaam en kunnen jullie uiteindelijk naar de plaats gaan waar zij zich bevinden. Wanneer jullie gevoelig en ontvankelijk zijn, kunnen jullie je deze ervaring herinneren.

En hoe denk je over de helderzienden die beweren dat ze de toekomst kunnen voorspellen, of in het verleden kunnen doordringen via handleeskunde, de tarot en andere, soortgelijke technieken?

De toekomst ligt niet vast. De toegang tot de herinneringen van het verleden en de mogelijkheden van de toekomst van ieder persoon in het bijzonder -wat men de Akashakroniek noemt- is -hoewel mogelijk- erg beperkt. De toegang tot zijn persoonlijke kroniek wordt -bij wijze van uitzondering- toegestaan (maar tot de kroniek van anderen niet) wanneer dit voor hem bevorderlijk kan zijn voor zijn evolutie. Deze toegang tot de kroniek komt gewoonlijk tot stand, wanneer hij slaapt en zich deze ervaring herinnert als een droom, of voorgevoel en soms -in een diepe staat van ontspanning- als een visioen. Maar dit gebeurt niet als men het verlangt, maar als de spirituele wereld vindt dat het nodig is.

Het moet duidelijk zijn, dat de gidsgeesten de toegang tot deze kennis niet verschaffen om de nieuwsgierigheid, de begeerte te bevredigen, of één of ander soort egoïstisch belang te dienen, dat meestal de reden is waarom men zaken wil weten over zijn toekomst, of over zijn verleden. Het is verbijsterend om te zien hoeveel mensen beweren dat zij kunnen binnendringen in de Akashakroniek van anderen, heel vaak tegen betaling van veel geld; zij beweren ook dat ze het verleden en de toekomst van iemand heel gemakkelijk kennen, alleen al door -op goed geluk- wat speelkaarten neer te gooien, of door -weer op goed geluk- een boek te openen, of door de positie van de ingewanden van een geofferd dier te interpreteren, of door één of ander soort spel, of minder-aangenaam ritueel. Het is duidelijk dat dit allemaal oneerlijk, onbetrouwbaar en onoprecht is.

Maar is het niet waar dan dat sommigen van deze helderzienden het bij het rechte eind hebben?

In de meeste gevallen is dat niet zo. Dat het lijkt dat zij het bij het rechte eind heeft, is het gevolg van het feit dat de vermeende helderziende geslepen te werk gaat en de cliënt met attenties weet te overladen, terwijl ze tegelijkertijd de nodige informatie weet te ontfutselen om een antwoord te kunnen geven en de cliënt datgene te kunnen zeggen dat hij horen wil. En een tevreden klant is een vaste klant, die met plezier de prijs van de sessie weer zal betalen. Wie kan er nou geloof hechten aan het feit dat zijn lot, of zijn toekomst geschreven kan staan in een paar -op goed geluk-neergegooide speelkaarten? Is het soms niet zo dat de kaarten - nadat ze opnieuw geschud en daarna weer -op goed geluk- zijn neergegoot- een ander beeld vormen? Wil dat dan zeggen dat zijn toekomst er dan anders uit zou zien? Gebruik toch je gezond verstand en je zult snappen dat de tarot -bijvoorbeeld- niet meer is dan een spelletje. Wie erin gelooft dat men de toekomst kan voorspellen, of in het verleden kan doordringen door het neergooien van een paar speelkaarten, is net als iemand die gelooft, dat hij -omdat hij het Monopolyspel goed kan spelen- econoom is, of iemand die -omdat hij de videospelletjes met vliegtuigen goed beheerst- piloot is. Verwissel de spelletjes niet met spiritualiteit, hecht geen geloof aan datgene dat onbetrouwbaar is. Dat heeft niets te maken met spiritualiteit en als men zich daarvan niet bewust is, dan kan men leugens voor waarheden houden en spiritualiteit verwisselen met bedrog.

En in de minderheid van de gevallen dat ze het bij het rechte eind hebben en men weet dat het wáár is wat ze zeggen? Bijvoorbeeld, als ze details van het leven geven die op waarheid berusten . . . , hoe verklaar je dát dan?

Het is waar dat sommige van deze personen mediamiek zijn, maar ze gebruiken die gave op een niet-correcte manier, daar het mediamiek-zijn een spirituele gave is, die men niet lichtvaardig, noch voor geldelijk gewin, behoort te gebruiken en er nog veel minder een beroep van mag maken. Sommige weinig-gevoerde geesten sluiten zich bij hen aan, omdat ze het leuk vinden om de reacties van de cliënten te zien, wanneer ze hun iets vertellen over hun verleden dat op waarheid berust. Maar wanneer ze het bij het rechte eind hebben, komt dat niet omdat ze dat in de kaarten zien, maar omdat die geesten hun informatie verstrekken die vaststaat,

om het vertrouwen van de cliënt te winnen; dat wil niet zeggen dat álles wat men hem zegt ook wáár is.

Er zijn ook mediums die niet te kwader trouw zijn met betrekking tot wat ze doen, maar die zich door hun onwetendheid hebben laten leiden door het egoïsme van de wereld en die hun échte vermogen hebben vermengd met aardse, aangeleerde praktijken. In deze gevallen krijgen ze gewoonlijk assistentie van sommige geesten, die -hoewel ze niet erg-gevorderd zijn- geen slechte bedoelingen hebben.

Wat vind je van de Astrologie, dat wil zeggen, de invloed van de sterren op het leven van de mensen? En wat is jouw mening over de horoscopen en de astrale kaarten? Is het waar dat men -wanneer de datum en het tijdstip van iemands geboorte bekend zijn- de grote lijnen van de persoonlijkheid, of de toekomstige gebeurtenissen in het leven, kan voorspellen?

Het is waar, dat alle mensen van de schepping met elkaar verbonden zijn en dat de hemellichamen een energetische aura bezitten, die de andere hemellichamen en de wezens die ze bevolken, beïnvloeden. Het is ook waar, dat hun invloed sterker wordt, naarmate men zich dichter bij hen bevindt, net zoals de zwaartekracht zich in meerdere of mindere mate doet voelen, afhankelijk van de grootte van de afstand tot de Aarde. Het is ook waar dat bepaalde astrale invloeden min of meer gunstig kunnen inwerken op het realiseren van bepaalde spirituele taken en de gevorderde geesten -die dat weten- kunnen bepaalde gunstigere periodes kiezen om bepaalde spirituele taken uit te voeren

Maar jullie moeten weten dat het slechts invloeden zijn en geen besluiten. De Marathonloper heeft altijd graag een aangename temperatuur en een matige luchtvochtigheid tijdens de wedloop, omdat hij weet dat dit de meest-geschikte voorwaarden zijn om een mooi record te behalen. Maar het is niet het gunstige weer dat van hem een goede Marathonloper maakt, noch het ongunstige weer dat van hem een slechte Marathonloper maakt. De invloed ervan beperkt zich tot veranderingen in zijn recordtijden. Ditzelfde vindt plaats met de astrologische invloeden. De gevorderde geest zal niet afhankelijk zijn van de positie van de hemellichamen op het moment van zijn geboorte en degene die dat wel is, zal evenmin door een gunstige positie van de hemellichamen op het moment van zijn geboorte, in een gevorderde geest veranderen. Wie kan er dan denken dat een geest die binnenkort gaat incarneren, een

ander leven zal hebben, of een andere persoonlijkheid zal zijn, door het feit dat hij twee weken vroeger of later geboren wordt? Hebben we niet gezegd, dat de persoonlijkheid en de spirituele vooruitgang van dit wezen het resultaat zijn van wat hij spiritueel geleerd heeft in ontelbaar-veel levens? Of hoe kunnen we nu denken dat de gebeurtenissen van zijn leven voorbestemd zijn door de datum van zijn geboorte, wanneer wij aan het vertellen zijn dat de beproevingen en de voorbereidingen op het doormaken daarvan, vrijwillig gekozen worden vóór de incarnatie en dat het al of niet goed doorstaan daarvan, afhankelijk is van zijn wil en van zijn vrijheid? Eén ding moet jullie duidelijk zijn: de toekomst staat niet geschreven. Wanneer de toekomst van de mens bepaald zou worden door de datum van zijn geboorte . . . , waar zou dan de vrije wil zijn? Wanneer jullie je goed zouden concentreren op de bijkomstigheden, dan zouden jullie veel belangrijke zaken over het hoofd zien.

Oké, laten we het tweede gebod gaan bespreken: “gij zult de naam van God niet ijdel gebruiken”. Wat moet je me daarover vertellen?

Dit gebod staat inderdaad in het boek Deuteronomium, hoewel het slecht vertaald is. De letterlijke vertaling van het Hebreeuws luidt: “je zult de naam van God niet gebruiken om bedrog te plegen”. Het probleem van dit gebod -dat correct is- ligt niet in het gebod an sich, maar in de interpretatie die men aan de betekenis ervan gegeven heeft; dit heeft te maken met de verandering van de vertaling van het oorspronkelijke Hebreeuws. We spraken daar al eerder over, maar we zullen er hier dieper op ingaan, omdat het belangrijk genoeg is. Veel mensen geloven dat: “de naam van God niet ijdel gebruiken” wil zeggen, dat we de naam van God niet moeten gebruiken in grove uitdrukkingen, die -aan de andere kant- heel veel vóórkomen in de volkstaal. Men vindt het heel onaangenaam wanneer men iemand die hoort gebruiken, zonder er daarbij over na te denken dat degene die ze gebruikt, niet eens let op de betekenis van de zin die hij zojuist uitsprekt. De mensen menen dat het hier een belediging van God betreft, terwijl deze uitdrukkingen -hoewel ze blijk geven van platvloersheid en tactloosheid- onschadelijk zijn en geen enkele vorm van spirituele gevolgen hebben. Toch is de échte betekenis van dit gebod: “gij zult de naam van God niet ijdel gebruiken om egoïstische doelstellingen te rechtvaardigen”. Het is een veel-vóórkomende

praktijk van de mensheid geweest dit gebod te overtreden. In de naam van God heeft men de grootste wreedheden begaan. Die omvatten alle gruwelijke daden, van mensenoffers in rituelen aan de godheid, de "afslachtpartijen van ongelovigen", de "religieuze" oorlogen of Kruistochten, de gewelddadige evangelisaties, de vervolgingen, martelingen en het vermoorden van "kettters", tot aan de exploitatie van de mens om de elitaire klasse van de religieuze macht te verrijken en de manipulatie van de religieuze geloven om van de gelovigen te profiteren, of het stichten van verdeeldheid en strijd onder de mensen. Dit zijn allemaal heel schadelijke, egoïstische doeleinden, die de mensen hebben nagestreefd, waarbij ze de naam van God hebben gebruikt. Dit is werkelijk ernstig en heeft funeste gevolgen op spiritueel niveau. En dit is het bedrog: de wereld laten geloven, dat het God is die hun voorschreef dit allemaal te doen, terwijl dit het resultaat is van hun egoïsme. Het is onaanvaardbaar dat men dit geloof voorschrijft tot in de heilige geschriften zelf, dat God het volk van Israël opdracht gaf genocide te plegen op andere volkeren, of dat God, of Mozes -die zich beschouwde als gezant van God- plagen stuurde die de dood van de eerstgeborenen van Egypte veroorzaakten om de farao te dwingen het volk van Israël vrij te laten gaan. Wanneer dat zo was, zouden we moeten accepteren dat God en Mozes zich gedragen met dezelfde wreedheid en minachting voor het leven als welke beul of moordenaar en bedrijver van genocide dan ook.

Hoewel we daarmee afwijken van het thema . . . , toen je het had over Mozes en de farao, was dat voor mij aanleiding tot de volgende vraag: wanneer dat niet zo was, wat gebeurde er dan in werkelijkheid? Waarom kent men dan in de godsdienst de plagen van Egypte de betekenis toe van een absolute waarheid?

Mozes overtuigde de farao dat hij de Hebreeërs moest laten vertrekken, daar zij in die tijd een goede relatie onderhielden.

De Hebreeërs werden dus niet achtervolgd door de farao met zijn leger om met hen af te rekenen?

Ze werden achtervolgd, maar niet door de farao en zijn leger, maar door de machtige mensen uit Egypte, die het niet eens waren met het besluit van de farao. Toen zij hoorden van hun vertrek, vormden zij een leger van huurlingen om hen te achtervolgen. Zij dachten hen te pakken te krijgen buiten de gebieden van Egypte, om een

confrontatie met de farao te vermijden.

En wat gebeurde er toen? De Bijbel zegt dat Mozes -met God's hulp- het water van de Rode Zee in twee delen verdeelde, opdat het Hebreeuwse volk kon passeren en dat hij het water daarna op de Egyptenaren liet neervallen, die daardoor verdronken.

Nee, dat gebeurde er niet. Ten eerste is het niet zeker dat Mozes het water in tweeën deelde. De route die Mozes had uitgezet bevatte de nauwe doorgang in een gebied dat zich normaal onder water bevindt, maar waar het waterniveau af en toe -door klimatologische effecten en de getijden- tijdelijk daalde en de doorgang op bepaalde plaatsen mogelijk maakte. De adviseurs van Mozes wisten dat en brachten hem daarvan op de hoogte toen de uittocht plaatsvond. Ze wachtten eenvoudig op het zakken van het water met het inpakken van hun spullen en vertrokken; zelfs arbeiders van de farao werkten mee om het terrein van de doorgang in orde te brengen.

Toen de achtervolgers -die een achterstand van enkele dagen hadden- op dat punt aankwamen, was het getijde al weer aan het stijgen. Het was duidelijk dat wanneer zij dat gebied binnen zouden trekken, het water hen te pakken zou krijgen. Wanneer zij hun gezonde verstand gebruikten zouden hebben, waren ze niet overgestoken. Terwijl ze overstaken steeg het water nog meer en ze verdronken. Zoals je ziet was er niets bovennatuurlijks in die gebeurtenis. Zij stierven niet door de woede van God, zoals men heeft doen geloven. Zij stierven door hun eigen woede, omdat hun verlangen om de Hebreeërs te bereiken en met hen af te rekenen, sterker was dan het gezonde verstand, dat zei dat zij hun eigen leven moesten veilig stellen.

Waarom vertelt de Bijbel een ander verhaal?

Ik heb al gezegd dat men alles manipuleert uit egoïstische belangen. Houd er rekening mee dat de heilige teksten alleen voor de priesters toegankelijk waren. Toen de mensen die dat persoonlijk hadden meegemaakt al gestorven waren, was het betrekkelijk gemakkelijk de geschiedenis te veranderen ten gunste van hun belangen. De gevolmachtigden van de Hebreeuwse Kerk -zoals dat gewoonlijk gebeurt met anderen- hadden er belang bij om de mensen op te zadelen met de angst voor God, opdat ze zich gewillig zouden gedragen en niet tegen hun overheersing in opstand zouden komen. Daarom creëerden zij deze straffende God

en diens onverbiddelijke medewerker Mozes. Wanneer zij -toen die mythe eenmaal in het leven geroepen was- wilden dat het volk hun gehoorzaamde, was de verklaring dat Mozes gezegd had dat dit "het woord van God" was, voldoende om hen te doen beven van angst en hen te laten gehoorzamen.

Oef! Ik zou graag meer te weten willen komen over wat er in deze periode van de geschiedenis werkelijk gebeurde, daar die gebeurtenissen zo'n grote invloed hebben gehad op de religies van de mensheid.

Daar is het nu niet het geschikte moment voor, omdat dat ons zou doen afdwalen van het thema dat we aan het bespreken zijn en dat is nogal belangrijk. Neem wat ik je verteld heb aan, als een voorbeeld van hoe de mens -om zijn gulzige egoïsme te bevredigen- in staat is álles te manipuleren, ook de spirituele lessen en daarbij zelfs een totaal verkeerd en angstaanjagend concept van God en zijn boodschappers overdraagt.

Het lijkt erop dat het vooral de religieuze autoriteiten -en dan vooral die van het verleden- zijn, die -gezamenlijk- dit gebod hebben overtreden, nietwaar?

Die van het verleden en ook de huidige. Hoewel de huidige religieuze autoriteiten dat meer 'subtiel' doen; ze blijven de naam van God -uit egoïstische motieven- gebruiken. Ze blijven de naam van God gebruiken om religieuze dogma's, die spiritueel vals zijn en die de spirituele vooruitgang van de mens in de weg staan, te rechtvaardigen. Ze blijven de macht die de status van de hoge, kerkelijke functie eigen is, gebruiken om allerlei soorten misbruiken en misdaden te begaan, hoewel velen van hen dat tegenwoordig heimelijk doen, daar de daders -wanneer die ontdekt zouden worden- voor het gerecht zouden worden gedaagd. Ook de politieke machthebbers maken gebruik van de religie, wanneer hen dat uitkomt om de burgers te overtuigen van hun egoïstische en veroveringszuchtige doeleinden, bijvoorbeeld, wanneer die naar het front moeten gaan. Zij overtuigen hen ervan dat het God is, die dit offer van hen vraagt en dat die aan hun kant staat en hen zal beschermen tijdens het gevecht. Maar het zijn niet alleen de religieuze, of politieke autoriteiten die dit gebod overtreden, hoewel zij daarmee de meeste schade toegebracht hebben om een grotere invloed te krijgen. Ook het individuele, egoïstische en hypocriete gedrag dat schijnbaar orthodox-religieus of spiritueel is,

beperkt de menselijke vrijheid en de wil; dit gedrag is het gevolg van het egoïstische verlangen naar het controleren en manipuleren van de anderen; het is een inbreuk op dit gebod. Ook degenen die proberen de religieuze of spirituele overtuigingen ten eigen voordele te gebruiken, zondigen tegen dit gebod.

Daarom zullen we -wanneer we het gebod: "Gij zult de naam van God niet gebruiken om egoïstische doeleinden te rechtvaardigen" correct uitwerken- tot de conclusie komen, dat dit ook inhoudt: "Gij zult geen handel drijven met de spiritualiteit". Dat wil zeggen, wie handel drijft met de spiritualiteit, zondigt ook tegen dit gebod.

Wat bedoel je precies met: "handel drijven met de spiritualiteit"?

Ik verwijs ernaar dat de spiritualiteit een kenmerk is dat eigen is aan elke geest, louter en alleen door het feit dat hij bestaat. Het is een gave, een eigenschap die de spirituele wereld verleent aan elk wezen, opdat die eigenschap de kracht en de gids zal zijn, die hem aanzet tot evolueren. De spiritualiteit is niet van iemand in het bijzonder, maar hoort bij iedereen in het algemeen. Daar we die gratis krijgen, behoren we die ook gratis te gebruiken. Spiritualiteit kan dus niet het voorwerp van handel zijn. Dat zou net zo iets zijn, als wanneer iemand zich de lucht zou toeëigenen en geld zou vragen aan de anderen voor het recht om te ademen. Wanneer we de spirituele gave en de spirituele kennis binnen ons bereik hebben en we laten toe dat het egoïsme zich er -via onze gedachten- meester van maakt . . . , dan zal die spiritualiteit -die belangeloos werkzaam had moeten zijn als een spirituele hulpmissie voor de anderen en voor de eigen evolutie- veranderen in een materiële baan om er profijt van te trekken en er voordeel mee te behalen.

Evenmin behoort men handel te drijven met de gaven die afkomstig zijn van de spirituele wereld, zoals mediëmiek-zijn in al zijn vormen, ook inclusief energie-overdracht en de hulp van en contacten met de spirituele wereld, daar ons dit alles gegeven wordt als hulp bij onze evolutie en niet als koopwaar om handel mee te drijven. Wie een spirituele gave onjuist gebruikt, zal de spirituele hulp verliezen, daar de geëvolueerde geesten niet meewerken aan egoïstisch doeleinden.

Oké, er zijn mensen die beweren dat het niet hun doel is zich te verrijken, maar die -nadat ze hun roeping gevonden hebben in het spirituele- zich volledig aan die roeping willen wijden, waardoor zij niet meer over tijd beschikken voor ander werk en omdat zij

voedsel nodig hebben om zich in leven te houden, wel geld moeten vragen voor hun spirituele werk. Wat is jouw mening daarover?

Wie heeft hun verteld dat zij niet meer hoefden te werken? Wanneer de spirituele evolutie betrekking heeft op ons allemaal en wij allemaal het besluit zouden nemen om het werk in de steek te laten om ons te wijden aan "het spirituele", waar zou de wereld dan van leven? Tegenwoordig denken heel veel mensen dat hun spirituele verandering iets te maken heeft met het afzien van het materiële werk en het zich uitsluitend wijden aan wat zij "spiritueel werk" noemen. Gezien het ontbreken van inkomsten uit een materiële baan, menen zij dat het gerechtvaardigd is, geld te vragen voor de overdracht van kennis, of het geven van adviezen over de spiritualiteit, maar dat is niet zo. De spirituele evolutie kan voor honderd procent gecombineerd worden met een materiële baan en niemand is daarvan vrijgesteld, tenzij vanwege ziekte, ouderdom, of fysiek of psychisch onvermogen. Gebruik als geïncarneerde de spiritualiteit niet om je te onttrekken aan je eigen verantwoordelijkheden, zoals het werk van het leven; wie zich onttrekt aan het werk door zich te verschuilen achter het feit dat hij al spiritueel werkzaam is, laat zien dat hij lui en gemakzuchtig is en niet over een hoog spiritueel niveau beschikt. Iedereen moet werken om in leven te blijven en iedereen heeft het recht op een eerlijke beloning daarvoor. Het is niet juist om van de spiritualiteit een materieel beroep te maken.

Wil je me daarmee zeggen dat het vanuit spiritueel gezichtspunt incorrect is om van de spiritualiteit een vak of beroep te maken?

Ja, dat is niet juist. De professionalisering van de spiritualiteit, zoals jij het noemt, heeft ervoor gezorgd, dat de religie en het priesterschap bestaan. Men heeft priesters 'gemaakt' en de mensen doen geloven dat die voor het doen van een zogenaamd-spirituele 'arbeid' (dat dit evenmin is, omdat het besteden van tijd aan rituelen en aanbidding -spiritueel gezien- nutteloos is) vrijgesteld waren van materieel werken en dat de trouwe gelovigen het geld bijeen moesten brengen om in hun levensonderhoud te voorzien, omdat zij niet in staat waren dat te verdienen. Ik herhaal: niemand moet van mening zijn dat hij vrijgesteld is van materiële arbeid om zich uitsluitend te wijden aan een spirituele taak.

Wel, de Katholieke Kerk onderbouwt met het voorbeeld van Jezus en zijn apostelen de stelling dat het op deze manier gedaan moet worden.

Met wélk voorbeeld? Jezus was de zoon van een timmerman en hij werkte in de timmermanswerkplaats van zijn vader toen hij daar leefde. Hoewel het waar is dat hij -toen hij met zijn geweldige taak begon- geen tijd had om zijn timmermanstaak uit te oefenen, heeft hij nooit geld aangenomen voor het spirituele, noch van iemand gevraagd om in zijn levensonderhoud te voorzien. De apostelen deden dat evenmin. Iedereen leverde -naar vermogen- zijn bijdrage en niemand van hen onttrok zich aan zijn plichten tegenover zijn gezin en zijn werk, daar zij hun materiële arbeid combineerden met hun spirituele taak. Merk op, dat geen enkele apostel een Joodse priester was. Dat waren de enige mannen die niet werkten. De apostelen stichtten tijdens hun leven nooit een kerkgenootschap, noch noemden zij zichzelf priesters, noch vroegen ze ooit iemand om in hun levensonderhoud te voorzien. Zij leefden eenvoudig, waren eenvoudig en deelden wat ze hadden. Dat juist de Hebreeuwse priesters zo'n hekel hadden aan Jezus en zijn volgelingen, kwam doordat veel mensen -als gevolg van zijn prediking- niet meer naar de tempel gingen om dierenoffers te brengen en dat was nu juist de handel die de meeste inkomsten opleverde voor de Joodse clerus.

Wat heeft de Kerk -in dit geval de Katholieke Kerk- verkeerd gedaan om praktisch precies zo te worden als de Hebreeuwse Kerk, terwijl dit toch inging tegen dat wat hun stichters deden en preekten?

We hebben al gezegd dat Jezus en zijn apostelen geen kerkgenootschap stichtten en evenmin van plan waren dat te doen. Het waren anderen die ná hen kwamen die -een slecht gebruik makend van de spirituele boodschap die hun voorgangers hun overbrachten- dit instituut stichtten. Zelfs tot in de vorm van de vraag wordt het belang duidelijk, dat jullie hechten aan de religieuze instituties, daar jullie daarover praten, alsof die een eigen leven zouden leiden. Houd er rekening mee dat kerkgenootschappen in werkelijkheid niet bestaan, daar zij geen bewustzijn, noch een wil bezitten. Daarom doen zij geen goed en geen kwaad. Het zijn slechts materiële structuren, die gemaakt zijn en geleid worden door concrete mensen, hoewel die in de loop van de tijd geleidelijk kunnen veranderen. Gelukkig verhindert de

kortstondigheid van het fysieke leven hun, om langer dan enige tientallen jaren aan de macht te blijven. Een betere vraag is: wat heeft de mens gedaan om de échte spirituele boodschap, die hem gegeven werd om die te gebruiken voor zijn spirituele 'groei', te veranderen in precies het tegendeel, dat wil zeggen in een godsdienst die hem tot slaaf maakt, die zijn wil en zijn vrijheid vernietigt, die de uitbuiting, het fanatisme en de ongelijkheid tussen de mensen bevordert? De Kerk is bedacht, gecreëerd en in de tijd vereeuwigd door geesten die zich hebben laten leiden door hun egoïsme. Die Kerk was in feite een herstructurering van vormen van vroegere onderdrukking, die gewelddadig de controle overnamen van een spirituele beweging, die zij niet meer in de hand hadden. En -beetje bij beetje- slaagden zij daarin.

Wat bedoel je met: " . . . een herstructurering van vroegere onderdrukkingsvormen die gewelddadig de controle overnamen van een spirituele beweging, die zij niet in de hand hadden"?

Wel, dat na de dood van Jezus zijn boodschap van onvoorwaardelijke liefde zich vlug verspreidde, daar zijn volgelingen ervoor zorgden, dat die boodschap terecht kwam, daar waar men maar wilde luisteren. Het aantal volgelingen van de boodschap van onvoorwaardelijke liefde nam na verloop van tijd geweldig toe. De toenmalige machthebbers zagen daarin een bedreiging, daar het geloof in die boodschap de gelijkheid en de broederschap onder de mensen leerde en dit kwam tot uitdrukking in hun manier van doen. Daarom vaardigden verschillende Romeinse keizers vervolgingen tegen hen uit. Maar het aantal christenen -zoals ze genoemd werden- groeide -ondanks de moorden- onstuitbaar. En gezien de onmogelijkheid om deze beweging van buitenaf te vernietigen, besloten zij om in die beweging te infiltreren, met het doel de leiding over te nemen en de koers te veranderen. Eén van de meest-opmerkelijk feiten van deze nieuwe strategie deed zich voor tijdens het bewind van keizer Constantijn, die zich zogenaamd bekeerde tot de nieuwe leer en de gewelddadige bekering van het keizerrijk tot het Christendom verordende. Maar men verdraaide dit Christendom -dat in de loop van de tijd al vervalst was- daarna nog meer, omdat het immers toen al geen geloof van armen en slaven meer behoeftte te zijn; het moest verenigbaar zijn met rijkdom en macht. En daar het dat niet was, veranderden zij het van begin tot eind om dat te bereiken. Nu komen we opnieuw aan bij de wortel van al het kwaad van de

mensheid: het menselijke egoïsme is het voornaamste probleem. Het zijn dezelfde egoïstische geesten, die zichzelf verheven hebben tot morele autoriteiten, die de anderen hebben doen geloven, dat het belangrijk was de Kerk in stand te houden en groot en machtig te maken, die zelf de mensen aanzetten hun leven te geven, of van anderen te nemen voor die Kerk, om hen te doen geloven dat dit "God welgevallig" was. En dat is een grote farce, die slechts in stand gehouden wordt door de onkunde, de angst en het fanatisme van mensen die spiritueel nog weinig-ontwikkeld zijn. Jullie moeten de waarheid weten: deze structuren die jullie kerkgenootschappen noemen, betekenen niets, noch voor God, noch voor de spirituele wereld; alleen wat een spiritueel leven heeft is van belang. Met weinig woorden: God stelt alleen belang in de mens en niet in het kerkgenootschap. Verdoe jullie leven niet met je te beijveren religieuze, of spirituele instituties op te hemelen, noch om hen te doen uitbreiden, of het aantal parochies te laten groeien. Dat is -vanuit spiritueel gezichtspunt- een nutteloze krachtsinspanning die voor jullie evolutie nergens toe dient. Jullie moeten je veeleer inspannen om het egoïsme uit je hart te verbannen en de gevoelens te ontwikkelen, daar dit het enige is, dat het de moeite waard maakt om je voor in te zetten en het enige, dat het mogelijk maakt omhoog te komen op de spirituele evolutieschaal.

Nou begrijp ik het, maar is er iets in het bijzonder, een of andere uiting van dit egoïsme, die men zou hebben kunnen vermijden, opdat die zich niet zou hebben gerealiseerd? Ik bedoel, welke concrete feiten kunnen beschouwd worden als egoïstische acties die bijgedragen hebben aan de totstandkoming van een institutie als de Kerk?

Het voornaamste feit is, dat men een kerkgenootschap of religie heeft gecreëerd op basis van de spirituele boodschap van Jezus. Zoals ik al gezegd heb, was Jezus nooit van plan om een kerkgenootschap te creëren; hij wilde slechts een heel eenvoudige boodschap aan de mensheid overbrengen: de gevoelens ontwikkelen en het egoïsme uitschakelen. Dit is een individuele taak, die het helemaal niet nodig maakt om een of andere materiële structuur te creëren.

Heb je een advies om te voorkómen dat dit in de toekomst opnieuw gebeurt?

Vorm onder geen enkel letterwoord een groep, omdat de mens de neiging heeft om direct onderscheid te maken tussen degenen die tot zijn groep behoren en degenen die er niet bij horen, waarbij hij zijn groepsleden bevoordeelt en de rest discrimineert, of het nu gaat om aangelegenheden betreffende het geloof, de politiek, of de vaderlandsliefde. En dit is een collectief-egoïstisch gedrag. Eén van de consequenties die je met de kennis van de spirituele realiteit zou moeten trekken, is: ontdekken dat alle mensen broeders zijn. Etiketten plakken op dezen en op de anderen, leidt er slechts toe dat er verschil gemaakt wordt, dat daarna -mettertijd- gebruikt wordt, om verdeeldheid te zaaien en elkaar te bestrijden.

Ik weet niet waarnaar je verwijst!

Ik verwijs ernaar, dat de mensen de geloofsovertuigingen hebben gebruikt om zich anders te beschouwen dan de anderen en wel zodanig anders, dat ze om deze geloofsovertuigingen tegenover elkaar kwamen te staan en daarmee doorgaan in broederoorlogen. Er bestaan praktisch geen combinaties die er vroeger niet al eens geweest zijn: Joden tegen moslims, christenen tegen moslims, christenen tegen Joden. Binnen het christendom: katholieken tegen protestanten; binnen de Islam: sjiieten tegen soennieten. Het merkwaardige is, dat al deze godsdiensten beweren dat ze in één God geloven en Abraham erkennen als eerste patriarch en Mozes als profeet van God, die de wet van God ontving om die aan de mensen te geven.

Evenmin moeten jullie proberen je van de gemeenschap af te scheiden, noch communititeiten te creëren die geïsoleerd zijn van de rest van de wereld. Veeleer het tegendeel. Probeer de gemeenschap te veranderen, opdat deze -geleidelijk aan- in harmonie komt met de spirituele wetten, vooral met de wet van de liefde. Elke mens heeft recht op vrijheid en geluk en men hoort niemand uit te sluiten van dit recht. Wanneer jullie je van de wereld isoleren door gesloten gemeenschappen te vormen, verhinder je dat andere mensen hun voordeel doen met de verworvenheden die jullie hebben kunnen behalen.

Maar komt het niet voor dat men door zich met de wereld in te laten de eenheid van de groepsactiviteiten kwijt raakt en het risico

loopt besmet te worden met slechte, spirituele gewoontes? Vormden de eerste christenen -en zelfs vóór hen de Essenen- soms geen groepen in van de anderen geïsoleerde gemeenschappen?

De eerste christenen, of de Essenen zochten een goed heenkomen op plaatsen ver verwijderd van de steden uit die tijd en dat deden ze -vanwege de voortdurende vervolgingen waaraan ze bloot stonden- om het leven te redden en niet vanwege een verlangen om zich van de gemeenschap af te scheiden. Er is niets verkeers in het zoeken van een nader contact met mensen die eenzelfde ideaal nastreven, maar dat moet geen argument zijn om je van de anderen af te zonderen, noch om anderen -die niet dezelfde idealen, of geloofsovertuigingen delen- uit te sluiten. Wie er vaste opvattingen op nahoudt, laat zich niet zo gemakkelijk meeslepen door die van de anderen en wanneer hij dat wél doet, was hij vast niet zo overtuigd van zijn eigen opvattingen.

Aan de andere kant is het helemaal niet verkeerd om andere geloofsovertuigingen en culturen te leren kennen, daar dit de mens verrijkt en het hem mogelijk maakt meer informatie te verkrijgen, om zijn eigen ideeën en geloofsovertuigingen verder te vormen. Wie katholiek is, omdat hij geboren wordt in een katholiek land, of wie mohammedaan is, omdat hij geboren is in een mohammedaans land, heeft zijn geloof niet vrijwillig gekozen, omdat hij maar uit één optie kon kiezen.

Maar is het niet kunnen stichten van een soort materiële institutie niet in tegenspraak met de boodschap van de naastenliefde? Staat dit niet de praktijk in de weg om materiële hulpprogramma's op te zetten, zoals -bijvoorbeeld- hulpprojecten voor educatieve- en gezondheids ondersteuning, of voor de opvang van de armen en behoeftigen?

Wij verwijzen hier naar de stichting van een materiële institutie, die als voornaamste doel het eigen voortbestaan heeft en die er daarnaast op uit is, macht en rijkdom te vergaren. De rijkdom en de macht zijn lokmiddelen, die de hebzuchtige en ambitieuze mensen aantrekken; zij proberen een baan te vinden in bevoorrechte posities, waarin ze hun egoïstische verwachtingen bevredigen en zij dragen nog meer bij aan het verdraaien van alles. Wanneer jullie de eenzame en hulpeloze mensen willen helpen, kunnen jullie opvangcentra oprichten, wanneer jullie de zieken willen bijstaan, zouden jullie ziekenhuizen kunnen stichten, wanneer jullie kinderen willen opvoeden, kunnen jullie scholen stichten. Een praktische

toepassing van hulp aan de naaste is belangrijk en niet het simpelweg bouwen van centra voor rituelen en opslagplaatsen voor relikwieën, daar die dus niet de functie zullen vervullen waarvoor ze zogenaamd gecreëerd werden: namelijk de hulp aan de anderen. Jullie kunnen gebruik maken van wat er al gerealiseerd is en waarbij er onvoldoende gebruik gemaakt is van de capaciteiten en/of mogelijkheden om het een sociale bestemming te geven, of -als er nog niets bestaat- een nieuwe opzet realiseren en daarmee overtreed je niet het advies dat ik jullie hier geef. Hierbij wordt niet het gebruik maken van de materiële hulpmiddelen bekritiseerd, die -wanneer ze goed gebruikt worden- het gemeenschappelijke welzijn kunnen bevorderen, want dat is een goed en nobel ideaal, maar het misbruik ervan om juist het tegendeel te bereiken: namelijk de bevrediging van egoïstische belangen, die de oorzaak zijn van sociale ongelijkheid, dat wil zeggen, de rijkdom van enkelen ten koste van de ellende van de anderen.

Is het dan verkeerd om collectes te houden, daar men daarbij geld inzamelt voor anderen?

Om hulp vragen voor behoeftigen is helemaal niet verkeerd. Integendeel, omdat de bestemming van dit geld -dat het helpen van behoeftigen moet zijn- een goede zaak is; dit is -spiritueel gezien- een nobele daad. Geld vragen voor zichzelf met de bedoeling werk te ontlopen, is niet juist. Ook geld vragen voor nodeloze, of egoïstische zaken is incorrect. En geld vragen voor een eerlijke zaak en dat geld gebruiken voor egoïstische doeleinden, zoals het vragen van geld voor hulp aan de armen en daarna het geld investeren op de Beurs, is vele malen erger.

Maar begrijp ik daaruit, dat degene die het geld inzamelt, gewoonlijk denkt dat zijn zaak nobel is? Wat voor sommige mensen een nobele zaak is, kan voor anderen een nutteloze zaak zijn. Hoe kunnen we die van elkaar onderscheiden? Er zullen -bijvoorbeeld- mensen zijn die het een nobele zaak vinden een centrum voor het houden van godsdienstoefeningen te bouwen, of een oude kerk te restaureren, terwijl dat voor anderen een nutteloze zaak is.

Een edele zaak is: hulp aan de behoeftige. De zaken die helemaal niet bijdragen aan de eliminatie van de ongelijkheid, de onrechtvaardigheid en de zaken die niet bestemd zijn voor de zorg aan de behoeftigen . . . , zijn egoïstische zaken. Iedereen moet -

gewetensvol- nagaan wat hem beweegt om geld te vragen aan de anderen, omdat hij er zó achter zal komen, of dat wat hem beweegt, wel of geen egoïstisch ideaal is; omdat we weliswaar de anderen kunnen bedriegen, maar ons geweten niet. De Katholieke Kerk bezit vele miljoenen en heeft geen collectes nodig voor het restaureren van kathedralen, of voor een nieuw gebouw voor haar godsdienstoefeningen, hoewel zij -wanneer zij het klaarspeelt om anderen het huishoudgeld te laten betalen- daarover erg tevreden is.

Moet er nog meer vermeden worden?

Wat we al eerder besproken hebben. De professionalisering van de spiritualiteit moet vermeden worden. Dat wil zeggen, iemand moet er niet naar streven om in zijn levensonderhoud te voorzien met spiritueel-ontwikkelde activiteiten. Wie geld vraagt voor het spirituele, voldoet niet aan de voorwaarde om spiritueel raadgever te zijn en verliest die gave; hij wordt een handelaar in spirituele aangelegenheden. Men behoort evenmin de spiritualiteit te gebruiken om goederen, of economisch voordeel te verwerven, winsten te boeken, of in de gunst van anderen te komen. Dit zal verhinderen dat men hiërarchieën creëert van religieuze beroepsuitoefenaars (het priesterschap), die in hun levensonderhoud voorzien met de hulpmiddelen van de organisatie en die daarin geen andere functie vervullen dan de godsdienstoefeningen en rituelen van de kerk verzorgen en op zoek gaan naar bekeerlingen; dit als recept voor de instandhouding van de structuur. Een actueel voorbeeld dat jullie een beter idee kan geven van waar ik naar verwijs, zijn de piramidale ondernemingen.

Je hebt ook gesproken over de bekeringsijver als iets negatiefs. Dat wekt bij mij het gevoel op, dat hier sprake is van een contradictie, omdat wanneer iemand het spirituele kent dat hem geholpen heeft in zijn leven, hij ernaar verlangt die kennis over te dragen op anderen, opdat die spiritualiteit ook hen helpt . . . Handelt zo iemand dan onjuist?

Wanneer we praten over het zoeken naar bekeerlingen, verwijzen we naar degenen die proberen anderen over te halen, of te overtuigen, zonder respect voor hun vrije wil. Ik refereer aan hen die geweld, manipulatie of dwang gebruiken om volgelingen te krijgen. Of aan hen die anderen helpen op voorwaarde dat die zich aansluiten bij een bepaald geloof, of aan degene die iemand

probeert te overtuigen, die niet geïnteresseerd is om te luisteren, of aan degene die zijn ideeën of geloofsovertuigingen probeert op te leggen aan anderen. Dit is allemaal forceren van de vrije wil. Van anderen houden wil zeggen: hen helpen met wat ze nodig hebben, zonder van hen te verwachten dat zij de ideeën, of geloofsovertuigingen met iemand delen. Er is niets verkeerd aan het verbreiden van spirituele kennis. Integendeel! Dat is goed en nodig, opdat de mens evolueert en gelukkig wordt. Maar dat kan men niet doen tegen de wil in van die ander. Dat wil zeggen, ook al denkt iemand dat hij in het bezit is van de waarheid, zich vergist als hij die aan een ander opdringt. Daarom moet men anderen niet dwingen, of overstelpen met informatie in een poging hen te overtuigen van de eigen geloofsovertuigingen. Dring jullie geloofsovertuigingen aan niemand op. Pas ze veeleer zelf toe om nog gelukkiger te worden, om je gevoelens te ontwikkelen en je egoïsme te elimineren, omdat voor de ander geen beter onderwijs is dan een in praktijk gebracht voorbeeld.

En hoe moet je handelen wanneer andere mensen naar je toekomen voor spirituele hulp?

Bij hulp aan anderen moet je aan die hulp niet de voorwaarde verbinden, dat ze jullie geloofsovertuigingen accepteren of delen. Je moet oprecht antwoorden en die antwoorden delen met degenen die belangstelling tonen. Je moet bereid zijn om de verschillende meningen te accepteren en andere gezichtspunten te respecteren, open te staan om te luisteren en zelfs je eigen gezichtspunten aan te passen, wanneer je vindt dat het van de anderen juister is.

Wanneer iemand jullie om hulp vraagt bij het oplossen van een emotioneel probleem, moet je -voordat je jullie mening geven- hem vragen: "Wat zegt je hart dat je moet doen"?, omdat er geen betere gids is dan iemands gevoel, hoewel men vaak gevoel verwacht met gedachte. Help hen dus om onderscheid te maken tussen wat zij voelen en wat zij denken, daar het egoïsme de gedachte beïnvloedt. Jullie kunnen je mening geven en je ervaringen uitzetten over alles wat hen kan helpen duidelijkheid te krijgen. Maar beslis niet voor de anderen en laat iedereen een beslissing nemen op grond van zijn criteria betreffende zijn eigen leven. Ieder mens heeft een ander soort hulp en diepgang nodig. Je moet je instellen op het niveau van iedere persoon en hem dat geven wat hij nodig heeft en wil krijgen, niet meer en niet minder en

ook zoveel als jullie kunnen geven. Hou in de gaten of jullie wel of niet voldoende voorbereid zijn, erken dat dan en zoek iemand anders die beter voorbereid is, opdat deze de hulp geeft, omdat als jullie -ook al hebben jullie geen slechte bedoelingen- geen goed advies geven, verwarring kunnen stichten in plaats van hulp te bieden. Wanneer iemand hulp nodig heeft maar die hulp niet wil accepteren, moet je zijn wil respecteren. Men kan adviseren, maar niet opleggen. In dit geval is het enige dat je kunt doen: afwachten voor het geval dat hij van mening verandert. Dat wil zeggen: gooi de deur niet dicht voor degene die niet wilde binnenkomen, maar laat die deur op een kier staan, opdat hij -wanneer hij van mening verandert- de moed heeft om de hulp te vragen die hij eerst afwees.

Wil je hier nog iets belangrijks aan toevoegen?

Ja, dat jullie de geloofsovertuigingen niet vormen uitgaande van autoriteitsstandpunten, maar dat jullie uitgaan van jullie eigen criteria. Ik bedoel, dat jullie niet meer waarde hechten aan de woorden van bepaalde mensen, alleen om wie ze zijn, maar er waarde aan hecht op grond van de boodschap zelf die ze overbrengen en dat jullie met die woorden rekening houden, of ze naast je neerleggen op grond van jullie eigen standpunt. Zo zullen échte, spirituele boodschappen niet onderschat worden door het feit dat ze afkomstig zijn van eenvoudige mensen, noch zullen egoïstische boodschappen geroemd worden door het feit dat ze afkomstig zijn van gerenommeerde autoriteiten.

De macht van de religies berust er juist op dat ze de gelovigen ervan hebben overtuigd dat het autoriteitscriterium geldig is; dat wil zeggen, dat het woord van iemand die een hogere rang heeft belangrijker is dan van iemand met een lagere rang, of van iemand die helemaal geen rang heeft en dat de hogepriester, de prelaat, de Paus -of hoe jullie hem willen noemen- de absolute waarheid bezit en dat er over wat hij zegt niet gediscussieerd mag worden, omdat er niemand is die een grotere autoriteit bezit dan hij met betrekking tot het spirituele. Op die manier zijn de religieuze autoriteiten erin geslaagd dat men egoïstische geloofsovertuigingen, die de spirituele vooruitgang van de mens in de weg staan, maar die gunstig zijn voor hun belangen, goedkeurt, terwijl ze de geloofsovertuigingen die écht spiritueel waren, maar die hun belangen in de weg stonden, zwart gemaakt of verborgen gehouden hebben.

Nog iets wat we zouden moeten vermijden?

Ja. Jullie moeten niet erkenning, roem en bewondering nastreven in de dingen die je voor anderen doet, omdat jullie dan geen liefde beoefenen, maar slechts jullie ijdelheid voeden.

Oké, laten we overstappen op het derde gebod.: “Wees gedachtig dat gij de dag des Heren heiligt”.

Dit is een gebod dat ook veranderingen heeft ondergaan, omdat dat in de tekst van het boek Deuteronomium staat: “Onderhoudt de sabbatdag, dat gij die heiligt, zoals de Here, uw God u geboden heeft. Zes dagen zult gij arbeiden en al uw werk doen, maar de zevende dag zult gij geen werk doen, . . .”.

De zin van dit gebod was: voorzien in de behoefte van de arbeider aan zijn welverdiende rust, hem het wettige recht daarop geven, als tegenwicht tegen het misbruik van de machtige baas. Hou er rekening mee, dat het een tijdsperiode was, waarin het houden van slaven heel veel vóórkam en de machtige bazen de neiging hadden hun arbeiders, vrije mensen en slaven te exploiteren, zonder hun rust toe te staan. Daarom omschrijft dit gebod dat de rust geldt voor allen, daarbij inbegrepen de slaven en de lastdieren. Het was een manier om te proberen al deze misbruiken een halt toe te roepen. Het is een manier om te zeggen: “gebruik de feestdagen om van het werk uit te rusten, minimaal één dag per week”.

De Kerk heeft ook een zandkorreltje willen bijdragen door dit gebod te eigen bate te veranderen. Wat aanvankelijk het respect was voor de rustdagen, veranderde men -geschikt- door de viering van de rituelen ter ere van Jezus, de Maagd, of de heiligen te benadrukken. Die duurde dan óf een maand, óf meer dan een jaar, iets dat elke vorm van logica mist. Dit is ook weer een overname van één van de riten van het Romeinse keizerrijk van vóór de tijd van Constantijn, aangezien de festiviteiten van de heiligen -daarbij inbegrepen de geboorte van Jezus- samenvallen met de viering -op dezelfde datums- van vroegere, heidense feesten, zoals de zonnwende, de zomer of de winter, die weer veranderd werden in christelijke vieringen (St.Jozef, St.Jan en de geboorte van Jezus.)

Laten we overgaan tot de analyse van het vierde gebod: “Eer Uw vader en Uw moeder”. Wat moet je me daarover zeggen?

Dit gebod had tot doel de bescherming van de ouderen. Hou er

rekening mee, dat er in die tijd geen systemen bestonden van sociale zekerheid, noch pensioen, die de ouderen beschermden. De regeringen deden niets om de zwakken en de mensen zonder bezittingen te beschermen en dus hadden de ouderen geen ondersteuning. Hun enige optie voor bescherming was de familie, dat wil zeggen dat de kinderen -wanneer ze volwassen waren- het levensonderhoud van de ouderen -die niet meer bij machte waren om zichzelf te kunnen redden- op zich namen. Maar ook dit gebod is in zijn betekenis aangetast, aangezien de mens iets positiefs: het respect en de zorg voor de ouders, veranderd heeft in de verplichting van de kinderen om zich aan de wil van de ouders te onderwerpen. Onder de paraplu van dit gebod heeft men aan de ouders het eigendomsrecht op de kinderen gegeven en veel scrupuleuze mensen hebben hun kinderen getiranniseerd, door van hen slaven te maken en hun leven te controleren en te domineren en tot gehoorzaamheid te dwingen, via geweld, vernedering of manipulatie; zij schenden hun vrije wil vanaf hun prille kinderjaren, zoals wanneer ze -tegen hun wil- het huwelijk van hun kinderen regelen en hen zo veroordelen tot een ongelukkig leven. Ze geloofden dat zij het goddelijke recht hadden om dit te doen. Daarom treedt in de sterk-religieus georiënteerde samenlevingen de overheersing van de ouders over hun kinderen het sterkst aan de dag en dan is het ook niet vreemd, dat de kinderen -wanneer ze volwassen en sterk genoeg zijn om hun ketenen te verbreken- niets meer van hun ouders willen weten. Dan klagen die -jammerend- dat hun kinderen hen in de steek gelaten hebben en zeggen: "Ondanks alles wat ik voor hen gedaan heb . . . en kijk nou eens hoe ze me daarvoor belonen", terwijl ze in werkelijkheid slechts de vruchten oogsten van wat ze slecht gezaaid hebben. Daarom zeg ik jullie, dat men niet alleen "vader en moeder moet eren", maar dat men met het begrip, het respect en de genegenheid voor vader en moeder moet uitbreiden over heel de familie: grootouders, vaders, moeders, broers en zussen, kleinkinderen en vooral over de kinderen, omdat die de zwaksten zijn. Wanneer de kinderen klein zijn, zijn zij het kwetsbaarst en volkomen weerloos en daarom moet men hen behandelen met veel begrip, liefde en respect. Men moet de kinderen nooit slaan, noch vernederen. Wij zijn al eerder dieper ingegaan op de liefde voor de kinderen, omdat dit erg belangrijk is. Daarom moeten jullie dit gebod ruimer opvatten: liefde, respect en begrip voor al jullie verwanten en naaste vrienden waarmee jullie het leven delen, heel speciaal met

de meest-kwetsbare: de kinderen.

Laten we nu het vijfde gebod bespreken: "Gij zult niet doden".

Dit gebod kan niet duidelijker zijn. Dit gebod is bewaard gebleven, precies zoals het door de spirituele wereld gegeven werd. Er is geen plaats voor interpretaties. Niet doden is niet doden, niet het leven nemen. We weten dat de geest onsterfelijk is en gelukkig is niets dat de mens kan doen in staat een eind te maken aan dit onsterfelijke leven. Het enige dat we kunnen doen, is het fysieke leven onderbreken. Maar het fysieke leven is één van de gaven die de spirituele wereld aan de geest geeft. Het fysieke leven is de etappe, waarin de geest dat wat hij in de spirituele wereld geleerd heeft, op de proef stelt. De geest heeft het fysieke leven nodig om te evolueren., zoals het lichaam de lucht die het inademt, nodig heeft om te kunnen leven. Daarom bestaat er een instinct: het overlevingsinstinct, dat de levende wezens zó programmeert, dat zij hun leven en dat van hun kroost in stand houden, zelfs wanneer hun nakomelingen nog niet bewust zijn van hun eigen bestaan. Wanneer men iemands leven wegneemt, maakt men een einde aan de gelegenheid van iemand om te evolueren en dat is - vanuit spiritueel gezichtspunt- iets heel negatiefs. Zolang men dit eenvoudige maar fundamentele gebod niet respecteert, kan de aardse mensheid zich -daarom- niet beschouwen als voldoende voorbereid op de evolutieve sprong waarnaar ze verlangt.

Wel, ik geloof dat er op de wereld geen enkel wetboek van strafrecht is, dat de moord niet veroordeelt.

Zeker. Maar het lijkt erop, dat de mens onderscheid maakt tussen sommige moorden en andere moorden. Sommige levens lijken hem belangrijker dan andere en dit legitimeert de moord in veel gevallen.

Waar verwijst je naar?

Wanneer een man in vreedstijd anderen vermoordt, is hij een seriemoordenaar en de rechterlijke macht zal hem vast en zeker veroordelen. Wanneer deze zelfde man in oorlogstijd anderen vermoordt en die behoren tot de groep 'vijanden', dan is hij een oorlogsheld en zijn regering zal hem een medaille uitreiken. Maar wanneer deze zelfde man deserteert uit het leger, omdat hij die mannen niet wil doden, neemt zijn regering hem gevangen en veroordeelt hem als verrader en kan hem uiteindelijk executeren.

Wanneer een man in vredetijd een bom laat exploderen die duizenden mensen doodt, dan is hij een terrorist en wordt hij als zodanig vervolgd en -als hij gepakt wordt- veroordeeld.

Wanneer een staatshoofd het leger van zijn land beveelt een aanval met bommen uit te voeren boven het vijandige land en er vallen daardoor duizenden doden, dan doet hij zijn plicht en degenen die vermoord zijn noemt men -wanneer het soldaten zijn- "verliezen" en -wanneer zij burgers zijn- "collaterale schade". Wanneer dit land de oorlog wint, zal men zich dit staatshoofd herinneren als een held en hij zal de geschiedenis ingaan als iemand die eervol herdacht dient te worden. De straten en de scholen van zijn land zullen naar hem vernoemd worden. In veel landen in de wereld staat de doodstraf in het wetboek van strafrecht, afhankelijk van welke delicten en men past die toe om "recht te doen".

De conclusie van dit alles is, dat jullie het gebod: "Gij zult niet doden". toepassen met een toevoeging, zoals de kleine lettertjes van de onrechtmatige contracten: "Gij zult degene die dat niet verdient, niet doden, maar wanneer hij het wel verdient, dan is het goed." Nu is het dus alleen maar nodig een goed excuus te vinden, opdat degene die vermoord gaat worden dat ook verdient, omdat iedereen die moordt, of bevel geeft om te moorden, van mening is dat hij motieven heeft om dat te doen.

Hoe denk jij over oorlogen?

De collectieve moordpartijen en bloedbaden die jullie oorlogen noemen, vormen -vanuit spiritueel gezichtspunt- één van de ernstigste delicten. Niet alleen omdat men een eind maakt aan het fysieke leven van ontelbare wezens, maar ook door de vernietiging en het lijden die oorlogen veroorzaken voor de overlevenden. Daarom zeg ik jullie, dat een heel belangrijk spiritueel advies luidt: geen oorlog ontketenen! Degenen die de grootste verantwoordelijkheid dragen voor oorlogen zullen zwaar en langdurig moeten boeten totdat alle toegebrachte schade hersteld is.

Maar heel vaak komt degene die zich klaar maakt om de oorlog in te gaan, niet zover dat hij zich bewust wordt van de schade die hij toebrengt, maar hij gaat de oorlog in met de overtuiging dat hij iets doet dat goed is, zoals het vaderland, zijn idealen, of zelfs zijn

geloofsovertuigingen verdedigen.

Hij houdt zichzelf voor de gek, of wordt bedrogen. Er is niets dat de moord op mensen rechtvaardigt, geen vaderlanden, geen godsdiensten, geen ideologieën. Er bestaat daarom geen "Heilige Oorlog". Het is een uitvinding van de mens God erbij te willen betrekken om zijn vurige verlangens naar macht en rijkdom te rechtvaardigen en anderen te overtuigen, opdat die -door fanatisme gedreven- er in toestemmen de beulen te worden van hun broeders. Jullie moeten dus niet tot een oorlog aanzetten, noch eraan deelnemen, daar er niets is dat dit rechtvaardigt.

Ik zou het ook fijn vinden dat je me je mening geeft over de doodstraf, daar men die in veel landen op de Aarde beschouwt als een rechtvaardige straf voor de ernstigste delicten.

De doodstraf is -wie er ook verantwoordelijk voor is en wat ook het motief ervoor was- vanuit spiritueel gezichtspunt iets dat verachtelijk en weezinwekkend is. Hoe triest is het om te zien dat juist de landen, die er zich op beroemen dat zij de meest-religieuze en in God gelovende naties zijn, regelmatig de doodstraf toepassen als straf voor de criminelen. En waarin is men méér dan een moordenaar, wanneer de vertegenwoordigers van het recht de gelijken worden van de veroordeelde, wanneer ze een straf ter uitvoering brengen die gelijk is aan het begane vergrijp? In sommige, nog wreedaardiger landen past men de doodstraf toe bij mindere vergrijpen, zelfs het feit dat sommige van die vergrijpen -spiritueel beschouwt- niet strafbaar zijn, zoals wanneer men vrouwen ter dood brengt die ontrouw geweest zijn aan hun man, in weerwil van het feit dat de meesten gedwongen werden om te trouwen met iemand van wie ze niet hielden.

Drie monotheïstische godsdiensten, duizend miljoenen mensen van honderden landen erkennen het goddelijke karakter van een aantal geboden, waaronder het gebod: "Gij zult niet doden". Maar hoeveel landen en mensen respecteren dit gebod in de praktijk werkelijk, wanneer het erop lijkt dat degenen die er zich het meest op beroepen in God te geloven, diegenen zijn die dat gebod het minst respecteren? Het komt vaak voor dat er mensen zijn, die zichzelf beschouwen als vurige gelovigen, die voldoen aan alle rituelen en normen van hun geloof en die aanstoot nemen aan hen die daar niet aan voldoen, maar die tegelijkertijd de meest-ongevoelige en meedogenloze mensen zijn, daar zij immers geen

enkel respect hebben voor het leven en het lijden van anderen; zij ondersteunen de doodstraf, moedigen hun kinderen aan om dienst te nemen in de legers om hun broeders van een ander land uit te roeien, er stellig van overtuigd dat God hen zegent.

Iedereen die zich wil beschouwen als een échte gelovige in God, moet in alle opzichten tegen deze afschuwelijke misdaad zijn, die vermomd is als een daad van rechtvaardigheid; hij moet weten dat het niet God is die hem aanmoedigt om te geloven dat de doodstraf rechtvaardig is, maar dat dit geloof gevoed wordt door het fanatisme van degenen die van hun eigen egoïsme een god maken naar hun beeld en gelijkenis.

Wat is het lot van de geïncarneerden die moorden pleegden, of die verantwoordelijk waren voor de dood van iemand, of voor de dood van veel mensen, wanneer ze sterven?

Gewoonlijk blijven die -geïnterneerd- in bepaalde zones van het laagste, astrale niveau, dat meestal door sommige geesten aangeduid wordt met de naam: De Afgrond. Zij blijven daar gedurende een periode van tijd, waarvan de lengte afhankelijk is van de last aan misdaden die ze begingen, samen met andere wezens die dezelfde misdaden pleegden. In die omgeving beleven ze -steeds weer opnieuw- beelden van hun misdaden, waarbij ze hetzelfde lijden ondergaan dat hun slachtoffers doormaakten; hierdoor lijden ze in hevige mate. Deze wezens laten elkaar niet met rust en pijnigen elkaar voortdurend en ze kunnen worden gekweld door weinig-gevorderde, gedesincarneerde slachtoffers, die nog wraak willen nemen. Wanneer ze tekenen vertonen van bewustwording van wat ze gedaan hebben en van berouw, worden ze bevrijd uit de Afgrond door meer-gevorderde geesten die hen overbrengen naar hulpcentra, waar ze hulp krijgen bij hun herstel en waar ze voorbereid worden op de correctie van hun misdaden, die al begint op het spirituele niveau ; bijvoorbeeld om hulp te bieden aan degenen die in dezelfde situatie verkeerden. En op het daarvoor geschikte ogenblik wanneer ze weer incarneren op het fysieke niveau, gaat dit correctieproces door met levens die gewijd zijn aan het herstel van de door hen toegebrachte schade.

En wat moet je me nog vertellen over zelfdoding?

Een zelfdoding is gelijkwaardig aan de moord op zichzelf en vanuit

spiritueel gezichtspunt- is zo- iets negatief, daar je een mogelijkheid op spirituele 'groei' vergooit. Het staat gelijk met een examen dat je niet doet. Wat je op dit ogenblik verbreekt, zul je in een volgend leven het hoofd moeten bieden.

Wat is -op het spirituele niveau- het lot van hen die zelfdoding pleegden?

Gewoonlijk raken ze verward en in die staat herinneren ze zich weer levendig het moment waarop ze zich het leven namen en worden ze zich bewust van de pijn die hun familieleden, vrienden en bekenden voelden, alsof het hun eigen pijn was. In dit proces worden ze zich uiteindelijk bewust van de nutteloosheid van hun daad. Wanneer ze tekenen vertonen van bewustwording en berouw, worden ze voorbereid op een nieuwe incarnatie, die gewoonlijk nogal snel plaats vindt; in die incarnatie zullen ze dezelfde beproevingen uit het leven dat zij zo plotseling onderbraken, moeten ondergaan.

Welk oordeel verdient volgens jou de euthanasie? Is die in sommige gevallen gerechtvaardigd -bijvoorbeeld in het geval van ongeneeslijke, of terminale ziekten?

We hebben al gezegd, dat het leven heilig is en niet beëindigd behoort te worden, voordat de dood zelf intreedt. Vanuit spiritueel standpunt is het onderbreken van het leven -zelfs met de goede bedoeling om lijden te vermijden- iets negatiefs. Houd er rekening mee, dat wanneer men iedereen die in zijn leven in een situatie terecht komt waarin hij lijdt, zou doden, er niemand op de wereld in leven blijft. Alle omstandigheden die de mens meemaakt: aangeboren ziektes, verlammingen van het onderlichaam, etc., hebben een betekenis; ze helpen de geest om te evolueren. Het zijn beproevingen die de geest vóór zijn incarnatie gekozen heeft. Het voortijdig onderbreken ervan, betekent dat de geïncarneerde een andere keer terug moet komen om die beproeving 'af te maken', waarbij ze absoluut niet geholpen worden. Soms verliest de geest die deze situatie van lijden meemaakt de moed en wil daaruit ontsnappen door een eind aan zijn leven te maken, maar daar zal hij op deze manier niet in slagen.

En is de euthanasie in het geval van terminale patiënten gerechtvaardigd?

Wanneer ze al stervend zijn, wat heeft het bespoedigen van de

dood dan voor zin? Laat hen toch vanzelf doodgaan.

Ik veronderstel dat de zin bestaat in het verkorten van het lijden, omdat velen van hen ondraaglijk lijden.

Verlicht dat lijden dan, maar zonder daardoor het leven te onderbreken.

En in de gevallen van langdurige coma. Is euthanasie dan gerechtvaardigd?

Evenmin. Wanneer iemand zijn incarnatietijd heeft beëindigd en de aardse wereld moet verlaten, wordt hij vanuit de spirituele wereld geholpen, opdat hij zo spoedig mogelijk uit zijn fysieke lichaam treedt. Wanneer het lichaam in leven blijft, heeft dat leven een bepaalde betekenis, omdat wanneer het moment van desincarnatie voor deze geest gekomen zou zijn, jullie niets zouden hebben kunnen doen om zijn vertrek tegen te houden.

Wat voor mening verdient de abortus?

We zijn er al eerder diepgaand op ingegaan en dat gaan we niet nog een keer doen. De moord op een ongeborene blijft een moord, ook al zien jullie het gezichtje van het slachtoffer niet en bemerken jullie niet hoe hij lijdt. Degenen die een bombardement bevelen, zien evenmin de gezichten van hun slachtoffers, maar daarom is de misdaad die zij begaan, niet minder ernstig. Voor de geest die verbonden is met dit wezen-in-wording is deze ervaring net zo zwaar als de marteling is voor de mensen die daaraan sterven. Vermijd dit lijden van de ongeborenen en vermijd het lijden van jullie zelf, dat het feit dat jullie de beulen van jullie eigen kinderen zijn geweest met zich meebrengt. Respecteer het leven, dat een zeer waardevolle, spirituele gave is om te evolveren en onderbreek dat op geen enkele manier en in geen enkel opzicht, noch met moorden, oorlogen, doodstraffen, zelfdodingen, euthanasie, of abortus en dan zullen jullie veel lijden voor jullie zelf en voor anderen vermijden.

Het zesde gebod luidt: "Gij zult geen onkuisheid doen".

Ook dit is een gebod dat in de loop van de tijd veranderd is, daar de katholieke, of christelijke vertaling van het boek Deuteronomium luidt: "Gij zult geen overspel begaan".

En welke versie is de juiste?

Geen van beide. Neem de Hebreeuwse versie van de tien geboden uit het boek Deuteronomium en je zult begrijpen dat de originele vertaling van het gebod niet is: "Gij zult geen overspel begaan", maar: "Gij zult niet prostitueren", wat neerkomt op: "Dwing niemand tot ongewenste seksuele relaties". Dit gebod omvat ook door anderen geregelde huwelijken, daar één, of beide partners -in het algemeen de vrouw- verplicht wordt tot een niet-gewenste seksuele relatie. Dat wil zeggen, dat niemand verplicht kan worden tot ongewenste, seksuele relaties, niet binnen en niet buiten het huwelijk. Houd er rekening mee dat in die tijd de rechten van de vrouw en van de kinderen (heel speciaal van de meisjes) praktisch niet bestonden. Zij werden nauwelijks iets beter behandeld dan het vee. Vanaf hun prille jeugd werden zij verhandeld, vooral de vrouwen en meisjes die behoorden tot de allerlaagste klassen. Zij werden gekocht en verkocht als slaven en prostituees, om de lage instincten te bevredigen van degenen die hen konden betalen. De ontvoeringen en verkrachtingen van vrouwen waren aan de orde van de dag. In de oorlogen werden zij vaak beschouwd als oorlogsbuit, verkracht door de soldaten en daarna bestemd voor de prostitutie en de slavernij.

Ook de door anderen overeengekomen huwelijken kwamen veelvuldig voor. De eigen families beschouwden het als een goede transactie, wanneer zij erin slaagden één van hun kinderen te laten trouwen met iemand die veel geld en macht had. Huwelijken van meisjes met volwassen, of oude mannen, of tussen jongetjes en meisjes, op grond van belangen van de ouders, kwamen vaak voor. We zouden kunnen zeggen, dat tot meer dan 90% van de huwelijksverbintenissen was besloten, zonder dat de zwakste partner deelnam aan het besluit daartoe, daar deze besluiten werden genomen door de ouders toen de kinderen nog klein, of zelfs nog niet eens geboren waren. De machtige, ambitieuze menen gebruikten het huwelijk als een manier om hun rijkdom of hun macht te vergroten, belendende terreinen in bezit te krijgen, of eenvoudigweg iemand waar men zin in had, seksueel te 'bezitten'. Polygamie was voor de man normaal en een teken van macht en rijkdom en werd beschouwd als iets goeds. Stel je het lijden van al die vrouwen en meisjes voor die onderworpen waren aan al die zo extreme misstanden en vernederingen. De bedoeling van dit gebod was, een halt toe te roepen aan die misbruiken. Maar het

egoïsme van de mens zorgde er voor, dat ook dit gebod aangetast werd en maakte van het slachtoffer de beul en van de beul het slachtoffer, daar men immers al heel gauw de tot prostitutie gedwongen vrouw bestrafte en niet de souteneur, de verkrachter, of de gedwongen "echtgenoot", of de ouders die de handel dreven met de levens van hun dochters; die ouders zijn het toch die hen prostitueren en het gebod overtreden.

Met welke bedoeling zou men er belang bij hebben gehad om dit gebod te veranderen? Ik bedoel, wanneer en waarom is men overgegaan van: "Gij zult niet prostitueren" op: "Gij zult geen overspel bedrijven"?

Wanneer de machtige mens openlijk iemand verkrachtte en tot prostituee maakte, was het duidelijk dat hij het gebod: "Gij zult niet prostitueren" overtrad. Het georganiseerde huwelijk en de polygamie waren in werkelijkheid verholde vormen van prostitutie en verkrachting, die de machtige mensen zich konden permitteren, daar zij -als compensatie- belast waren met het levensonderhoud van de echtgenote, of bijvrouw en haar kroost. In werkelijkheid vond dit alles plaats lang voordat Mozes geboren werd en het was wijdverbreid. Hij was op de hoogte van al deze misstanden, die bij hem een grote verontwaardiging opwekten en hij probeerde wetten te maken om te verhinderen dat deze misstanden in stand gehouden werden en hij steunde daarbij op een Goddelijk Advies. Gedurende zijn leven kon hij de meest-flagrante gevallen van misbruik in toom houden. Maar toen hij er al niet meer was, interpreteerden de machthebbers het gebod naar eigen goeddunken. Zij durfden het gebod niet te veranderen. Zij voegden er nieuwe, door henzelf uitgevonden wetten aan toe, die de betekenis van het oorspronkelijke gebod onduidelijk maakten. Het eerste dat ze deden was: het georganiseerde huwelijk, de polygamie en het hebben van bijvrouwen zó voorstellen, dat het "God welgevallig" was en dat het huwelijk an sich een heilige instelling was. Daarna verzonnen ze -om te vermijden dat ze voor het levensonderhoud van de vrouwen die hun niet bevielen moesten zorgen- de verstoting en gaven de vrouw de schuld van de verstoting, waarbij ze de wet zelf -ten eigen bate- verkeerd interpreteerden, met de beschuldiging dat zij zich prostitueerde. In sommige gevallen was het waar, dat deze vrouwen een seksuele relatie onderhielden met een andere man en dat waren juist die vrouwen die verliefd waren, daar die -omdat ze gedwongen waren

om de echtgenoten te zijn van de machthebber- geen open relatie met een andere man tot stand konden brengen; daarom beleefden zij hun liefde in het geheim.

Andere verstoten vrouwen moesten hun toevlucht wel nemen tot de prostitutie om in leven te blijven, daar zij immers volledig buiten de gemeenschap gesloten waren, waarmee ze uiteindelijk de valse beschuldiging -waarvan zij het slachtoffer waren- bevestigden.

Het katholicisme was moediger en veranderde het gebod, om uitsluitend belang te hechten aan de instelling van het huwelijk en geen enkel aan de vrijwillige keuze van de partner, daar de machthebbers uit latere tijden het georganiseerde huwelijk bleven gebruiken als wapen om hun egoïsme te bevredigen en niet bereid waren daarvan af te zien. Daarom introduceerden zij het concept van de echtbreuk, of overspel en gebruikten dat in de herdefiniëring van het gebod, dat nu: "Gij zult geen overspel begaan" werd, om de partner die seksuele relaties had buiten het huwelijk te straffen. In de praktijk werd alleen de vrouw veroordeeld voor overspel, daar de katholieke gemeenschap -net als de Hebreeuwse- diepgaand machistisch was; de man bleef het dubbele leven leiden dat hij prettig vond, zonder dat hem iets overkwam.

Je zegt dat nou wel, maar de meest-godsdiëntige gemeenschappen beschouwen het georganiseerde huwelijk nog steeds als iets dat normaal en "God welgevallig" is en het is voor hen een gebruikelijke praktijk. Wat moet je daar nou op zeggen?

Jullie moeten weten dat het georganiseerde huwelijk een vorm van geïnstitutionaliseerde vorm van verkrachting is, waaraan men de schijn van "fatsoenlijk" heeft gegeven. Opdat er met betrekking tot dit onderwerp geen enkele twijfel blijft bestaan, zal ik hieraan toevoegen, dat het hier -vanuit spiritueel gezichtspunt- gaat om een flagrante overtreding van de wet van de vrije wil, een afschuwelijke manipulatie van het gevoel van iemand, daar men haar verplicht om samen te leven en een seksuele relatie te onderhouden met iemand die zij niet gekozen heeft. Bovendien verbiedt men haar zich uit deze slavernij te bevrijden met een menigte bedreigingen en chantage, waaronder de opgedrongen overtuiging dat zij -wanneer zij zich niet onderwerpt- een gemeen en slecht mens is die Gods bedoelingen dwarsboomt en dat zij ook het gebod: "Gij zult de naam van God niet ijdel en met egoïstische

bedoelingen gebruiken" overtreedt.

Maar is het overspel vanuit het spirituele gezichtspunt dan iets negatiefs, of niet?

We hebben al uitvoerig gesproken over dit thema, toen we het onderwerp "de relatie tussen partners" behandelden en we stelden, dat de trouw aan de gevoelens het enige is dat -op spiritueel niveau- van belang is, daar het de sleutel is tot het geluk. De trouw ontstaat spontaan als er sprake is van een wederzijds gevoel van partnerliefde tussen beide partners en die trouw kan men niet forceren. Jullie wettelijke afspraken zijn onbelangrijk. Wanneer een huwelijksverbintenis afgedwongen is, kun je er zeker van zijn dat je te maken zult krijgen met een totale afwijzing, een afkeer van de seksuele relatie met de gedwongen partner en een verlangen naar een volledige, zelf vrijwillig gekozen relatie, de seksuele relatie daarbij ingesloten.

Wanneer het een relatie betreft op basis van vrijwilligheid maar zonder dat er sprake is van gevoelens, ontstaat er een ontevredenheid, gebrek aan verlangen naar en zelfs afwijzing van de seksuele relatie en een ontevreden verlangen, dat bevrediging zoekt in een andere relatie. In deze gevallen van ontrouw is het overspel -of hoe jullie die ook zouden willen noemen- een afspiegeling van de afwezigheid van het partnergevoel tussen beide partners, waardoor ze zichzelf ertoe dwingen -of gedwongen worden- een liefdeloze relatie in stand te houden en ze gaan dan op zoek buiten deze relatie naar wat ze binnen hun relatie niet vinden. Het probleem ligt dus in het willen forceren, of prolongeren van niet-verlangde verbintenissen.

(Onderstaande alinea heeft alleen betrekking op de etymologische verklaring van het Spaanse woord voor 'echtbreuk/overspel: "adulterio", afkomstig van het Spaanse werkwoord voor 'echtbreken.overspel plegen: "adulterar")

Echtbreuk/overspel begaan (in het Spaans: "adulterar"), betekent: 'de kwaliteit, of zuiverheid van iets veranderen door het toevoegen van een vreemde substantie', of ook 'de waarheid vervalsen of manipuleren'. Deze betekenissen brengen ons dichterbij de spirituele definitie van het woord "overspel" (= "adulterio") Een overspelsituatie doet zich voor, wanneer twee personen zich verbinden tot een 'echtbaar' op grond van een schijnbaar wederzijds gevoel dat dus in werkelijkheid niet aanwezig is. Dat wil

zeggen, de echtverbintenis wordt gemanipuleerd, of vervalst; de zuiverheid van de verbintenis wordt aangetast als die tot stand komt zonder dat er sprake is van liefde. Wanneer de partnerrelaties gebaseerd zijn op het gevoel van wederzijdse liefde en affiniteit, zal er geen echtbreuk of overspel vóórkomen, noch in de spirituele-, noch in de aardse betekenis van het woord, omdat door het feit dat de partners vereend zijn in de liefde, de seksuele relatie met de partner écht vervullend zal zijn en daardoor zullen de partners niet op zoek gaan naar andere relaties om de seksualiteit te bevredigen.

Maar om dit mogelijk te maken is de vrijheid van gevoel noodzakelijk. Daarom zeg ik jullie dat dit gebod: "Gij zult niet prostitueren" momenteel opnieuw geformuleerd kan worden in: "Gij zult de vrijheid van gevoel respecteren", omdat de mens al voldoende gevorderd is om dit te verwerken. Anders gezegd: iedere mens heeft het recht om -vrijwillig- te kiezen met wie hij -wél of niet- een partnerrelatie aan wil gaan, de seksuele relatie daarbij ingesloten en niemand kan dit recht aantasten.

Daarom is niemand verplicht een verbintenis aan te gaan met een ander wanneer hij dat niet wil, noch een relatie 'eeuwig' in stand te houden als hij dat niet wil.

Wat zou er -volgens jouw uiteenzetting- van de onontbindbaarheid van het huwelijk, dat door de Kerk verheerlijkt wordt, overblijven?

Dat heb ik al eerder gezegd. De instandhouding van een partnerrelatie zal -wanneer er sprake is van sterke gevoelens tussen de partners- volgens een spontaan proces verlopen, of er nu wél of geen ondertekend huwelijkscontract is. Maar er mag geen sprake zijn van dwang, daar dit een schending zou zijn van de vrije wil. De onontbindbaarheid van het huwelijk is geen goddelijke wet, maar een menselijke en die is niet afkomstig van Mozes, noch van Jezus. Het is in feite een norm, die meer dan duizend jaar na het verblijf van Jezus op de Aarde geïntroduceerd werd. Wanneer jullie je geschiedenis nog eens doornemen, zullen jullie zien dat de echtscheiding in zwang was gedurende de regeringen van alle christelijke, Romeinse keizers. De burgerlijke wet in de periode van de christelijke keizers stond een nieuw huwelijk toe na een scheiding. Dat was ook het geval in alle Staten die ontstonden na het uiteenvallen van het Romeinse Rijk. Het was Paus Gregorius IX (1227-1241) die -uit vijandschap met de keizers en koningen van die

tijd- per decreet aan alle christelijke koninkrijken het onontbindbare huwelijk oplegde, nadat hij zag dat deze koningen en keizers gewend waren aan het frequent wisselen van hun echtgenoten.

De echtscheiding gaat dus niet in tegen een goddelijke wet?

Absoluut niet! Integendeel, hij maakt het gebruik van de vrije wil en de vrijheid van gevoelens mogelijk. We hebben al gezegd dat niemand verplicht wordt een relatie voort te zetten als hij dat niet wil en het zal niet de spirituele wereld zijn die hindernissen opwerpt tegen het gebruik van de vrije wil en de vrijheid van gevoelens van de mens.

Er zijn mensen die beweren dat het aantal echtscheidingen een weerspiegeling is van het feit dat er afname is van het gevoel van liefde tussen de partners. Hebben zij gelijk?

Nee. Het is een weerspiegeling van het feit dat er meer vrijheid is om relaties te verbreken en dat de mensen zich veel vrijer voelen om zich los te maken uit de relaties die niet bevredigend zijn.

Dat er vroeger niet meer echtscheidingen voorkwamen, kwam niet omdat de relaties beter waren, noch omdat er sprake was van meer liefde, maar óf omdat de wet dat niet toestond, óf omdat - hoewel de wet het toestond- de repressieve opvoeding maakte dat veel mensen zich verplicht voelden de relatie voort te zetten, hoewel men geen liefde meer voelde voor elkaar.

Daar we het nu toch hebben over het gebod: “Gij zult niet prostitueren”, zou ik graag willen, dat je me je mening geeft over de prostitutie vanuit spiritueel gezichtspunt.

De prostitutie is een afspiegeling van het gebrek aan vooruitgang dat er bestaat met betrekking tot de ontwikkeling van de gevoelens, daar een spiritueel-gevorderd mens zich een seksuele relatie zonder liefde niet kan voorstellen en nog minder dat er geen wederzijds verlangen is tussen de personen die er aan deelnemen. Degene die zich bevredigt met de seksualiteit van de prostitutie, laat een armoede aan gevoelens zien en een overheersende invloed van het instinct op de gevoelens en de gevoeligheid.

Ja, maar . . . , hoe zou men dan de wetten moeten maken met betrekking tot de prostitutie? Moet men die toestaan of verbieden?

Men moet die in alle gevallen waar minderjarigen bij betrokken zijn, verbieden en men moet zowel de souteneurs als de klanten -in dit

geval dus pedofielen- vervolgen en de minderjarigen beschermen, opdat die niet opnieuw te lijden hebben van welk soort van misbruik ook.

In het geval van prostitutie waar volwassenen bij betrokken zijn, moet men de gedwongen prostitutie verbieden, dat wil zeggen wanneer degene die de prostitutie praktiseert, daartoe verplicht wordt, of op de een of andere manier onder druk staat om die uit te oefenen en de justitie moet degenen vervolgen die haar verplichten zich te prostitueren, daar haar vrije wil aangetast wordt; ook de klant dient vervolgd te worden, wanneer hij weet dat de prostituee zich tegen haar wil prostitueert. Men moet degene die tot prostituee gemaakt is, beschermen om te voorkómen dat ze nog meer beschadigd wordt.

De regeringen moeten zorgen voor het levensonderhoud van hen die over weinig economische middelen beschikken, opdat niemand de prostitutie uitoefent als laatste optie om voor zichzelf of voor de familie de kost te verdienen, omdat ze geen andere manier heeft om dat te doen, daar dit een vorm van prostitutie is, waaraan de gemeenschap zelf medeplichtig is.

Toch kan men het niet verbieden wanneer iemand die volledig in het bezit is van zijn verstandelijke vermogens en uit vrije wil, zonder dat er sprake is van een gebrek aan noodzakelijke middelen van levensonderhoud van de familie, haar lichaam wil verkopen. Hoewel zo'n beslissing weinig innerlijke 'groei' weerspiegelt, is er geen sprake van schending van haar vrije wil, daar zij die beslissing vrijwillig neemt en evenmin begaat de klant een misdrijf, omdat hij haar vrije wil geen geweld aan doet.

Van de andere kant zal ik eraan toevoegen, dat een totaal verbod van de prostitutie - zoals die bestaat in jullie wereld, waar een grote vraag is naar bevrediging van het nogal primitieve, seksuele instinct en een gebrek aan respect voor de vrije wil- niet geschikt zou zijn om die uit te bannen. Zo'n verbod zou -als consequentie- veeleer een toename van gevallen van verkrachting en seksueel misbruik hebben, terwijl de prostitutie clandestien zou worden uitgeoefend. Als we het goed bekijken, voorkómen de mensen die zich in jullie wereld -vrijwillig- prostitueren, veel verkrachtingen en seksueel misbruik, daar ze -vrijwillig- de lage instincten van veel weinig-gevorderde geesten bevredigen, die bij afwezigheid van deze mogelijkheid hun seksuele bevrediging met geweld zouden zoeken. Daarom kan men in jullie wereld de prostitutie niet met geweld uitroeien, maar dat zal gebeuren, wanneer de mensen hun

gevoeligheid voldoende verhogen, zodat het seksuele verlangen naar de bevrediging van een biologische instinct, getransformeerd wordt in de uitdrukking van liefdesgevoelens voor de partner. En daarvoor is het nodig dat de mens vrijheid van gevoelens en vrijheid met betrekking tot de seksualiteit kan hebben. Dan zullen de seksuele relaties natuurlijk zijn en geen handelsobject, noch een motief voor exploitatie.

Het volgende gebod luidt: “Gij zult niet stelen”.

Ja. In het algemeen verstaat men onder stelen: ontvreemden, de handeling die bestaat uit het wegnemen van het materiële bezit van een ander, zonder diens toestemming en beschouwt men alleen zakkenrollers, overvallers van banken, juweliers en andere winkels, als dieven.

Maar ik zeg jullie, dat de grootste dief die er bestaat, degene is die de werknemer niet zijn rechtvaardige loon betaalt, om zichzelf daardoor te verrijken en degene die de macht en rijkdom verzamelt, waardoor er voor anderen schade, leed en behoefte ontstaan, en daarbij gebruik maakt van fraude en chantage (hoewel de wetten er nooit in slagen zijn misdrijf te ontdekken). Daarom kan men het gebod: “Gij zult niet stelen” samenbrengen tot één groep met het gebod: “Gij zult niet vals getuigen, noch liegen” en met het gebod: “Gij zult de goederen van anderen niet begeren”, daar zij alle drie een deel vormen van dezelfde intentie: anderen benadelen om zijn eigen egoïsme te bevredigen. In overeenstemming daarmee kan men een advies formuleren, dat de drie voornoemde geboden verenigt: “Gij zult niet handelen - daartoe aangezet door het egoïsme- om anderen te benadelen”. De meest-materialistische manifestaties van het egoïsme zijn: de gierigheid, de hebzucht en de mateloze eerezucht, daar die ervoor verantwoordelijk zijn dat de mensen zich overgeven aan het vergaren van rijkdom en macht, zonder aandacht te schenken aan de schade die dat veroorzaakt voor anderen. Maar ook andere, niet materiële manifestaties van het egoïsme, zoals alle ego-gevoelens die we behandeld hebben bij het thema van de persoonlijke relaties, zoals: de gehechtheid, de jaloezie, de haat, de woede, de absorptie, de rancune en de verbittering, veroorzaken schade bij anderen.

Wanneer iemand zich verrijkt zonder nadelige gevolgen voor anderen, haalt hij zich dan een of andere soort spirituele schuld op

de hals, of schendt hij dan het principe: “Gij zult niet handelen - daartoe aangezet door het egoïsme- om anderen te benadelen”?

Hij schendt het gebod niet, maar toont evenmin een grote vooruitgang, daar de gevorderde geest de rijkdom, noch de tijdverspilling en de inspanning om rijk te worden, ambieert; de rijkdom is voor hem helemaal niet aantrekkelijk. Het is mogelijk dat hij geen directe schade veroorzaakt, maar wanneer hij rijk is, of de materiële macht heeft en die niet gebruikt om de naaste te helpen, maar veeleer om materiële grillen na te jagen, dan maakt hij geen gebruik van een goede gelegenheid om anderen te helpen en vooruit te komen in zijn eigen evolutie in de liefde; hij kon immers veel goed doen en deed dat niet. Wanneer een geest incarneerde en om rijkdom vroeg om die te gebruiken voor het algemeen welzijn en -als hij geïncarneerd is- zich bezig houdt met het bevredigen van zijn egoïsme, dan loopt zijn missie op niets uit. In jullie wereld is het -in ieder geval- moeilijk om zich te verrijken zonder iemand anders te benadelen, of het moet zijn dat hij erft, of 'geluk' heeft in een loterij; in de vorm waarin jullie functioneren in de economie en de handel, regeert immers de wet van de sterkste en de mensen van goede wil kunnen moeilijk succes hebben in een systeem dat zó agressief is, zonder besmet te worden met de slechte praktijken ervan.

Waar refereer je precies aan?

Welnu, aan het economische systeem dat op de Aarde heerst en dat jullie kapitalisme noemen. Dit is een systeem dat voortkomt uit het egoïsme van de mens en het weerspreekt dit gebod van a tot z; men kan immers zeggen dat het een systeem is dat de buitensporige verrijking -ongeremd- mogelijk maakt en nastreeft, zonder het minste respect voor de rechten van de mens.

Ik begrijp niet veel van de economie, maar het is waar dat het behoorlijk lastig is om te begrijpen wat de wereldeconomie in beweging brengt, met zoveel macro-economische indicatoren. Ik zie dat er veel ongelijkheid, onrechtvaardigheid en veel armoede is en dat die situatie steeds erger wordt en in tijden van crisis -zoals de huidige- zich verscherpt. Het lijkt me moeilijk om -zoals we er momenteel aan toe zijn- aanwijzingen te zien voor een betere toekomst van de mens en evenmin zie ik hoe dit opgelost kan worden.

Het is eenvoudiger dan het lijkt, hoewel men jullie laat geloven, dat

alles gecompliceerd is en dat niemand verantwoordelijk is voor het feit dat de zaken zo functioneren, opdat jullie geen enkele oplossing zien, noch iemand verantwoordelijk kunnen stellen. Jullie huidige economische systeem lijkt op een grote, piramidale onderneming. Het is gebaseerd op een geavanceerd systeem van leningen met toenemende rentes, waarbij door elke tussenpersoon de rente -geleidelijk- verhoogd wordt omdat er winst gemaakt moet worden; daardoor wordt degene die -als laatste- het geld ontvangt, als het ware 'gewurgd' en die leent dus niet, omdat hij de lening en de rente terug moet betalen met zijn werk en de opbrengst van zijn productie. Deze laatste groep: degenen die de basis van de piramide vormen -en dat zijn de meesten-, houden met hun inspanningen heel het systeem overeind. De rest leeft van de woekerrente en het speculeren, daar zij ook speculatieve markten opzetten waar zij winsten genereren door van alles en nog wat goedkoop in te kopen en duur te verkopen. Sommige van de producten die zij kopen en verkopen zijn werkelijk-bestaande zaken, zoals landbouw-, veeteelt-, visserij-, mijnbouw-, of industriële producten, terwijl andere fictief van aard zijn; men noemt ze "financieringsproducten", zoals aandelen, obligaties, beleggingsfondsen. Tegenwoordig is dat in werkelijkheid heel eenvoudig: enkele mensen hebben zich het recht toegeëigend om geld te maken. Dat wil zeggen, dat zij de machinerie bezitten om munten te laten slaan en bankbiljetten te laten drukken. Zij fabriceren het geld praktisch gratis en zij lenen dat -met rente- aan de anderen, waardoor de hele wereld hun geld schuldig blijft en met dit systeem slagen zij erin, dat heel de wereld doet wat zij willen; daarbij speculeren zij op de beurzen -steeds met voorkennis- die zij creëerden, zodat zij goedkoop kunnen inkopen en duur kunnen verkopen.

Heeft dat iets te maken met de economische crisis?

Ja. De economische crises vinden niet toevallig plaats, maar die zijn veroorzaakt op de top van de piramide. Eerst maken ze het lenen van geld tegen een lage rente gemakkelijk, om de vorming van schulden te bevorderen. Degenen die zich onderaan de piramide bevinden krijgen dit geleende geld -via diverse 'trappen' van tussenpersonen- tegen een veel hogere rente en gebruiken het om hun transacties te kunnen afwickelen, of bezittingen te verwerven; dit veroorzaakt een opleving van de economie en een toename van de consumptie. Dit noemt men een tijdperk van economische

bloei. Er is dan een schijnrijkdom en schijnwelvaart, maar dat is alleen maar schijn, omdat alles tot stand gekomen is met geleend geld, dat met rente terug gegeven moet worden. Wanneer de 'vissers' van de hogere gebieden van de piramide zien dat veel 'vissen' in het aas gebeten hebben, -dat wil zeggen, dat er veel mensen met schulden zijn- halen ze de 'vislijn' op om de buit binnen te halen. Dat wil zeggen, dat ze op een gegeven ogenblik de kraan van de leningen dicht draaien. Dat heeft tot gevolg dat het geld schaars wordt. Om krediet te krijgen moet er een hogere rente betaald worden en over de leningen die al afgesloten zijn, wordt ook de rente verhoogd. Dit alles belemmert de economische activiteit. De mensen met schulden kunnen de rente over hun schulden niet meer betalen en men ontnemt hun al hun bezittingen. Het levensniveau van de bevolking wordt aanzienlijk slechter, terwijl de hele rijkdom die men in deze periode verworven heeft, in de handen valt van hen die het systeem in hun macht hebben. De rijken worden steeds rijker en de armen steeds armer. Zo veroorzaakt men een economische crisis.

En hoe kan men dit alles oplossen?

De oplossing is heel eenvoudig: afzien van het egoïsme, van de hebzucht, van de gierigheid door iedereen in de positie die hij inneemt en beginnen met eerlijk te delen, met naar een ander te kijken zoals je naar jezelf kijkt en met het zorgen voor het welzijn van de ander, zoals men dat doet voor zijn eigen welzijn. Wanneer alle mensen deze stap zouden zetten, zou de wereld snel veranderen. Dit systeem handhaaft zich, omdat in de mens de hebzucht, de gierigheid en de mateloze eerezucht overvloedig aanwezig zijn en de liefde en de edelmoedigheid schaars zijn. Er zijn maar weinig mensen die van nature bereid zijn om te delen. Wie veel heeft is niet tevreden met wat hij heeft. Hij denkt er niet aan zijn overvloed te delen met degene die minder heeft, maar verlangt ernaar nog meer te bezitten, meer geld, meer macht, ook al moet hij daarvoor anderen benadelen. Veel mensen van de groep die minder bezitten verlangen ernaar om net zo te zijn als degenen die rijk en machtig zijn, om succes te hebben in het leven en rijk en machtig te worden. Ze zouden in hun situatie hetzelfde doen als degene die veel bezit. Daarom is het niet voldoende dat degenen die veel bezitten veranderen, maar moet er een algemene bewustzijnsverandering komen, die elke mens omvat, in de richting van de erkenning dat we allemaal spirituele wezens zijn, broeders

die dezelfde weg delen; de weg van de spirituele evolutie en dat we allemaal eenzelfde bestemming hebben: uiteindelijk gelukkig worden door de liefde te ervaren en dat we daarvoor weinig nodig hebben. We moeten noodzakelijkerwijze inzien dat het verzamelen van rijkdom nergens toe dient, omdat het ons niet gelukkig maakt, maar dat we -wanneer dat vergaren leed veroorzaakt- onszelf beroven van wat we nodig hebben om te leven; wanneer er van alles in overvloed aanwezig is en we dat delen, is er niemand die benadeeld wordt en worden we er allemaal beter van. Maar ik herhaal: om dat te bereiken moeten we afzien van het verzamelen van rijkdom en bereid zijn te delen.

Dat lijkt me prachtig, maar heel utopisch. Ik denk dat de maatregelen daartoe meer geconcretiseerd zouden moeten worden.

Er bestaat geen recept voor de te nemen maatregelen, als het tenminste dat is wat je me vraagt, omdat alles afhankelijk is van de intentie en de goede wil van de mens, om af te zien van het egoïsme en het ontwikkelen van een betere instelling ten aanzien van de broederlijke liefde en het delen. Zonder deze ontvankelijkheid zal elke krachtsinspanning nutteloos zijn. Er zal bij de meerderheid van de mensen een verlangen aanwezig moeten zijn, dat gunstig is voor het realiseren van de veranderingen die leiden naar een samenleving gebaseerd op de liefde, een natuurlijke aanleg voor het actief samenwerken van de totstandkoming daarvan, daar men dwangmatig niets kan bereiken, noch zonder de medewerking van allen in het algemeen. Men zal als bestuurders spiritueel-ontwikkelde, liefdevolle, nederige mensen moeten kiezen met een grote onbaatzuchtigheid, zonder een spoor van hebzucht, van gierigheid en mateloze eerezucht, die de situatie kennen en bereid zijn om de maatregelen toe te passen, die het algemeen belang, de sociale rechtvaardigheid en de rechtvaardige herverdeling van de rijkdom bevorderen. Zij zullen elk moment weten wat er gedaan moet worden. Eén van de dingen die men zo spoedig mogelijk dient te realiseren is: heel het economisch systeem -dat gebaseerd is op de woekerrente en de speculatie- ontmantelen en rechtvaardiger en onpartijdiger wetten uitvaardigen, die verhinderen dat de egoïstische praktijken opnieuw de wereld gaan beheersen en die praktijken ook vervolgen. Daarom zou men het gebod: "Gij zult niet handelen - daartoe aangezet door het egoïsme- om anderen te benadelen",

op de volgende manier volledig maken met: "Gij zult het algemeen belang, de sociale rechtvaardigheid en de eerlijke herverdeling van de rijkdom bevorderen".

Nadat we drie geboden tegelijk geanalyseerd hebben, blijft er nog maar één gebod over: "Gij zult geen onkuisheid begeren". Wat wil je me daarover nog zeggen?

Dat dit gebod niet bestaat. Het komt evenmin voor in het boek Deuteronomium. Het is een latere 'uitvinding'. De christelijke, protestante kerken schenken er evenmin aandacht aan. Het zou ook veel gevraagd zijn van de mens -die het al zoveel kost om niet-egoïstisch te handelen- om er evenmin egoïstische gedachten op na te houden. De term "onkuis" is bovendien behoorlijk onduidelijk, hoewel die vast en zeker verwijst naar de seksuele begeerte, die geen deel uitmaakt van de geloofsregels die de Kerk toestaat; dat wil zeggen, wanneer zich een seksueel verlangen voordoet buiten de huwelijksrelatie. Het is een gebod dat gecreëerd is door de mens met het doel de vrijheid van gevoelens, van het denken en van de seksuele vrijheid te onderdrukken.

Wel, als we de drie geboden samengevat hebben in één gebod en er één geschrapt hebben, blijven we zitten met zeven geboden en niet met tien.

En wie heeft gezegd dat het er noodzakelijkerwijze tien moesten zijn? Oké, dat is niet van belang, omdat er nog drie raadgevingen zijn die ik er graag aan zou willen toevoegen, omdat ze me nogal belangrijk lijken en waarmee jullie goed rekening mee moeten houden.

Welke zijn dat?

Je zult de vrije wil respecteren, je zult de wet van de spirituele rechtvaardigheid respecteren en je zult de individuele en collectieve conflicten vreedzaam oplossen. Deze drie raadgevingen zijn sterk aan elkaar gerelateerd, daar de vreedzame oplossing van conflicten een rechtvaardige houding en respect voor de vrije wil van de anderen met zich meebrengt, zowel individueel als collectief.

Zou je wat dieper op elk van die drie raadgevingen willen ingaan, om duidelijk te maken waar ze naar verwijzen?

Ja, hoewel we er al over spraken toen we uiteen zetten waaruit de

wet van de vrije wil en de wet van de spirituele rechtvaardigheid bestaan. De vrije wil respecteren betekent: de vrijheid van de anderen respecteren, dat wil zeggen, hun wil, hun meningen, hun geloof, hun gevoelens en de besluiten die ze nemen met betrekking tot hun eigen leven, respecteren.

De vrijheid van gevoelens is niet meer dan een variabele van de vrije wil. Niets behoort een ander toe, daarom heeft niemand het recht om zich meester te maken van de wil van de ander, noch om voor de anderen te beslissen.

De wet van de spirituele rechtvaardigheid respecteren betekent: de anderen behandelen zoals je zou willen dat ze jou behandelen en de anderen niets aandoen, waarvan je niet wilt dat ze jou zouden aandoen, omdat het in feite zo is, dat alles wat je anderen aandoet, je jezelf aandoet. En dit respect moet je zowel individueel als collectief opbrengen.

In individuele gevallen is het me wel duidelijk, maar collectief . . . ? Waarop heeft dat betrekking?

Wel op de mensheid in haar geheel; om harmonisch samen te leven moet je de rechtvaardigheid en de vrije wil respecteren en die in praktijk brengen en dit moet zichtbaar worden in het functioneren van de samenlevingen, in de regeringsvormen, de wetten, de economie, de opvoeding en de cultuur. En hoewel sommige landen in de wereld in theorie in hun wetten de beginselen van de vrijheid en rechtvaardigheid opnemen, zorgt het menselijk egoïsme er voor, dat die beginselen overboord gegooid worden en slechts voortbestaan op een vodje papier.

Heb je een voorbeeld van deze bewering?

In alle landen is de slavernij illegaal, maar de hele mensheid gaat gebukt onder een economisch en politiek systeem, dat de exploitatie en het misbruik-maken van de mens tolereert en aanmoedigt, op een wijze die zoveel op de slavernij lijkt, dat men dit systeem met slavernij verwacht.

Veel landen verbergen onder een schijn van democratie, regeringen die doen alsof ze het volk dienen, maar die zich in werkelijkheid bedienen van het volk om hun egoïstische doelstellingen te bevredigen, of die doen alsof ze de vrede willen, maar de oorlog aanmoedigen, opdat het lijkt dat dit de enige optie is om de conflicten op te lossen, terwijl ze in werkelijkheid nooit een andere optie gezocht hebben. Wie geen andere optie ziet, is

verblind door zijn egoïsme, zijn mateloze eerezucht en zijn hebzucht en wil -tot iedere prijs- zijn zin doordrijven. Maar er is altijd een andere optie wanneer er sprake is goede wil, respect en begrip voor de anderen en innerlijke bereidheid om af te zien van een egoïstische houding. Houd daarom rekening met dit advies dat veel leed voor jullie en voor de anderen zal voorkómen: je zult de individuele en collectieve conflicten vreedzaam oplossen. Gebruik nooit geweld, dwang, noch chantage en leg nooit anderen jouw wil op, ook al denk je dat je gelijk hebt.

Dit roept bij mij toch wat twijfels op. Wanneer iemand aangevallen, misbruikt of gedwongen wordt, kortom wanneer hij voelt dat zijn vrije wil door een ander geweld wordt aangedaan op een of ander punt in zijn leven, moet hij dan dit misbruik toelaten om een conflict te voorkómen, of heeft hij het recht zich te verdedigen?

Uiteraard heeft hij het recht zich te verdedigen. Niet alleen heeft hij het recht zich te verdedigen, maar hij behoort dat ook te doen, daar immers het respecteren van de vrijheid van de anderen net zo belangrijk is als het verdedigen van je eigen vrijheid. Het gaat niet over conflicten voorkómen door je te onderwerpen aan de wil van de sterkste, maar die op te lossen door geweld te vermijden. Maar dit houdt niet in dat je je verlagen moet tot het niveau van de ander.

Heb je een voorbeeld dat kan dienen om dit punt te verduidelijken?

Wanneer een vrouw door haar man slecht behandeld wordt, moet ze dit in geen enkel opzicht toelaten. Maar dit betekent niet, dat ze -om dit te voorkómen- met dezelfde agressie moet reageren, daar dit haar op hetzelfde niveau zou brengen als dat van de agressor. Het is dan logisch dat zij bij de agressor weg gaat en aangifte doet van de mishandeling, opdat de politie zich met de zaak belast.

Maar de agressor zal -vast en zeker- nog woedender worden als je die maatregelen neemt en kan met nog meer geweld reageren, waardoor het conflict nog gewelddadiger wordt; dit lijkt de boodschap over het vreedzaam oplossen tegen te spreken. Wat is je antwoord hierop?

Dat niet het slachtoffer met haar handeling het geweld veroorzaakt, maar de agressor, omdat hij zijn zin niet krijgt. Het is de agressor die de raad moet opvolgen die wij jullie hier geven om de conflicten geweldloos op te lossen en niet het slachtoffer. Verwar

vrede-lievend-zijn alstublieft niet met onderworpenheid, want dat zijn verschillende dingen. Wij adviseren hier vreedzaam-zijn, maar niet onderdanig-zijn. Een goed voorbeeld dat jullie het verschil zal verduidelijken, is dat van degene die -omdat hij pacifist is- weigert in militaire dienst te gaan in landen waar dat verplicht is. Noemen jullie hem niet opstandig? Een pacifist komt in opstand tegen het geweld en hij vertoont samenhangend gedrag en standvastigheid in zijn overtuigingen. Hij staat niet toe dat anderen hem verplichten om iets te doen waarvan zijn geweten hem zegt dat dit verkeerd is; daardoor verzet hij zich, opdat er geen inbreuk gemaakt wordt op zijn vrije wil.

En op collectief niveau . . . : wanneer een land aangevallen wordt, of een ander land valt het land binnen . . . , heeft zo'n land het recht zich te verdedigen, of niet?

Zo'n land heeft het recht zich te verdedigen, maar moet de vreedzame weg altijd uitputtend bewandelen. Hier hebben jullie het voorbeeld van Ghandi, om vast te stellen dat er een verschil bestaat tussen onderworpen-zijn en pacifist-zijn en hoe het overtuigd-zijn van edele en rechtvaardige idealen, de wil en de vastberadenheid, grote dingen kunnen bereiken, zonder een beroep te doen op geweld. De oorlogen, de gewapende conflicten in het algemeen, ontstaan niet van de ene dag op de andere en evenmin vormen degenen die ze willen veroorzaken de meerderheid. In het algemeen zitten er enkele egoïstische belangen achter de gewapende conflicten: de begeerte van weinig mensen om zich van iets meester te maken en het zijn deze mensen die de anderen misleiden om hen het vuile werk te laten opknappen. Jaag die ambitieuze, oorlogszuchtige lieden weg uit de regeringen en dan zullen jullie zien, dat alle oorlogen en geweldsconflicten -in het algemeen- vermeden kunnen worden.

Oké, maar ik denk dat wat Ghandi bereikte een uitzondering is, omdat het normaal is dat de sterke de overhand krijgt op de zwakke. En toch waren er ook zó veel onschuldige slachtoffers.

Er waren nog meer slachtoffers te betreuren geweest, wanneer er een oorlog was ontstaan en zelfs als je gelijk had gehad, moet je begrijpen dat het doel van het leven niet bestaat uit een politieke strijd, maar uit spirituele vooruitgang. En hoewel jullie van mening zijn, dat het onrechtvaardig is dat een land een ander land binnen valt en concluderen dat de sterke zich uiteindelijk meester maakt

van de zwakke, behoren jullie te denken dat de huidige slachtoffers van de invasie, de invallers uit het verleden geweest kunnen zijn, die nu hetzelfde beleven dat zij hen destijds aandeden. Lees de geschiedenis er maar eens op na en dan zullen jullie zien dat de oorlogen tussen de volkeren zich voortdurend hebben voorgedaan in de historie van de mensheid en dat de positie van de onderdrukker en onderdrukte zich in de loop van de tijd veranderd heeft. De onderdrukte volkeren worden ongelóóflijk gemakkelijk onderdrukkers, want dat ze dat vroeger niet waren, was niet het gevolg van het feit dat ze dat niet wílden zijn, maar dat ze dat niet kónden zijn. En dat moet worden toegeschreven aan het gegeven dat in alle volkeren en in alle rassen, geesten incarneerden met een heel primitief egoïsme, vol mateloze eerezucht, hebzucht en gierigheid, die onder elkaar strijd leverden om te zien wie uiteindelijk de rijkste en de machtigste was. De hebzucht, de gierigheid, de mateloze eerezucht en het fanatisme hebben de mensen ertoe aangezet -en zetten hen er nog steeds toe aan- om tegen elkaar te strijden. Maar alle keizerrijken zijn -hoe machtig ze ook geworden waren- in de loop van de tijd in verval geraakt, omdat wat niet gebaseerd is op de liefde, vergankelijk is.

Wat men van dit alles moet leren is, dat dit egoïsme in de vorm van mateloze eerezucht, gierigheid en hebzucht, veel leed veroorzaakt en dat het voor niemand prettig is dit leed te ervaren; daarom moet iedereen zijn uiterste best doen om dit egoïsme uit zijn hart te verbannen. Wanneer deze les geleerd is, zullen er geen oorlogen meer zijn tussen landen, volkeren, rassen, of religies, daar het immers de geesten die incarneren heel duidelijk zal zijn, dat geen enkel motief rechtvaardigt zijn broeder schade toe te brengen, omdat dit betekent: zichzelf kwaad te doen.

DE MISSIE VAN JEZUS OP DE AARDE II

Als de reïncarnatie zó belangrijk is voor het proces van de spirituele evolutie, verbaast het me, dat Jezus niet duidelijk en direct gesproken heeft over reïncarnatie.

Ja, dat deed hij wel. Hij sprak ook duidelijk en in een eenvoudige taal over de Spirituele Wetten en over alles wat betrekking heeft op de spirituele evolutie. Het is iets anders, of de informatie die jullie over hem hebben, correct en compleet is.

Zijn daar gedocumenteerde bewijzen van?

Niemand in jullie wereld kent de hele waarheid over Jezus, over zijn persoonlijkheid en over zijn werk. Er zijn nauwelijks enkele fragmenten bewaard gebleven over zijn gedachten, over zijn persoonlijkheid en over de boodschap die hij kwam brengen. En het grootste deel van het weinige bruikbare dat bewaard is gebleven, is 'aangepast', gemanipuleerd, of geheim gehouden voor de mensen door degenen die jullie wereld sindsdien bestuurden en besturen. En dat blijven ze doen, daar het hun bedoeling is dat niemand dat te weten komt; zij denken dat de waarheid hun egoïstische belangen benadeelt.

Al deze informatie is dus niet nieuw?

Welzeker niet! Dit is dezelfde boodschap die in de loop van de geschiedenis op verschillende plaatsen van de globe overgebracht is. De bringers waren in feite altijd dezelfde, spirituele boodschappers, met een hoger evolutieniveau dan het gemiddelde van de planeet, kenners van de wet van de liefde en de resterende, spirituele wetten, maar bekend onder verschillende namen, afhankelijk van de historische periode waarin zij leefden.

En waarom hoorden wij daar nooit iets van?

Dat hebben we je al gezegd. Wanneer de spirituele boodschappers verdwijnen en de boodschap in de handen van de minder-gevorderde geesten achterblijft, laten die hun egoïstische ideeën heimelijk in de oorspronkelijke boodschap binnendringen, zonder dat men dit kan verhinderen, daar de oorspronkelijke boodschappers er al niet meer zijn om de afwijkingen te rectificeren. In het concrete geval van Jezus

gebeurde hetzelfde. In de loop van de eeuwen werd de boodschap van Jezus verdraaid, altijd om de machthebbers te bevoordelen, of om hun belangen niet te schaden. De echte leringen werden grondig veranderd door gecontracteerde schriftgeleerden, die van de machthebbers de opdracht kregen om weg te laten wat -volgens hen- de mensen niet mochten weten en toe te voegen wat zij hun graag wel wilden laten weten.

En wat voor soort leringen werden er weggelaten?

Dezelfde lessen die wij hier nu bekend maken. De kennis over de reïncarnatie van de zielen en de wet van de evolutie. Het recht van elke mens om respect op te eisen voor zijn eigen leven en zijn gevoelens. Het beroep op de bescherming van en het respect voor het leven en de rechten van de zwaksten en de weerlozen, daarbij de dieren inbegrepen. Alle boodschappen die het egoïsme en elke manifestatie ervan, zoals de gierigheid, de hebzucht en de haat, het misbruik en de exploitatie van mensen door anderen, veroordeelden en aan de kaak stelden; dit alles werd grondig weggelaten, of veranderd, opdat de oorspronkelijke betekenis niet herkend werd.

En waarom verhinderde Jezus niet dat ze zijn leringen manipuleerden toen hij heenging?

Omdat noch Jezus, noch elke andere boodschapper dan ook uit de spirituele wereld, de Aarde niet kan verplichten tot het doen wat zij willen; dat zou immers een overtreding zijn van de wet van de vrije wil. Het enige dat hij kan doen is: opnieuw incarneren om te herstellen wat het menselijke egoïsme kapot maakt.

Wil je zeggen dat Jezus weer zal incarneren op de Aarde? Dat wil zeggen . . . , zal hij een tweede keer terugkomen?

Ja. Maar dat zal niet de tweede keer zijn, maar nóg een keer van de vele keren dat hij gekomen is.

Dan zijn de voorspellingen van een tweede komst van de Christus dus wáár?

We zeiden al dat de Christus niet incarneert, daar hij een entiteit is die evolutief heel-vergevorderd is, die veel eonen geleden de menselijke evolutiefase achter zich gelaten heeft en die geesten, die in de evolutiefase van de mens verkeren, bij hun incarnatie beïnvloedt en belast met een spirituele missie. Maar dat Jezus weer

zal incarneren is zeker, hoewel dat -zoals ik al gezegd heb- niet de tweede keer zal zijn. Maar hij zal niet komen om zich tegen de Katholieke Kerk te keren, zoals sommigen verwachten.

Waarom antwoordde je me, toen ik de vraag stelde of Jezus weer zal incarneren op de Aarde, met een uiteenzetting over Christus en terwijl ik je nu iets vraag over Christus, doe je dat met een verhaal over Jezus; zijn dat dan twee verschillende entiteiten?

Omdat jullie Jezus vereenzelvigen met de Christus. En het is waar, dat wanneer Jezus weer incarneert, hij rekening zal houden met de inspiratie van de Christus. Maar het is ook waar, dat de Christus andere ver-geëvolueerde wezens kan inspireren, wanneer het nodig is dat zij incarneren om door te gaan met het werk van de spirituele evolutie.

Beluister ik in jouw woorden dat de Christus -naast Jezus- andere wezens heeft geïnspireerd?

Uiteraard!

En kan Christus ook minder-geëvolueerde wezens inspireren, ook al zijn die niet geïncarneerd als de messias?

Natuurlijk, daar immers de Christus in het bijzonder en de gevorderde geesten in het algemeen, zich niet beperken tot het slechts inspireren van één enkel wezen op bepaalde, nauwkeurig-vastgestelde ogenblikken, maar van alle wezens die handelen uit onvoorwaardelijke liefde, ook al zijn dat wezens die niet de hoge evolutiegraad van Jezus bereikt hebben. Dat de verbinding met de Christus en met andere evolutief-gevorderde entiteiten meer of minder intens is, zal afhankelijk zijn van de evolutiegraad van het geïncarneerde wezen. Veel mensen verlangen ernaar "uitverkoren" te zijn om zich belangrijk te voelen en doen alsof ze liefhebben, maar zijn niet bereid om hun egoïsme op te geven. De spirituele wereld helpt iedereen die vooruit wil komen op de weg naar de liefde. Maar wie handelt uit egoïsme, kan niet verwachten dat de spiritueel-gevorderde entiteiten hem helpen zijn doelstellingen te bereiken. De uitverkiezing hangt dus af van jezelf en berust op de keuze tussen egoïsme en liefde. Afhangelijk van wat je kiest, zul je de ene of de andere beïnvloeding aantrekken.

Hoe moeten we deze combinatie Christus/Jezus verstaan? Als een Christusbewustzijn?

De Christus is een hoog-geëvolueerd wezen, dat -net als ieder van jullie- bestaat met zijn eigen wil en zijn eigen individualiteit. Hij is dus veel meer dan een bewustzijnstoestand, daar een staat-van-bewustzijn geen wezen is. De verbinding van een mens met de Christus maakt het hem ongetwijfeld mogelijk zijn bewustzijn veel verder te verruimen, tot grenzen die veel verder liggen dan hijzélf ooit zou hebben kunnen bereiken en het feit dat hij onder de inspiratie staat van dit super-geëvolueerde wezen, maakt het hem mogelijk veel begrijpelijker, moediger en vastberadener te handelen ten voordele van de missie die hem toevertrouwd is, dan als hij slechts had kunnen beschikken over zijn eigen capaciteit.

Wie is -na God- het meest-gevorderde wezen? Is hij geïncarneerd? Welke concrete en algemene missie heeft hij?

Wanneer je bedoelt of de Christus, of Jezus, de wezens zijn die in de evolutierangorde direct onder God staan, zeg ik je van tevoren al, dat dit niet het geval is. Het spirituele Universum is heel groot en daarin bevinden zich veel zeer-gevorderde wezens, meer dan alleen de Christus en Jezus. De geboorte van deze wezens ligt zó vroeg in de tijd, dat het voor mij onmogelijk is om zover terug te gaan in de geschiedenis van de evolutie, die overigens geen begin kent, daar God altijd al bestaan heeft en nooit ophoudt met creëren. Jullie geloven met jullie beperkte begrip, dat de maximum hulp die deze wezens kunnen geven, bestaat uit het naar deze planeet afdalen om te incarneren als een menselijke persoonlijkheid. Daarom geloven jullie zelfs -wanneer jullie Jezus zien als de incarnatie van God zelf- dat het normaal is dat God zelf incarneert als mens, Met het beperkte voorstellingsvermogen van jullie, kunnen jullie je niet voorstellen, over welke vermogens deze super-geëvolueerde wezens beschikken. Zij zijn -als scheppers en bestuurders van oneindig-veel werelden en menselijke soorten- belast met verantwoordelijkheden die veel groter zijn dan jullie je kunnen voorstellen; een incarnatie in één menselijke persoonlijkheid zou hun handelingsvermogen beperken tot een oneindig-klein deel van hun mogelijkheden. Daarom incarneren ze niet als menselijke personen; dat zou immers lijken op verwachten dat een mens incarneert in het lichaam van een mier om het leven van die mier te leiden. Daarom aanvaardden wezens die evolutief dichterbij jullie staan dit soort missies, hoewel ze geholpen worden door hoger-

geëvolueerde wezens.

Als Jezus niet de rechtstreekse incarnatie was van God, of van de Christus, waarom zei hij dan van zichzelf: "Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven"?

Jezus sprak deze zin -zoals jullie die kennen- nooit uit, daar hij een universele boodschap niet in zichzelf kon verpersoonlijken. Het is een simplificatie van de hierna-volgende boodschap: "Ik ben gekomen om jullie -als boodschapper van de spirituele wereld- de weg van de spirituele evolutie te wijzen, de waarheid over de spirituele wereld te vertellen en jullie te laten zien wat werkelijk het leven van de geest is".

Je hebt gezegd dat Jezus meermaals gekomen was. Wil je daarmee zeggen dat Jezus in het verleden meermaals geïncarneerd is, voordat hij in de persoon van Jezus van Nazareth kwam?

Jazeker! Hij was op de Aarde geïncarneerd tijdens tijdperken van de Oudheid, die jullie officiële geschiedenis niet erkent, of accepteert.

En wat deed hij in deze andere levens?

Jezus was toen net als jij, net als jullie allemaal. En toen hij voldoende evolueerde, kwam hij als een spirituele boodschapper.

Maar ik neem aan dat hij voordat hij kwam als Jezus, in het verleden soortgelijke missies uitvoerde. Is er een historische vermelding van wat hij deed?

Missies zijn spirituele taken die uiteindelijk een spoor achterlaten in de zielen, tijdens alle historische tijdperken. En hoewel de geschiedenisboeken die niet opnemen, of vervormd weergeven, is dat werk niet vruchteloos, omdat de geest die innerlijk geraakt is door de spirituele boodschap, deze les nooit vergeet en dat in zijn latere incarnaties zal laten merken. Toen Jezus kwam om zijn boodschap van liefde achter te laten, deed hij dat tijdens verschillende tijdperken en op verschillende plaatsen van de wereld. Het grote avontuur van Jezus bestond uit het zoeken van de juiste vorm, om aan de mensen van de verschillende tijdperken over te brengen, dat al het kwaad van de wereld het gevolg was van het egoïsme; en ook om aan hen de spirituele basisbegrippen over te kunnen dragen, opdat zij het proces van de spirituele

evolutie en de spirituele wetten op een zo eenvoudige mogelijke manier zouden begrijpen. Maar de wereld van het verleden erkende hem niet, was niet bereid de door hem voorgestelde veranderingen in praktijk te brengen, daar de meeste mensen uit die tijd -vergeleken met die van nu- beperkt waren, zowel intellectueel als gevoelsmatig. Daarom waren ze zeer gefascineerd door de daden van Jezus, die voor hen bovennatuurlijk waren, maar begrepen ze de diepzinnige, spirituele boodschap niet die hij overbracht. Ze wisten dat hij een uitzonderlijk mens was, maar ze begrepen hem niet. Slechts enkelen, zijn intiemste volgelingen kwamen zover, dat ze hem begrepen. Daarom is het nodig om met hetzelfde werk door te gaan. En zij die hem in het verleden begrepen, zijn belast met de taak zijn werk in het heden voort te zetten, om nu -in het heden- degenen die door gebrek aan evolutie zijn lessen uit het verleden niet begrepen, te helpen.

Hangt de redding van de mensheid af van de nieuwe incarnatie van Jezus, of kan die zich redden zonder zijn incarnatie, daar hij al in het verleden incarneerde?

De "redding" -als we die begrijpen als een spirituele verandering van de mens naar de liefde- is niet afhankelijk van de incarnatie van geen enkele gevorderde geest in het bijzonder. Wanneer uiteindelijk veel mensen -simultaan en collectief- in positieve zin veranderen, zal dit een positieve verandering in de richting van de liefde op collectief niveau teweeg brengen; laten we dit de "redding van de mensheid" noemen. Maar die is niet afhankelijk van iemand in het bijzonder, maar van allen in het algemeen. We hebben al gezegd dat de spirituele vooruitgang afhangt van wat ieder mens doet en bij zichzelf besluit. Men kan Jezus of andere hoog-geëvolueerde wezens niet belasten met de verplichting om andere, minder-geëvolueerde broeders te laten evolueren. De gevorderde geesten kunnen met hun voorbeeld andere wezens helpen om de ogen te openen, maar de evolutie is een individuele en vrijwillige aangelegenheid. Zelfs de almachtige God verplicht je niet om te 'groeien.

Het feit dat we geloofd hebben dat met de komst van Jezus onze zonden werden afgekocht, is misschien één van de gevolgen van het gebrek aan begrip van zijn missie.

Zo is het. Omdat wanneer hij met zijn offer de hele mensheid zou kunnen redden, dat zou betekenen, dat de mens -of hij nou goed

of kwaad doet- gered zou zijn, zelfs tegen zijn wil en zijn verdiensten in. En dit zou ingaan tegen de wet van de vrije wil.

De komst van spiritueel-gevorderde wezens op de planeet heeft altijd tot doel de mensheid te onderwijzen, opdat zij zichzelf bewust wordt en evolueert. Dat de mensheid dat wel of niet doet, hangt van haarzelf af.

Ik weet niet tot hoever het overgrote offer van Jezus noodzakelijk was, wanneer de redding van de mensheid dus niet afhangt van zijn dood aan het kruis.

Kijk, Jezus koos ervoor om naar deze wereld te komen om aan de mensheid een boodschap van liefde te brengen, terwijl hij wist dat de consequentie daarvan was, dat hij het risico liep vermoord te worden. Op een bepaald moment in zijn leven liet men hem -door middel van visioenen- weten dat men hem -zoals de gebeurtenissen zich ontwikkelden- ter dood zou brengen door een kruisiging en men gaf hem de vrije keuze om zich terug te trekken, daar de superieure, spirituele wereld volledig de vrije wil respecteert en niemand -zelfs niet degenen waarvan men weet dat ze in alle opzichten geestverwanten zijn- verplicht om iets te doen.

En als hij wist dat men hem ging doden, waarom verhinderde hij dat dan niet? Zou dat dan niet een soort zelfdoding zijn, die -volgens jouw opvatting- tegen de spirituele wet ingaat?

Het is niet zo, dat hij zou willen dat ze hem zouden vermoorden, noch dat zijn speciale voorkeur ernaar uitging om aan het kruis te sterven, als het dat is waarnaar je verwijst. Maar door zijn persoonlijke moed en door het voorbeeld, dat hij wilde geven om zijn boodschap van liefde tot de uiterste consequenties door te zetten, besloot hij door te gaan. Ik zei al dat de verdienste van Jezus niet zijn kruisdood was, maar die lag in de moed die hij had, om zijn missie als boodschapper van God te vervullen, daar hij -ondanks het feit dat hij wist dat dit geweldig-veel lijden betekende dat zou eindigen met zijn marteldood- dit offer -ondanks alles- accepteerde.

Is Jezus -als hij niet kwam om ons van onze zonden vrij te kopen- dan wel de Redder die aangekondigd wordt in het Oude Testament, of niet?

Jezus is wel degelijk de gezondene die aangekondigd wordt in het Oude Testament. Dat hij kwam met het doel dat de Katholieke Kerk

ons wil doen geloven, of met het doel dat het volk van Israël verwachtte, is een andere zaak. Israël verwachtte een politieke koning, zoals koning David, die hen zou bevrijden van de buitenlandse overheersing en hen zou maken tot een volk van veroveraars. Maar met dit doel kwam Jezus niet. Zijn missie was voor de hele mensheid, hij kwam niet als een materiële bestuurder, maar als een boodschapper van God, overbrenger van de waarheid van de spirituele wereld; hij kwam om de duisternis van de verwarde mensheid, die geheel was opgegaan in verkeerd-geïnterpreteerde, absurde en valse religies, weg te nemen. Hij kwam om de echte weg van de spirituele evolutie te laten zien aan een mensheid die volledig de weg kwijt was met betrekking tot haar begrip van God en de menselijke evolutie en volledig vastzat in het egoïsme.

En is het mogelijk dat iemand van de grote avatars, of profeten uit de geschiedenis -en dan denk ik aan Mozes, Krishna, of Boeddha-eerdere incarnaties waren van Jezus?

Niemand van degenen die je genoemd hebt was Jezus, hoewel ze inderdaad boodschappers van God waren, dat wil zeggen, gezondenen van de spirituele wereld met dezelfde missie als Jezus. Ze dienden dezelfde zaak en hun werk was min of meer vruchtbaar, afhankelijk van de ontvankelijkheid van de mentaliteit van de volkeren waarin zij incarneerden.

Zouden we dan kunnen zeggen dat Jezus en Boeddha de meest-geëvolueerde mensen zijn, die op de planeet Aarde geweest zijn?

Van degenen die jullie kennen, ja!

Maar is het niet zo dat het Joodse volk Jezus afwees, omdat het merkte dat zijn ideeën strijdig waren met de wet van Mozes?

Niet heel het Joodse volk wees hem af. Het waren de Hebreeuwse clerus en degenen die zich door hen lieten beïnvloeden. En de ideeën van Jezus waren niet in strijd met de wet van Mozes, maar met de wetten die de Hebreeuwse clerus voor het volk had ingesteld, daarbij gebruik makend van Mozes als dekmantel. Hij kwam daarom niet om de wet van Mozes af te schaffen, maar om die wet opnieuw te laten zien, zoals die oorspronkelijk gegeven werd, terwijl hij die tevens ontdeed van de leugens en manipulaties die erin waren aangebracht; en met de boodschap om zich aan die wetten te houden.

Je verwijst hier naar de Tien Geboden?

Het blijkt dat de Tien Geboden behoren tot het weinige dat men heeft weten te redden, hoewel sommige geboden vervalst zijn om de oorspronkelijke betekenis te veranderen. We hebben daar al uitvoerig over gesproken en dat gaan we niet herhalen. De échte geschriften van Mozes waren kort, eenvoudig, maar spiritueel waarheidsgetrouw. Ze hadden niets te maken met de zogenoemde Pentateuch, die toegeschreven wordt aan Mozes, maar die lang na zijn dood geschreven werd en vol staat met vervalste, fantastische verhalen en afschuwelijke daden. Die werden geschreven op bevel van de leiders van het Hebreeuwse volk om zich te rechtvaardigen. En om degenen die het er niet mee eens waren, tot zwijgen te brengen, schreven ze die verhalen toe aan God, of aan Mozes.

Laten we terugkeren naar Jezus, naar de laatste keer dat Jezus geïncarneerd was op de Aarde. Was dat tweeduizend jaar geleden, of is hij sindsdien nog een keer terug gekomen, zonder dat wij hem herkend hebben?

De laatste keer dat hij als Jezus incarneerde, is tweeduizend jaar geleden en sindsdien is hij niet terug gekomen om op de Aarde te incarneren.

Is Jezus momenteel geïncarneerd op de Aarde?

Nee, nog niet. Maar dat duurt niet lang meer.

Het besluit om te incarneren en het tijdstip om dat te doen . . . , bepaalt hij dat zélf, of doet een andere, superieure entiteit dat?

Hij neemt dat besluit met zijn vrije wil, omdat hij op de hoogte is van de evolutieve behoeften van de planeet en van de gunstigste momenten om de boodschap beter te laten dóórdringen.

Hoe lang duurt het nog voordat hij weer incarneert?

Die vraag kan ik niet beantwoorden. Het zal niet erg lang meer duren voordat hij terugkeert; dat is afhankelijk van hoe de gebeurtenissen zich gaan ontwikkelen. Maar hij komt in deze generatie nog niet terug. Er incarneren echter al een tijd lang mensen die voor hem het 'terrein' gaan voorbereiden.

Wat bedoel je met : “mensen die voor hem het 'terrein' gaan voorbereiden”?

Wel, dat de spirituele missies niet individueel en geïsoleerd worden uitgevoerd, noch geïmproviseerd; ze worden al heel lang zorgvuldig en gedetailleerd voorbereid, lang voordat ze gerealiseerd worden. Het zijn collectieve hulpmissies waarin veel wezens -hoewel niet zo geëvolueerd als Jezus- werken, die zijn opvattingen delen, met het doel de mensheid vorderingen te laten maken. Sommigen helpen en werken mee vanuit het spirituele plan en anderen -die al eerder, gedurende de uitvoering van het plan, of daarna, geïncarneerd zijn dan de belangrijkste boodschapper- doen dat op het fysieke niveau.

Waaruit bestaat deze voorbereiding?

Uit het bekend-maken van de boodschap -op kleine schaal- opdat de mensen al gevoelig worden voor de spirituele boodschap, zodat wanneer de avatar incarneert, zijn boodschap beter doordringt.

Welke kenmerken moet de planeet hebben, opdat er sprake is van een grote hoeveelheid geëvolueerde mensen?

We zeiden al dat de spirituele hulpmissies tegenwoordig niet nieuw zijn, maar dat ze aansluiten op het werk dat in andere tijdperken verricht is. Dezelfde geesten incarneren in verschillende periodes met hetzelfde doel: de minder-gevorderden proberen de basisideeën van de liefde te leren en de meer-gevorderden hebben de verantwoordelijkheid om zowel hun eigen vermogen om lief te hebben te ontwikkelen, als om de liefde te onderwijzen aan hen die er minder van weten, door dat met hun voorbeeld duidelijk te maken. In de mate waarin de “opvoedende” geest vorderingen maakt, krijgen zijn opdrachten meer diepgang. Omdat de minder-gevorderde geesten -als gevolg van dit werk- ook evolueren, wordt het aantal geesten dat de betekenis van de spirituele boodschap beter begrijpt en die in praktijk brengt, steeds groter en worden zijzelf ook overbrengers van die boodschap. Tijdens elke spiritualiteit-bevorderende golf gaan -progressief- steeds meer geesten de evolutiekar trekken en dit resulteert erin, dat het aantal incarnerende gevorderde geesten groeit; dit weerspiegelt de toename van het spirituele niveau van de mensheid

Wat je daar zojuist gezegd hebt over de te verwachten toename van de incarnatie van een toenemend aantal incarnaties van gevorderde geesten, doet me denken aan een passage van het evangelie, waar Jezus verondersteld wordt te zeggen: “Jullie zullen nog grotere dingen doen dan ik gedaan heb”.

Ben je het me eens, dat we moeten toegeven dat de dingen die hij deed, tot op de dag van vandaag niemand geëvenaard heeft en dat er toch al tweeduizend jaar verstreken zijn? Vergiste Jezus zich toen hij dit zei, of is deze bewering ook verkeerd geïnterpreteerd?

Hij verwijst hier naar iets dat we al eerder gezegd hebben, namelijk dat wanneer de mens voldoende geëvolueerd is, hij een evolutieniveau zal bereiken dat Jezus had toen hij op deze planeet incarneerde. En daar er geen limiet is aan de evolutie, zal dit ertoe leiden, dat de mens een superieur evolutieniveau zal kunnen bereiken. Dat wil zeggen, dat hij in deze staat van evolutie dezelfde of grotere vermogens zal hebben dan Jezus had, toen hij op de planeet incarneerde. Wanneer er op jullie planeet nog steeds niemand is met een vermogen dat zo groot is als dat van Jezus, dan is dat het gevolg van het feit dat er nog steeds niet voldoende tijd verstreken is om de meest-geëvolueerde geesten op jullie wereld op dat niveau te brengen. Hoewel 2.000 jaar voor jullie heel veel tijd betekent, is dat -spiritueel gesproken- een korte tijdsruimte. Daarom vergiste hij zich niet en is de boodschap evenmin gemanipuleerd; alleen de tijd is nog niet gekomen dat deze bewering werkelijkheid wordt.

Er zijn veel mensen die denken dat ze spiritueel-gevorderd zijn en die zeggen dat ze boodschappers van God zijn. Hebben zij gelijk?

Voor de meeste mensen van die groep geldt, dat ze ongelijk hebben. Zij drukken een verlangen naar roem uit, dat gevoed wordt door de drang naar het spelen van de hoofdrol, die ze nog niet gerealiseerd hebben. De gevorderde-geest herkent men aan zijn vermogen om lief te hebben, aan zijn nederigheid en aan zijn respect voor de ideeën en geloofsstellingen van anderen. Veel mensen die beweren dat zij boodschappers van God zijn, lopen te koop met deze vermeende positie en gebruiken deze veronderstelde superioriteit om bij anderen respect af te dwingen en daar voordeel mee te behalen. Zij die zich voordoen als mensen die méér zijn dan anderen en die zich bovendien opdringen bij anderen, zijn niet nederig en hebben geen respect voor de vrije wil. Daaraan wordt duidelijk dat ze niet degenen zijn, die ze zeggen

dat ze zijn.

Al pratend over een nieuwe incarnatie van Jezus is het bij me opgekomen, dat het erop lijkt dat het boek van de Openbaringen deze komst aankondigt. Is deze interpretatie juist?

Ja.

Maar de Apocalyps voorspelt toekomstige gebeurtenissen op de Aarde, waaronder veel rampen. Zijn die voorspellingen juist? Kun je me dit thema een beetje verduidelijken?

Het boek der Openbaringen (van Johannes) beschrijft -zoals ik al zei- een visioen dat Johannes had van een mogelijke toekomst van de Aarde. In dit visioen zag hij bepaalde gebeurtenissen die in de toekomst op de Aarde zouden kunnen plaatsvinden; sommige van die voorvallen zijn veroorzaakt door de mens en andere zouden het gevolg zijn van natuurlijke, geologische veranderingen; deze gebeurtenissen probeerde hij -naar vermogen- over te brengen naar de mensen van zijn tijd.

Tevens wilde hij de transformatie die de mensheid tijdens deze periode zal ondergaan, duidelijk maken. Dit kan de indruk wekken dat dit -doordat dit allemaal achter elkaar verteld werd- al heel gauw zou gaan gebeuren, maar deze gebeurtenissen omvatten een behoorlijk-lange tijdsperiode van duizenden jaren; aan het eind van die periode zal de mensheid -spiritueel gezien- vooruitgang boeken. De mens zal zich dan bewust worden van zijn oorsprong, van zijn lot, van het bestaan van een spirituele wereld en van de ontdekking van het bestaan van entiteiten die boven hem staan, te beginnen bij God, Christus, Jezus en andere, voor jullie nog onbekende wezens-zonder-naam, die van hem houden, waken over zijn spirituele ontwikkeling en zijn geluk.

Net zoals de Apocalyps spreekt over de komst van Christus, spreekt zij ook over het koninkrijk van de Antichrist. Mijn vraag is: bestaat die Antichrist? Zal hij incarneren? Wanneer?

Wij hebben al gezegd dat erin het kwade geen enkel almachtig wezen bestaat en dat er ook geen enkele geest incarneert met het uitgesproken doel om kwaad te doen.

Wanneer hij dat uiteindelijk tóch doet, is dat niet het gevolg van het feit dat hij dit doel meebrengt, alsof het een spirituele missie zou zijn. Geen enkele geest incarneert met een van tevoren vastgesteld, negatief doel, maar hij neigt naar het kwaad door zijn

gebrek aan evolutie, doordat hij de opwelling van zijn eigen egoïsme volgt, als hij eenmaal geïncarneerd is. Daarom, wanneer jullie verwachten dat de Antichrist een slecht wezen is met veel macht, die incarneert met het doel de wereld, of Christus, of diens volgelingen, te vernietigen, dan zeg ik jullie, dat die niet bestaat.

Wanneer hij niet bestaat, wat is dan de zin van het gegeven dat men dit woord in de Apocalyps gebruikt? Of is het weer een manipulatie van de geschriften?

De evangelist zag in de toekomstige gebeurtenissen, dat er veel egoïsme was in de mensheid, dat het egoïsme beheerst werd door egoïstische waarden, strijdig met de liefde. Bovendien werd een deel van de boodschap cryptisch geschreven, opdat een latere manipulatie van de boodschap moeilijker zou zijn. In deze context is de Antichrist een symbolische figuur, die het egoïstische, eerezuchtige en meedogenloze facet van de mens zonder evolutie weergeeft, die als gevolg daarvan zó handelt, dat hij veel schade toebrengt aan zijn medemensen. Hij is het gepersonifieerde egoïsme. En het koninkrijk van de Antichrist representeert de door het egoïsme beheerste wereld. Wanneer we accepteren dat de boodschap van Christus onvoorwaardelijke liefde is, dan is de Antichrist degene die tegen de Christus ingaat, dat wil zeggen, dat hij gekant is tegen de liefde.

Waren personen als Nero, Napoleon en Hitler, die de mensheid veel schade berokkenden, nu wél of níet de Antichrist?

De historische personages die je noemt, die zich geïdentificeerd hebben met de Antichrist, waren ongelooflijk egoïstisch; zij hebben -daartoe gedreven door een mateloze eerezucht- de mensheid ernstige schade berokkend. Maar daar we in de geschiedenis veel van deze figuren gehad hebben, beschikken we daar nog over en zullen we die blijven tegenkomen op Aarde, zolang het egoïsme rondwaart op de wereld. Hoe jullie ze noemen maakt hen niet beter of slechter, hoewel misschien wel belangrijker en afschrikwekkender in de ogen van de wereld.

Dit: over het einde van de wereld en over de Apocalyps, doet me ook denken aan de profetieën van de Mayas, die in het jaar 2012 rampzalige gebeurtenissen voor de mensheid voorspellen . .

Wil je daarmee zeggen dat de mensen uit het Westen dit in de geschriften van de Mayas willen zien . . . , want de afstammelingen

van de Mayas zullen je -desgevraagd- zeggen, dat dit niet het geval is.

Maar zal er in 2012 iets apocalyptisch plaats vinden, zoals een planetaire ramp, of het begin van een derde wereldoorlog, die de mensheid vernietigt, of niet?

In 2012 zal er niets van dit alles gebeuren. Er zullen zich natuurrampen blijven voordoen in min of meer dezelfde mate zoals dat nu het geval is, maar geen enkele ramp zal zó krachtig zijn, dat die de planeet zal vernietigen. Jullie maken je veel zorgen over natuurrampen, die jullie niet kunnen voorkómen, zoals oorlogen en barbaarse wreedheid, mensenwerk. De in jullie wereld -helaas- zo vaak vóórkomende oorlogsflicten, zullen zich ongeveer net zo vaak blijven voordoen als dat nu het geval is en dat zal zo blijven doorgaan, net zolang als er geen bewustzijnsverandering optreedt in de richting van de liefde. Maar er zal zich op dit moment niets voordoen dat de Aarde en de mensheid vernietigt. Zoals je je zult herinneren, was er op het einde van de (vorige) eeuw sprake van een soortgelijke psychose, die verschillende rampzalige gebeurtenissen voorspelde bij het einde van de eeuw, die vermoedelijk berustten op de profetieën van Nostradamus. En het jaar 2001 ging voorbij zonder dat er iets gebeurde. Het fanatisme, de fantasie en de onwetendheid van veel mensen hadden van een zandkorrel een berg gemaakt. De mensen die zich laten leiden door deze kwalijke voorspellingen, blijven gevangen zitten in een angstpsychose, of hallucinatie, die verhindert dat zij zich concentreren op het belangrijkste: de spirituele evolutie. We hebben gezegd dat de fundamentele verandering die dichterbij komt, een spirituele verandering is en dat die niet afhankelijk is van een jaartal of concrete datum, maar dat die een tijdsperiode omvat die honderden jaren kan duren. Wie het einde van de wereld verwachtte in 2012, zal geweldig teleurgesteld zijn.

Er hebben zich in de verschillende delen van de wereld bovennatuurlijke manifestaties voorgedaan met een apocalyptisch tintje, die veel weerklank hebben gehad. Ik verwijs hier naar de zogenoemde verschijningen van Maria in Lourdes en Fatima. Zit er een kern van waarheid in die verschijningen, als die écht hebben plaats gevonden?

Er bestaan werkelijk spirituele wezens, die direct communiceren met mediamieke personen, met het doel boodschappen over te

brenge; sommige van die boodschappen hebben een persoonlijk karakter en andere zijn meer collectief gericht. In het algemeen hebben de manifestaties gewoonlijk geen grote gevolgen, omdat de personen die zo'n ervaring hebben, er meestal discreet mee omgaan en deze gebeurtenissen niet aan de grote klok hangen, omdat ze weten dat ze zeer waarschijnlijk bestempeld zullen worden als 'geestelijk gestoord'

De gevallen van Lourdes en Fatima werden bekend door het feit dat ze gezien werden door kinderen en die vertelden -heel natuurlijk- wat ze gezien hadden.

Maar er wordt gezegd, dat het in de concrete gevallen van Lourdes en Fatima, de Maagd Maria was die zich manifesteerde. Is dat juist? Welke boodschap bracht zij mee?

Nee, het was niet Maria die zich openbaar bekend maakte, hoewel dit niet zo belangrijk is. Het waren gevorderde geesten die verschenen met het uiterlijk van een vrouw. Maar zij zeiden nooit dat zij Maria waren. Zij geven gewoonlijk geen naam op, of -wanneer zij dat wel doen- zijn het soortnamen. Men identificeert zo'n verschijning meestal met Maria, omdat de kinderen haar zien als een personage van het religieuze geloof, waarmee ze opgevoed zijn, of omdat ze -na de visioenen- door de volwassenen ertoe gebracht zijn, de verschijning toe te schrijven aan Maria. De boodschap die de gevorderde geesten overbrengen is gewoonlijk heel duidelijk en ligt in de lijn van de zaken die wij hier behandelen: dat de mens hier op de Aarde is om te evolueren, dat men om dat te doen zijn vermogen om lief te hebben moet ontwikkelen en zich moet ontdoen van het egoïsme. Soms waarschuwen zij voor toekomstige, collectieve risico's als gevolg van individuele en gemeenschappelijke, egoïstische activiteiten, zoals toekomstige oorlogsconflicten. Maar daarna verschijnt de Kerk ten tonele en 'bewerkt' alle boodschappen in haar voordeel en zwijgt over de gedeelten waarvan het bekend-worden niet in haar belang is, omdat die haar belangen schaden. Zij verspreidt vooral het idee, dat de vermeende Maagd Maria een oproep doet tot bekering van de mensheid tot haar geloof, om te bereiken dat het aantal bekeringen toeneemt, of om de proselieten die zij al heeft, vaster aan zich te binden. Het fanatisme en het bijgeloof doen de rest en veranderen die plaatsen in bedevaartsoorden, die zeer grote winsten genereren ten koste van het fanatisme en de onwetendheid van de gelovigen.

En wat bevat het derde geheim van Fatima, als men dat in ieder geval kan weten? Heeft het iets te maken met het einde van de wereld?

Wanneer de spirituele wereld een geheim wilde bewaren, dan zou men dat niet aan de wereld geopenbaard hebben. Het is het egoïsme van de mens -en dan vooral het egoïsme van degenen die de materiële macht van de wereld bezitten- dat de openbaringen van de spirituele wereld achter slot en grendel bewaart; ze willen het niet bekend maken uit angst dat dit duidelijk wordt. Pijnig je hersenen er niet al teveel mee, omdat wat daar gezegd werd, al geopenbaard is via andere wegen.

HET AFSCHIED.

Toen ik eens lag te ontspannen en tegelijkertijd in gesprek was met Isaias, zei hij tegen me:

-HALLO BROEDER, IK ZOU HET PRETIG VINDEN ALS JE UIT JE LICHAAM ZOU TREDEN, OMDAT IK JE IETS WIL LATEN ZIEN.

En onmiddellijk daarna was ik buiten mijn lichaam en werd ik razendsnel weggeschoten naar het binnenste deel van één van de kristallen piramides, die deel uitmaakten van die schitterende plek waar Isaias me meestal heen bracht. Hij nam me mee naar een plek die leek op een soort ronde expositiezaal. In het centrum bevond zich een soort klein, cirkelvormig podium met een tribune eromheen. Middenin dat podium stond een soort standaard met een heel grote, mooi-geslepen kristallen steen, die van kwarts leek.

-GA MAAR ERGENS ZITTEN WACHTEN. -zei hij tegen me en wacht af.

Achter me begon de tribune vol te lopen met andere mensen, die - net als ik- vergezeld werden door iemand. Ik begreep dat die personen -net als ik- geïncarneerd waren en concludeerde -uit de kleding die hun metgezellen droegen: tunieken, en het licht dat ze uitstraalden- dat hun begeleiders gidsgeesten waren. Ze gingen - net als ik gedaan had- zitten, terwijl de gidsgeesten -net als Isaias- naar het midden van het podium liepen en daar -vlak bij de pilaar met de steen- een cirkel vormden. Ze namen elkaar bij de hand. Op een bepaald ogenblik werd het licht in de zaal zwakker tot het bijna uitging. Daarna begonnen we te zien hoe de kwartskristal - heel langzaam- licht ging geven en plotseling zagen we hoe het licht van de kristal het dak bereikte en een of ander onbekend mechanisme activeerde, dat maakte dat heel het centrum verlicht werd, alsof het in een soort cilinder van licht stond. Daarna werd de lichtgevende cilinder dikker, totdat hij iedereen in de zaal omvatte, alsof hij bij ons binnendrong. "WEES NIET BANG, ER KAN JULLIE NIETS GEBEUREN. LET OP WAT JULLIE GAAN ZIEN" -konden we inwendig horen. Geleidelijk aan vervaagde het licht en begonnen we beelden te zien. Het was net een 3D-film, maar wel reëler; het was heel realistisch, alsof we ín het beeld zaten. De beelden waren zó

perfect, dat ik het idee had, dat ik me écht op die plek bevond. We begonnen mensen te zien, die op politie leken, die voor een menigte mensen redevoeringen hielden en de enthousiast-gemaakte mensen applaudisseerden en juichten. Hoewel ik de woorden niet begreep, kon ik toch de gedachten waarnemen. De politici gehoorzaamden de bevelen van de andere wezens, waarvan ik het uiterlijk niet kon zien, maar ze waren obscuur en zonden duistere wolken naar de sprekende politici. Zij waren bezig hen aan te zetten om een oorlog te beginnen. Naarmate de politici spraken, breidde de donkere stroom zich als een mistbank over het publiek uit en drong bij hen naar binnen, zodat zij als doordrenkt werden van die donkere mist. Het zag eruit als een grote stroom van angst, haat en fanatisme, die me diep raakte. Daarna verdwenen de beelden en verschenen er andere, waarin men legers zag binnen trekken. Daarna kregen we beelden te zien van vliegtuigen, pantserwagens, oorlogsschepen, tanks, lanceerinrichtingen voor raketten in actie. We zagen soldaten met schietklare mitrailleurs, klaar voor actie. Daarna kregen we beelden van vallende bommen en explosies, die op hun tocht alles vernietigden. We zagen de manier waarop veel mensen stierven, mannen, vrouwen en kinderen; sommigen doorzeefd door kogels, anderen uiteen gereten door bomexplosies, nog weer anderen verbrand. We zagen ook hoe soldaten vrouwen pakten en hen -zonder enig respect- verkrachtten en daarna -zonder consideratie- vermoordden. We zagen hoe gevangenen geslagen en dood gemarteld werden. Totaal-verwoeste steden, dorpen, landerijen, lijken en overal verspreid-liggende kadavers. Het was het afschuwelijkste dat ik in mijn leven gezien heb, omdat dit gebeurde alsof ik er zelf bij was. Ik was in een shocktoestand en dat gold voor ons allemaal. Op een bepaald ogenblik leek het, of we plotseling in een ruimteschip opstegen en toen zagen we de totale vernietiging van bovenaf. We kregen in de lucht raketten te zien en we zagen wat er gebeurde wanneer één van die raketten -boven een grote stad- doel trof. Dat gaf een enorme dreun op hetzelfde moment dat er zich een vuurbal heel snel verspreidde en alles door zijn indrukwekkende vernietigingskracht met de grond gelijk maakte. Er vormde zich een reusachtige stofwolk. Ik kan de omvang van het vernietigde gebied niet berekenen, maar het was enorm. In een tel daalden we weer tot vlak boven de grond op een behoorlijke afstand van de plek waar die bom geëxplodeerd was. Ik zag de vorm van de wolk. Hij leek op een paddenstoel van de explosies

van de atoombommen van Hiroshima en Nagasaki, maar ik had de indruk, dat de explosies veel krachtiger en destructiever waren. We zagen op diverse plaatsen verschillende, soortgelijke atoombommen exploderen. Het was een macaber schouwspel. Op sommige plaatsen stond niets meer overeind. Niets! Alles was volledig met de grond gelijk gemaakt; wat er overgebleven was, was as en stof. Op andere plaatsen stonden alleen ruïnes, waar men overal opengereten lijken zag liggen. We zagen op bepaalde plaatsen, hoe sommige uitgemergelde en in vodden geklede overlevenden alle kanten op liepen in een poging weg te vluchten van de totaal-vernietigde gebieden. Dit visioen eindigde.

En daarna kregen we een ander visioen te zien, van een plek waar de Aarde begon te beven en er op veel punten scheuren in de aarde ontstonden. Er was sprake van zware aardbevingen, die het weinige wat nog overeind stond, vernietigden. Op veel plaatsen vormden zich vulkanen en de lava stroomde alle kanten op, waarbij alles op die al verwoeste aarde overstroomde. Op een ander ogenblik hoorden we een nog veel harder gedonder, zo oorverdovend dat me de woorden ontbreken om het te beschrijven. De aarde begon op die plekken weg te zakken. Tegelijkertijd zagen we beelden van verschillende plekken, waar overal dergelijke rampen plaats vonden. Het wegzakken van de grond veroorzaakte reusachtige golven op de omliggende zeeën, reusachtige tsunami's die bij het bereiken van de kusten van de nog niet weggezakte continenten, alles neerhaalden op een gebied waarvan de omvang niet te vatten was. Het plotselinge contact van de lava met het water veroorzaakte een enorme stoomwolk. De hemel raakte helemaal bewolkt met heel-donkere wolken. Onweer en enorme stormen teisterden alles en je kon het zonlicht niet meer zien. Daarna verwijderden we ons steeds verder van het aardoppervlak, zover dat we -vanuit de ruimte- de hele aardbol konden zien. Die zag er erbarmelijk uit. Het blauw van de zee en het bruin-en-groen van de continenten, noch het wit van de wolken waren al niet meer zichtbaar. We zagen een bol die geheel bedekt was met een dikke, grijze atmosfeer, die het aardoppervlak onzichtbaar maakte. Het was inriest om te zien wat het lot van onze wereld was geweest. Hier eindigde het visioen.

Het cilindrische scherm werd weer smaller en bestreek nog alleen maar het centrum van de zaal en doofde daarna uit. Het licht in de projectiezaal werd weer sterker. Alle aanwezigen verkeerden in een shocktoestand. We zagen hoe één van de gidsen naar het midden

van de zaal liep, daar de kristallen kwarts van de steunpilaar nam en er een ander oplegde. Nog voordat we de tijd hadden om daarop te reageren, werd de cilinder opnieuw geactiveerd op dezelfde manier als de eerste keer en opnieuw begon het cilindrische 3D-scherm ons in te sluiten. We zagen weer dezelfde politici, die redevoeringen hielden om de oorlog te promoten, met de obscure entiteiten die negativiteit uitstraalden. Maar dit keer deden ze dat op televisieschermen. Ze deelden mee dat er besloten was tot de oorlog tegen andere landen. Maar de mensen reageerden anders dan in het eerdere visioen. Ze vormden ook groepen, maar dat deden ze dit keer niet om hun bestuurders te steunen, maar om tegen hen te protesteren. De manifestaties waren massaal. De machthebbers probeerden de protesten te onderdrukken door het leger en de politie te bevelen, tegen de mensen op te treden. Maar de eigen soldaten en politieagenten weigerden aan die bevelen te gehoorzamen en zij sloten zich aan bij het protest. We zagen de val van deze machthebbers als gevolg van de kracht van de volksofstand en hoe ze gearresteerd en gevangen genomen werden. Dit gebeurde gelijktijdig in alle landen die oorlog zouden gaan voeren. We zagen dat er mensen opdoken, die heel andere gevoelens overbrachten dan die van de politici. Zij werden vergezeld door wezens die licht uitstraalden en dat licht naar hen toe zonden en zij gaven -op hun beurt- het licht weer door aan de anderen. Zij straalden nederigheid en rust uit. Wij zagen nog een visioen, waarin de heel oorlogsmachinerie gedemonteerd en gesmolten werd. De legers werden afgeschaft en alle mensen die meegewerkt hadden aan het proces dat de wereld had moeten leiden tot een oorlog, werden voor de rechter gebracht. Dit visioen verdween.

Ze maakten bekend, dat ze ons de veranderingen zouden laten zien, die zich na dit besluit -na een niet precies vast te stellen tijdsperiode- in de wereld hadden voorgedaan. Alles was ten goede gekeerd. We zagen de mensen in hun dagelijkse manier van doen. Er waren geen oorlogen, geen conflicten, geen armoede, geen ongelijkheid. De mensen leefden in harmonie met elkaar. We zagen de gezichten van de mensen en die straalden geluk uit. Het visioen stopte -net als eerder- met een beeld van de Aarde, gezien vanuit de ruimte. Wat een geweldig verschil met het eerste visioen! Wat zag die er -vergeleken met het vorige visioen- nu schitterend uit!

De lichtgevende cilinder begon weer 'in te krimpen' tot aan het

midden van de kring en werd daarna donker. De lampen gingen weer aan. Ik was ontroerd en buitengewoon geëmotioneerd. Ik keek naar de anderen en zag dat ook zij net zo onder de indruk waren als ik. Het waren veel heel sterke en tegenstrijdige emoties, ondergaan in een heel korte tijd. De gidsen verlieten de kring en gingen naar hun beschermelingen toe. Ik kon zien hoe zij energiegolven naar hen uitzonden om hen te helpen weer wat bij te komen van de impact van hun ervaring. We verlieten snel de zaal. "HET IS OOK VOOR JOU TIJD OM TERUG TE GAAN". Het was Isaias die tegen me sprak. Ik voelde een sterke ruk en kwam in een vrije val, die me rechtstreeks terug bracht naar mijn lichaam. Toch werd ik niet direct wakker, maar bleef nog even -als verlamd- liggen

-LATEN WE NOG EVEN PRATEN VOORDAT JE WAKKER WORDT. DAT DOEN WE ZO OM ERVOOR TE ZORGEN DAT JE BREIN ZICH ALLES BETER HERINNERT.

-Wie waren dat? -vroeg ik.

-MENSEN ZOALS JIJ, GEÏNCARNEERDE GEESTEN UIT JOUW WERELD. - zei Isaias- HUN METGEZELLEN WAREN BROEDERS UIT DE SPIRITUELE WERELD, DIE HEN HELPEN.

-Ik zag, dat ze geëmotioneerd waren, -zei ik.

-JA. JIJ OOK. ONDER HEN ZULLEN ER VELEN ZIJN DIE ZICH DEZE ERVARING NIET BEWUST ZULLEN HERINNEREN. HET ZOU EEN TÉ GROTE UITWERKING HEBBEN OP HUN AARDSE BREIN. MAAR INNERLIJK ZULLEN ZE HET ZICH WEL HERINNEREN EN ER REKENING MEE HOUDEN.

-Wat hebben we gezien? -vroeg ik.

-JULLIE HEBBEN TWEE VERSCHILLENDE MOGELIJKHEDEN GEZIEN VAN DE TOEKOMST VAN JULLIE WERELD. DE EERSTE IS DE MOGELIJKE TOEKOMST, WANNEER DE MENSHEID ZICH LAAT LEIDEN DOOR HET EGOÏSME EN DE TWEDE IS DE TOEKOMST DIE HAAR TE WACHTEN STAAT, WANNEER ZIJ BESLUIT DE VOORKEUR TE GEVEN AAN DE LIEFDE.

-Er is dus van dit alles nog niets gebeurd, of moet

noodzakelijkerwijze nog gebeuren? Ik bedoel, dat ik het niet prettig zou vinden, als de eerste toekomstmogelijkheid realiteit zou worden.

-PRECIES. ER IS HIERVAN N OG NIETS GEBEURD. TOT NU TOE.

-Bestaan er nog meer toekomstige mogelijkheden, behalve de beelden die we gezien hebben?

-JA. WAT JULLIE GEZIEN HEBBEN ZIJN -IN NEGATIEVE EN POSITIEVE ZIN- DE UITERSTE MOGELIJKHEDEN. ER ZIJN SITUATIES TUSSEN DE BEIDE UITERSTEN IN, MAAR -FUNDAMENTEEL GEZIEN- ZIJN ALLE MOGELIJKHEDEN -IN MEER OF MINDER ONTWIKKELINGSTIJD- GERICHT OP ÉÉN VAN DEZE UITERSTEN, DIE NIET VAN DE ENE OP DE ANDERE DAG ZULLEN PLAATS VINDEN. MAAR HET IS GOED, DAT JULLIE EEN EXTRA TOEKOMSTPERSPECTIEF-OP-LANGE-TERMIJN HEBBEN. EEN VOOR- UITZICHT DAT VERDER WEG LIGT DAN ÉÉN INCARNATIE DUURT.

-En wie zien die toekomstmogelijkheden?

-DIE GEÏNCARNEERDEN, DIE SPIRITUEEL VOORUITGANG WILLEN BOEKEN. VEEL GEÏNCARNEERDE MENSEN WORDEN -NET ALS JULLIE- 'S NACHTS WANNEER ZE SLAPEN, DOOR HUN GIDSEN MEEGENOMEN, OM GETUIGE TE ZIJN VAN DIT SOORT PROJECTIES OVER DE TOEKOMST.

-En met welk doel?

-HET MAAKT DEEL UIT VAN EEN INNERLIJKE VOORBEREIDING, OPDAT JULLIE JE BEWUST WORDEN VAN DE GEVOLGEN DIE JULLIE ACTIVITEITEN HEBBEN OP GLOBAAL NIVEAU. EN ZO KUNNEN JULLIE - MET KENNIS VAN ZAKEN- BESLISSEN, AAN WELKE KANT VAN DE BALANS JULLIE WILLEN STAAN; AAN DIE VAN HET EGOÏSME, OF AAN DIE VAN DE LIEFDE.

-Ik geloof niet, dat er iemand is die de situatie van de eerste toekomstmogelijkheid wil beleven.

-DAT IS DUIDELIJK, NIEMAND WIL LIJDEN. DEGENE DIE EGOÏSTISCH HANDELT, DENKT ALTIJD DAT HIJ NOOIT GAAT LIJDEN AAN DE

GEVOLGEN VAN ZIJN DADEN. WAT WE JULLIE PROBEREN BIJ TE BRENGEN IS, DAT ALLES MET ALLES VERBONDEN IS EN DAT WAT JULLIE ANDEREN AANDOEN, VROEG OF LAAT GEVOLGEN ZAL HEBBEN VOOR JULLIE ZÉLF; VOOR JULLIE ALLEMAAL.

-Maar, waartoe dient dit visioen en concreto? Het is heel verontrustend.

-OMDAT EEN DEEL VAN DE MENSHEID VAN JULLIE PLANEET ZÓ EXTREEM EGOÏSTISCH IS EN HET Vernietigingsvermogen zó ONVOORSTELBAAR GROOT AAN HET WORDEN IS, DAT DE OVERLEVING VAN DE HELE MENSHEID IN GEVAAR KOMT. GAAN JULLIE AAN DEZE Vernietiging MEEWERKEN, OF NIET? GAAN JULLIE MEEWERKEN AAN EEN POGING OM DEZE Vernietiging TE VOORKÓMEN ? OMDAT ALLES VAN JULLIE AFHANGT, VAN JULLIE VRIJE WIL. OP EEN BEPAALD MOMENT VAN DIT LEVEN, OF VAN ANDERE LEVENS, ZULLEN JULLIE MOETEN KIEZEN AAN WELKE KANT JULLIE STAAN. HET LOT VAN DE WERELD LIGT IN JULLIE HANDEN.

-Pff!! . . . het lot van de wereld ligt in jullie handen. Wat een enorme verantwoordelijkheid! Dat is -voor wie dan ook- teveel.

-BEGRIJP ME GOED, HET LOT VAN DE WERELD IS NIET AFHANKELIJK VAN HET GEDRAG VAN ÉÉN ENKELE PERSOON, MAAR VAN DE SOM VAN DE GEDRAGINGEN VAN MILJOENEN PERSONEN. IEDEREEN DRAAGT EEN STEENTJE BIJ MET ZIJN LIEFDEVOLLE, OF EGOÏSTISCHE HOUDING, OM DE WERELD EEN BEETJE BETER, OF EEN BEETJE SLECHTER TE MAKEN, HOEWEL SOMMIGE MENSEN MÉÉR OF MINDER SCHADE KUNNEN VEROORZAKEN, OF MÉÉR OF MINDER LIEFDE KUNNEN BIJDRAGEN DAN ANDEREN; DAT IS AFHANKELIJK VAN HUN CAPACITEIT EN WIL OM HET GOEDE , OF HET SLECHTE TE DOEN. NET ALS BIJ ÉÉN VAN DIE KRACHTSWED-STRIJDEN, WAARIN TWEE EQUIPES HET OPNEMEN TEGEN ELKAAR MET TOUWTREKKEN, OM DE ZAKDOEK IN HET MIDDEN VAN HET TOUW NAAR HUN KANT TE TREKKEN. JULLIE KEUZE BESTAAT ERIN, OM ER ACHTER TE KOMEN AAN WELKE KANT VAN HET TOUW JULLIE WILLEN TREKKEN, AAN DE EGOÏSTISCHE KANT, OF AAN DE KANT VAN DE LIEFDE. DE ZAKDOEK VAN HET SPEL IS -IN DIT GEVAL- HET LOT VAN JULLIE WERELD. HOE MEER SPELERS ER AAN DE KANT VAN DE LIEFDE TREKKEN, HOE GROTER DE KANS IS, DAT HET LOT VAN DE WERELD DE VOORKEUR GEEFT AAN DE LIEFDE.

-En hoe verloopt de wedstrijd momenteel?

-WANNEER IK JE ZEG DAT HET GOED GAAT, LOOP IK DE KANS DAT JE VERSLAPT; WANNEER IK JE ZEG DAT HET NIET GOED GAAT, KAN HET ZIJN DAT JE WANHOOPT. HOE DENK JIJ DAT HET GAAT?

-Oké, je gaat me niets zeggen, dat dacht ik al. Ik denk dat het egoïsme momenteel aan de winnende hand is. Maar ik zie dat de mensen naar de andere kant overlopen, omdat ze zich langzamerhand bewust worden van het feit, dat het niet goed zal aflopen, wanneer de zaken blijven gaan zoals ze nu gaan. Ik bedoel dat ze eerst meetrokken aan de kant van het egoïsme, maar dat ze gekozen hebben voor de andere kant en meetrekken aan de kant van de liefde.

-EN ER ZIJN VEEL ANDERE SPELERS DIE EEN POOSJE AAN DE ENE KANT MEETREKKEN EN EVEN LATER EEN TIJDJE MEETREKKEN AAN DE ANDERE KANT, ZOALS HET HUN HET BESTE UITKOMT . . . HA, HA.

-Dit lijkt me nu niet een onderwerp om lacherig over te doen.

-DAT DOE IK OOK NIET. IK PROBEER SLECHTS DE SCHERPE KANTJES ERAF TE HALEN, OMDAT IK MERK DAT JE GESCHROKKEN EN ONGERUST GEWORDEN BENT DOOR WAT JE MEEGEMAAKT HEBT, MAAR IK ZAL ME INHOUDEN. OKÉ, HET IS NU TIJD DAT IK AFSCHIED NEEM.

-Ga je al weg, zo gauw? -zei ik.

-HET IS TIJD DAT IK NAAR HUIS GA. HIER BIJ JOU VOEL IK ME GOED, MAAR DAAR VOEL IK ME NOG BETER. MAAK JE GEEN ZORGEN, WE ZULLEN ELKAAR GAUW TERUG ZIEN. IK HOU VAN JE, BROEDER, EEN OMHELZING VOOR JE HELE FAMILIE; JE WEET WEL, ONZE GELIEFDE MENSHEID.

EINDE EINDOVERWEGINGEN VAN DE AUTEURS.

Het is onze uitdrukkelijke wens, dat de in dit boek gepubliceerde boodschap -volledig gratis en belangeloos- voor iedereen beschikbaar is, in overeenstemming met de filosofie van de onvoorwaardelijke liefde, die we uiteengezet hebben; dat wil zeggen de filosofie van geven zonder daar iets voor terug te verwachten.

Daarom staan we vrije verspreiding en volledige, of gedeeltelijke reproductie van dit boek toe via de momenteel-beschikbare media en ondersteunen die, onder de voorwaarde, dat men dat niet doet met winstgevende bedoelingen, noch de inhoud ervan verandert.

Het is onze intentie, dat dit boek uitgebreid wordt met de medewerking van iedereen. Als je vragen hebt over het thema van dit boek, dat wil zeggen, over de spiritualiteit en de liefde -van persoonlijke of algemene aard-, voel je dan vrij om die kenbaar te maken en stuur ons die dan toe via e-mail en we proberen die met plezier en zo snel mogelijk te beantwoorden. De vragen die gezien worden als van algemeen belang en waarvan we denken dat ze nieuwe en waardevolle bijdragen zijn aan het doel van het boek, zullen -samen met de antwoorden erop- in toekomstige boeken worden opgenomen. In dit boek: "DE WET VAN DE LIEFDE", ("DE SPIRITUELE WETTEN", DEEL II) zijn al enkele vragen opgenomen, die gesteld zijn door enkele lezers van: "DE SPIRITUELE WETTEN" I. We vragen ook de medewerking van personen die geïnteresseerd zijn in de belangeloze vertaling van dit boek in andere talen, opdat de boodschap ervan een groter aantal mensen kan bereiken.

Wanneer je erin geïnteresseerd bent dat we naar je stad, of dorp komen -ervan uitgaand dat er een voldoende aantal mensen belang stelt in het luisteren naar een lezing over dit boek- laat ons dit dan alstublieft weten. Het maakt ons niets uit, of je stad, of je dorp in een ander land, of op een ander continent ligt en we zullen -binnen onze mogelijkheden- proberen te voldoen aan je vraag.

De totstandkoming van de lezing zal geen enkele kosten met zich meebrengen voor de aanvragers, daar we de lezing volledig gratis en belangeloos verzorgen en de reis- en verblijfskosten voor onze rekening zijn. De voorwaarde is: vrije en kosteloze entree voor iedereen die geïnteresseerd is.

We houden van je.
Tot gauw.

Stuur je verzoek naar:

Vicent Guillem Primo

e-mailadres: lasleyes.espirituales@gmail.com

Op de website: <http://lasleyes.espirituales.blogspot.com> zul je -gratis en in PDF- het boek kunnen downloaden en een kopie als paperback bestellen en de agenda van de lezingen over het boek kunnen raadplegen.

Op de website: <http://despirituelewetten.blogspot.com> is dit boek ook als paperback verkrijgbaar.

Tekst achterop de kaff.

Vicent Guillem Primo is doctor in de scheikunde en heeft gestudeerd op de Universiteit van Valencia. Hij doet onderzoek naar de genetische aanleg foto voor kanker.

Hij schreef het boek: "De Spirituele Wetten". "De Wet van de Liefde" is zijn tweede boek.

De inhoud van dit boek is een boodschap van liefde voor jou.

Ik hoop dat het voor jou bruikbaar is om je gevoelens beter te leren kennen, dat het je mogelijk maakt de gevoelens van onvoorwaardelijke liefde te onderscheiden van de vormen van egoïsme die lijken op liefde, maar het niet zijn, opdat je de eerste soort probeert te koesteren en de tweede soort te elimineren, want dit is de enige manier om gelukkig te worden. Ik hoop dat je erin slaagt de angst voor de liefde kwijt te raken, opdat je leven een weerspiegeling wordt van hoe je je voelt. Ik verwacht dat het je - na het lezen van dit boek- duidelijk is, dat je een fundamenteel recht bezit, waar op je niemand inbreuk mag laten maken en dat is het recht op de vrijheid van gevoelens.

Met al mijn liefde voor jou!

DE WET VAN DE LIEFDE van [Vicent Guillem Primo](#) is in licentie gegeven volgens een [Creative Commons Naamsvermelding-NietCommercieel-GeenAfgeleideWerken 4.0 Internationaal-licentie](#).

Gebaseerd op een werk op <http://lasleyesespirituales.blogspot.com>.